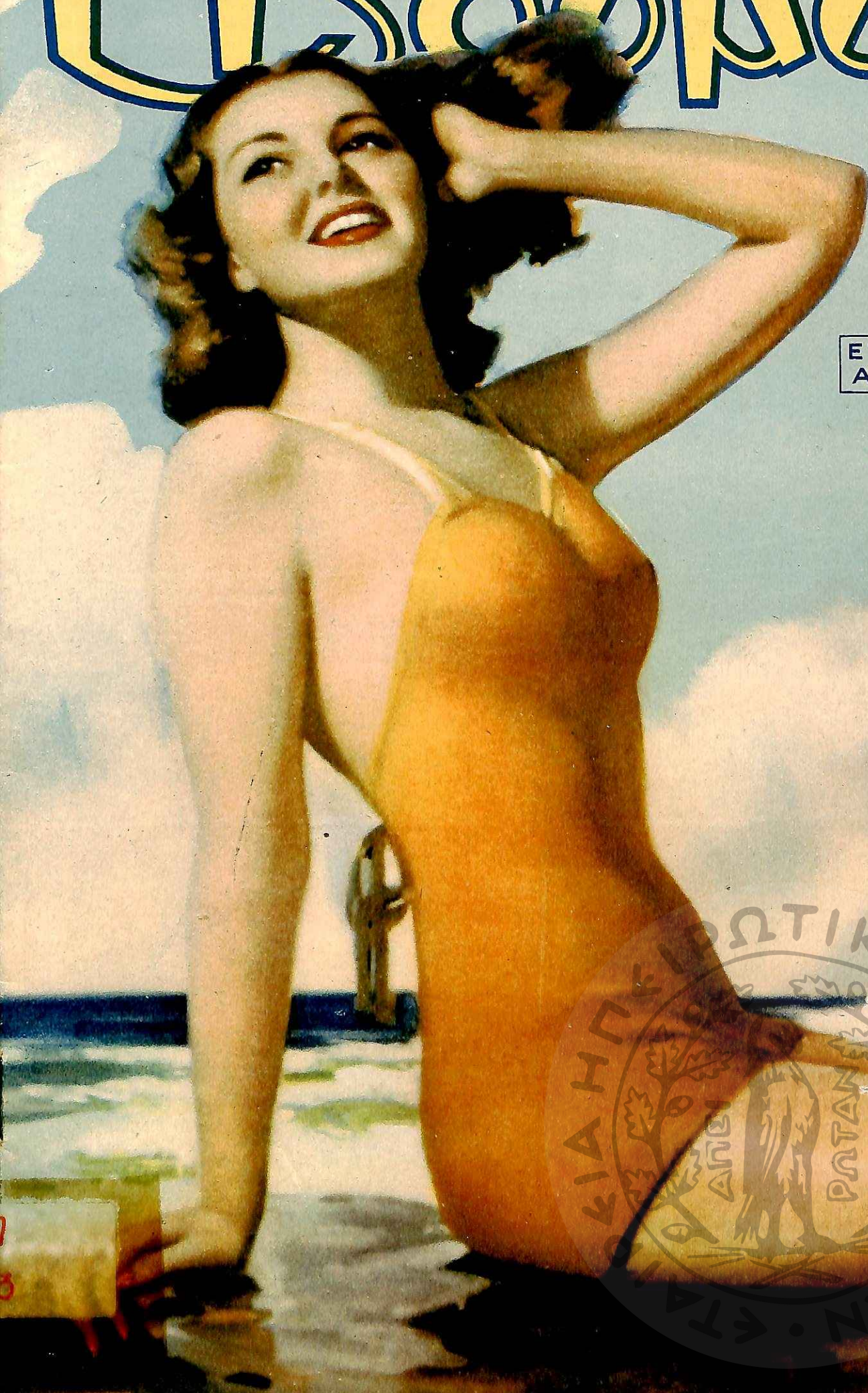

ΕΡΩΔΙΚΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 624

Οι ήρωίδες θα είναι λιγώτερο αθλήτριες, και περισσότερο γυναίκες. Θα εμφανίζονται σπανιότερα ως πιλότοι αεροπλάνων και συχνότερα θα παίζουν πιάνο ή άκρομυ και άρπα, που είναι το σύμβολο του ρωμαντισμού.

ΔΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΝΕΑ ΤΗΣ
ΘΩΟΝΗΣ

Οι σοφοί υγιεινολόγοι, λένε πως η καθιστική ζωή παχαίνει. Και εν τούτοις η γοητευτική Ζαννέτ Μάκ-Ντόναλντ τους διαψεύδει. Τελευταίως, έκανε μια περιοδεία στις διάφορες αμερικανικές Πολιτείες, δίνοντας συναυλίες τραγουδιού. Από την περιοδεία αυτή επέστρεψε φορτωμένη όχι μόνον από λεπτά αλλά και από λίπος. Μέσα σε λίγες μέρες πήρε δώδεκα λίβρες, κάπου δηλ. τέσσερα κιλά!

Οι σημερινοί στάρ, δέν έχουν, παρά να ξαναγίνουν μωρά, αν θέλουν να βγάλουν λεπτά. Πραγματικά, σήμερα, εκείνοι που κερδίζουν τα περισσότερα στον κινηματογράφο δέν είναι πια τα παιδιά-θαύματα, όπως η Σίρλεϊ Τέμπλ, ο Φρέντυ Μαρτλομίου, ο Μίκυ Ρούνεϊ, αλλά κυριολεκτικώς πια τα μωρά!

Για μερικά λεπτά αεργασίας την ημέρα, ένα νεογέννητο εισπράττει 9.000 δραχμές. Όστε... αυτό που είπαμε στην αρχή.

Ο συμπαθέστατός μας Ζάν Μυρά, παρ' όλο να σπάζει τα πλευρά του σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα.

Πήγαινε με το αυτοκίνητο του αρχιτέκτονος του, να επισκεφθί μιά βίλα που είχε αγοράσει έξω από τις Κάννες, στην Κουανή Άκτχ. Ώδη γούσε ο αρχιτέκτων. Ξαφνικά σε μιά καρδιά, εμφανίζεται ένας ποδηλατιστής. Ο φίλος του Μυρά κάνει μιά απότομη στροφή. Και ο μόν άπρόσμενος ποδηλατιστής τη γλύτωσε, ο Μυρά όμως, ρίχτηκε με όρη πρός τα πλάγια και χτύπησε στο χερούλι της πόρτας.

Παρ' όλο όμως, τον δυνατό πόνο που έννοιωσε, ο Μυρά, πήρε άμέσως το δικό του αυτοκίνητο και οδηγώντας ο ίδιος έθωσε στο Παρίσι. Εκεί, πήγε σ' ένα φίλο του γιατρό ο οποίος διεπίστωσε θλάσι της μιάς, εύτυχως πλευράς. Τώρα ο γοητευτικός αζέν-πρεμιέ είναι ξαπλωμένος στο κρεβάτι του με τον κορμό τυλιγμένο μέσα σε λωρίδες από γύψο!

Ένα νέο αστέρι ανατέλλει στο κινηματογραφικό στερέωμα. Είναι γένους θηλυκού και άκουσε στο εξωτικό όνομα Ντέθα-Ντάσου.

Είναι η γνωστή καλλιτέχνις της δεκαετίας και το πρώτο της φιλμ θα είναι το «Τερραίν Βάγκ» (δέν ξέρουμε πώς θα το βαφτίσουν εδώ) που θα γυρισθί στο Παρίσι.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΤΑΝ

Ο Λουδοβίκος 14ος έρωτσε κάποτε τον στρατάρχη Ντ' Ουζέλ γιατί δέν είχε παντρευθί.

— Μεγαλειότατε απήντησε ο στρατάρχης. Δέν παντρεύθηκα γιατί δέν συνήντησα άκόμη καμιά γυναίκα που να έπιθυμούσα να γίνω σύζυγός της, ούτε άκόμη κανένα άνδρα, που θάθελα νάμαι πατέρας του!

ΤΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕ

Η Μαντελάν Μπροάν, υπήρξε μιá από τις διασημότερες για την καλλονή της γυναίκες του θεάτρου στην Γαλλία.

Βρισκότανε πια στο τέλος της καριέρας της, όταν ένα βράδυ που έπαιζε τον ρόλο τής δουκίσσης ντέ Ρεβίλ στο έργο «Οι άνθρωποι που πλήττουν» του Παγισρόν, κάποιος τής έκανε ένα θερμότατο κομπλιμέντο για την όμορφιά της.

— Ό! έκανε η Μπροάν, ως μη μιλάμε για πράγματα που έχουν πια πεθάνει...

Κάποιος άλλος τότε, νόμισε ότι έπρεπε να πη κι αυτός κάτι, για να συμπληρώσει την Μπροάν. Είπε, λοιπόν:

— Τί τα θέλετε, πρέπει να τα παίρνουμε όλα απόφαση. Δέν μπορεί κανείς να υπήρξε κάποτε κάτι, και νάσαι το ίδιο και σήμερα.

Και η Μπροάν που δέν το χώνεψε: — Με συγχωρείτε, κύριε, φώναξε. Εγγυάτε τους άνοήτους; Βλάκες υπήρξαν και θλάκες εξακολουθούν να μένουν!...

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Άπ' όπου και να γυρίση κανείς, το συζυγικό κρεβάτι είναι γεμάτο αγάθεια.

ΜΠΑΛΖΑΚ

Είπε ο κριτής του έρωτα: αν δέν νιοστή ο έρωτευμένος με το αίμα της καρδιάς του, η προσευχή του δέν θα είσ ακουσθί.

ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ

Μην άπελπίζεσαι ποτέ στον έρωτα. Το μεδούλι το πιο νόστιμο, βρίσκεται μέσα στο σκληρότερο κόκκαλο.

ΦΙΛΑΟΥΣΗ

Οι ψευδαισθήσεις μας για την γυναίκα που αγαπούμε, μοιάζουν πολύ με τους ρευματισμούς: ποτέ δέν γλυτώνει κανείς έντελως από αυτούς.

ΜΠΕΚ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ
ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ο ΜΥΣΣΕ ΣΤΗΝ ΑΙΜΕ

ΝΤΑΛΤΟΝ

Όταν μιλούμε για τον έρωτα του Μυσσέ, ο νους μας πάει αυτόματα στην Γεωργία Σάνδη. Κι όμως, ο Μυσσέ αγάπησε πολλές γυναίκες, και μεταξύ αυτών και την Αίμε Νταλτόν στην οποία έγραψε:

«Θάθελα να στείλω πίσω στην Άγαπημένη μου το μικρό και χιλιοφίλημένο γραμματάκι που μου έγραψε, με την παράκληση ν' άκουμπήση πάλι τή χείλη της πάνω και να μου το επιστρέψι. Μή ξέροντας σε ποιό σημείο το άγγισαν τή χείλη σας, το έκάλυφα όλόκληρο με φιλία, το πιπίλησα κι αν δέν μου ήταν τόσο πολύτιμο, θα το είχα καταδροχίσει...».

Άγαπημένη ψυχή! Η σκέψη ότι τή γείλη σας θ' άκουμπήσουν στο μέρος όπου άπόθεσα τή δική μου, μου προκαλεί μιá παράξενη συγκίνηση... Και μιá άνεπώτη εύτυχία. Ποτέ στη ζωή μου δέν συνάντησα μιá γυναίκα τόσο γλυκεία, τόσο χαριτωμένη, τόσο άληθινή σαν και σέ! Ποτέ δέν έγνώρισα τόση καρδιά, τόση ειλικρίνεια, τόση εύγένεια... Διαβάξω το έ να πάνω στ' άλλο έλα τή γραμματά που μου στείλατε ως σήμερα, και κλαίω από εύτυχία...».

Μόνον έσεις ύπάρχετε στον κόσμο! Μόνον έσεις μπορείτε να μιλάτε και να γράφετε έτσι! Δέν μπορείτε να φαντασθίτε την έκπληξη, την ήδονή που αισθάνεται κανείς όταν πλησιάξί ένα πλάσμα σαν κι έσας. Κι όταν σκέφτομαι τις μέρες που ζήσαμε μαζί, όταν αναλογίζομαι ότι μιá ψυχή τόσο καλή, τόσο άγνή, βρίσκεται σ' ένα σώμα τόσο ώραίο σαν τή δική σας, τόσο λευκό, θάθελα μουρχειται στο νού ή έρώτηση: Τί έκαμα για ν' άξίζω τόση εύτυχία;

Ά! Έχετε δικήν ν' αγαπάτε τή λουλούδια, τήν άνοιξη, τόν ήλιο...

Πέστε πως είμαι τρελλός, αν θέλετε. Κι όμως, είμαι βέβαιος πως σε κάθε σας φίλημα, ένα λουλούδι άνοίγει μέσα στην ψυχή μου...».

Μή λυπείστε, λευκό μου τριαντάφυλλο! Ηλθατε σε μένα με τήν άπλόητητα των άγγέλων, με τή θεία χαμόγελό των, και μου προσφέρατε κάτι που οι γυναίκες τή δίνουν με χίλια θάσανα και με χίλια καμώματα. Δέν ξέρω αν γι' αυτό σάς αγαπώ ή σάς εκτιμώ περισσότερο... Μά ξέρω πως όταν βρίσκομαι μπροστά σας, αισθάνομαι τήν άνάγκη να πέσω, στα πόδια σας και να τή φιλήσω.

Άγαπημένη, άγαπημένη! Πόσο είμαι εύτυχισμένος που σάς γνώρισα!

ΔΕΝ ΑΓΑΠΗΣΕΣ ΠΟΤΕ...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Ο άνακριτής τήν έκύτταξε περίεργα, άφου πριν έρριξε μιá ματιά, στο μικρό ρουλό, τή χειρόγραφο, που τού έδωσαν εκείνη με τρεμάμενο χέρι. Έπειτα τής είπε:

— Κάθισε! Λύθηθηκε να τήν βλέπν να στέκη όρθια, με τή δεκανίκι. Άληθινά ήταν όμορφη, πολύ όμορφη. Η φλογόθωρη λάμψη των ματιών της, εκείνη ή θλιμμένη άρμονία, που άπλωνόταν στα λεπτά χαρακτηριστικά της, — ή άπειρη θλίψη, που έσαθάνωνε τή όνειρά της — τής έδιναν μιá τέτοια όμορφιά...

Και με πόση δυσκολία έκάθισε! Σπάραζεν ή καρδιά τού ανθρώπου, να τήν βλέπν να φέρνν το κομμένο πόδι της, στην καρέκλα κι' έπειτα ν' άκουμπή τήν πατερίτσα, στο πλάι της.

— Έλα τώρα να μου πής, πως έγιναν όλ' αυτά, τής είπεν ο άνακριτής, με κάποια συμπόνια. Μά να μου πής τήν άλήθεια, όλην τήν άλήθεια!

Ταραγμένη εκείνη και με τή ματιά, γεμάτη δάκρυα — σαν σκοτεινά νερά, που τή ρυτιδώνει τ' άεράκι έμοιαζαν τή ματία της, — τού άποκριθηκε με πολλόν κόπο:

— Αν θέλατε να διαβάσετε εκεί, — τού έδειξε τή ρουλό, τή χειρόγραφο. — Έκεί είναι ή ιστορία μου, ή θλίβερή μου ιστορία, που μ' έφερεν εδώ!

Ο άνακριτής έσκυφεν, άνοιξε τή χειρόγραφο και να τί έδιάβασε:

«Σαν ένας γλυκός ρεμβασμός, που τόν λικνίζουν χαρούμενα όνειρα, έμοιαζεν ή ζωή μου, ως τήν ημέρα, που γνώρισα τόν Γιώργο. Έγνωρισθίκαμε μιá νύχτα σ' ένα έξοχικό κέντρο και πρωτοχорέψαμε μαζί, κάτω από τή πολύχρωμη λαμπρόνια τής πίστας. Ήταν μελαγχροινός, με μούρα μάτια και όλόμαυρα, σαν έβενος, μαλλιά και με λεβέντικη, άθλητική κορμοστασιά. Όλες οι κοπέλλες, που ήταν εκεί, εκείνη τή νύχτα, τόν κρυφοκαμάρωναν. Στο δεύτερο ταγκό, όταν ήλθε και με ζήτησε να γορέψωμε, ή καρδιά μου έγλυκοσκίρτησε. Κι όταν οι λαγυμένους δοξαριές τού βιολιού, σταματήσανε, έμουρμούρισε, χαμογελώντας:

— Είσθε τή λουλούδι τής νύχτας! Ένοιωσα τή μάγουλά μου να φουντώνουν από ντροπή, μιá παράξενο ντροπή. Και όλη εκείνη τή νύχτα ή νελαστή δίη του, τή παράξενα λόγια που μου

είπε, σαν χορέψαμε και τή δεύτερο ταγκό, ήχοσαν στ' ατία μου και τή συλλογισμόν, λές και πάσχιζα να βρώ τήν εξήγησή τους.

Δύο ημέρες πιο ύστερα, ένα λουστράκι, τήν ώρα που έβγαίνα από τή σπίτι, μου έδωσαν ένα μικρό φάκελλο. Έπειτα, κατάλαβα, ότι παρμόνευεν εκεί ο μικρός. Άνοιξα τόν φάκελλο. Σ' ένα διπλωμένο χαρτάκι έδιάβασα:

«Δέ θά ξεχάσω τή μαγεμένη εκείνη βραδυά, που πρωτοχорέψαμε. Τό κορμάκι σας έλύγιζε στήν άγκαλιά μου, σαν τή λουλούδι, που τή λυγίζει ο πρώτος άνεμος».

Τίποτ' άλλο. Αυτά τή λόγια μόνο έγραφε τή χαρτάκι.

Μά θυμάμαι, πως ντράπηκα πολύ, πάρα πολύ καταμεσής στο δρόμο και νόμιζα, πως όλοι οι διαβάτες κύτταζαν έμένα, σαρκάζοντας.

Λίγες ημέρες άργότερα, τόν ξαναείδα σ' ένα φιλικό μας σπίτι, όπου είχα πάει με τόν πατέρα μου. Δέν είχα άλλον στόν κόσμο. Και ο πατέρας μου με συνώδεε τακτικά, μ' όλην τήν κοπιαστική και πολύωρη δουλειά του. Πολλές φορές μάλιστα εργαζόταν και τή νύχτα.

Μόλις τόν αντίκρισα, ή καρδιά μου νόμισα, πως θά έπεταγόταν από τή στήθος μου. Τόσο δυνατά χτυπούσεν... Ένα χαμόγελο σπιθοόλουσε στήν άκρη των ματιών του. Ένα χαμόγελο που νόμιζε κανείς πως έλεγε πολλά. Και πρό πάντων έλεγε πως ήταν καλόςδεχτος γι' αυτόν ο γλυκός, ο πόνος τής αγάπης...

Ηλθε κοντά μου. Στην αρχή μιλήσαμε για ένα σωρό άσημαντα μικροπράγματα. Τού άπαντούσα με μονοσύλλαβα, γιατί ήμουν πολύ ταραγμένη. Κι όταν εκείνος έβέβαιώθηκε ότι δέν τόν άκουαν οι άλλοι, έσκυψε πάλι κοντά μου και τάχα

δείχνοντάς μου σ' ένα περιοδικό μιá αγαπημένη μου βεντέτα τού κινηματογράφου, μου έψιθύρισε: «Εύτυχισμένοι εκείνοι που δένονται με τή γλυκά, λουλουδένια δεσμά τής αγάπης!»

Πέρασε καιρός. Ο Γιώργος ήταν πια άρραθωνιαστικός μου. Δέν είχαμε άκόμη αλλάξει σακτυλίδια, άλλ' έρχόταν κάθε μέρα στο σπίτι, όταν ο πατέρας μου ήταν εκεί. Τρισευτυχισμένη, δέν συλλογίζομουν πια τήν ημέρα που ο πατέρας θά έγινε σ' ένα έξωκλήσι — έτσι ήθελεν ο Γιώργος — τήν ζωή μας. Και κάθε φορά που έμέναμε οι δύο μας ή κάθε φορά που πηγαίναμε περίπατο σε μιá έρημική έξοχη, νόμιζα πως έζούσα μέσα σ' ένα όνειρο. Τί όμορφα λόγια που μου λέγει!

— Θέλω τή όνειρα, με τις άπαλές φτερούγες των να σε χαϊδεύουν κι όταν άκόμη είσαι μακριά μου, μου έμουρμούριζε φλογερά.

Κι' έγώ μαγεμένη τόν άκουα.

— Τά μάτια σου με τή γλυκό φως τους, φωτίζουν τόν δρόμο τής ζωής μου! μου έλεγε πάλι συχνά.

Μά μιá νύχτα, που στριφογυρίζα, με τή θύμησή του, στο κρεβάτι μου και συλλογίζομουν ένα σωρό λεπτομέρειες για τή γάμο μας, ξαφνικά άκουσα, εκεί κοντά, στο άνοιχτό παράθυρο, ένα περιεργό θόρυβο που έρχόταν από τή περιόδι. Στην αρχή νόμισα ότι ήταν άέρας. Έπειτα όμως, όταν φοβισμένη έτινάχθηκα και προσπάθησα, μέσα στο σκοτάδι να καταλάβω τί ήταν, είδα ξαφνικά τή σιλουέτα τού Γιώργου να διαγράφεται στο παράθυρο κι' έπειτα γρήγορα-γρήγορα και άθόρυβα να πηδά μέσα, στο δωμάτιο.

Θέλησα να φωνάξω. Μά λές και κάποιον χέρι μου έφραζε τή χείλη,

λές και μιá φωνή άνέβαινε από μένα μου σαν λυγμός και μου έπνιγε τή λόγια, έμένα βουβή...

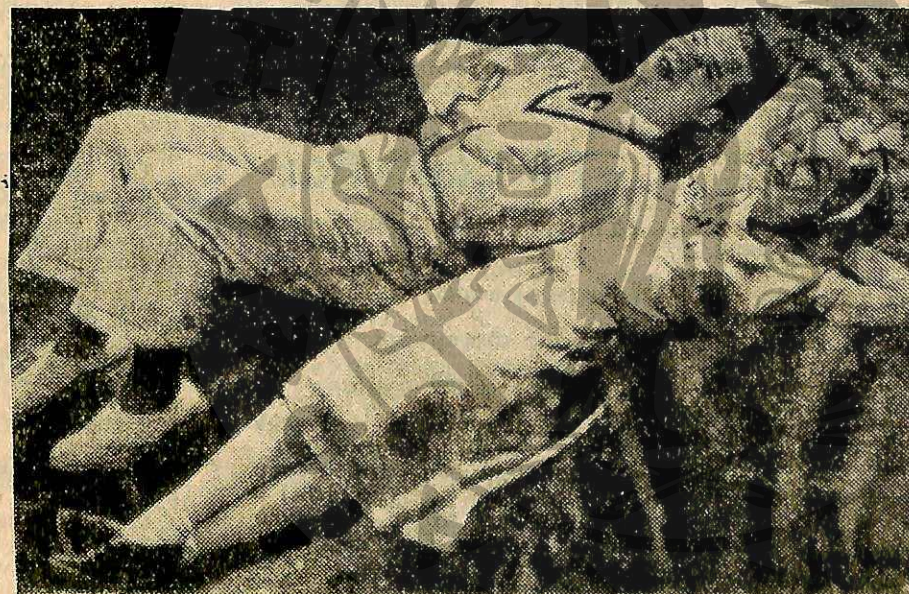
Και πέρασαν κάμποσες στιγμές για να μπορέσω ν' άρθρώσω λέξη. Τότε τού είπα:

— Θεέ μου... Γιώργο... Δέν έπρεπε να έλθης τέτοια ώρα, σαν κλέφτης... Τί θά έλεγεν ο πατέρας μου, αν σε έβλεπε;

— Δέν με είδε κανείς, Λέλα, έψιθύρισε.

— Δέν είναι σωστό, ξαναείπα. Άν σ' έβλεπαν από τή γειτονιά τί θάλεγαν;

— Φθονερά στόματά, Λέλα, έπρόσθεσε.

— Θέλω τή όνειρα με τις άπαλές φτερούγες των, να σε χαϊδεύουν...

Κι' έπειτα, ένώ ή φωνή του έτρε-
μεν, είπε:

—Τό κρασί της αγάπης σου έμέ-
θυσε την καρδιά μου. 'Ο άγριος πό-
θος ματώνει τ'α στήθη μου.

Σάν τό πουλί, που τυφλά πάει
και πέφτει μπροστά στον κυνηγό,
έτσι κι' ή φωτιά μου ή καρδιά, έ-
κείνη τή νύχτα έπνιξε τή φωνή της
δικαιης διαμαρτυρίας για ό,τι έγι-
νε. Μά ήταν τεχνίτης της αγάπης!
Και ήξερε να λικνίζει τις άνησυχίες
μου, με όμορφα, φλογερά λόγια...
Και την ώρα που έφευγε — χλωμο-
ρόδιζε πέρα στο βουνό ή δροσόπνοη
αύγουλα — μου είπε, καθώς μου έ-
σφιγγε το χέρι:

—Από την στιγμή αυτή, είσαι ό
παντοτεινός σύντροφός της ζωής
μου, Λέλα.

Η άνησυχία μου κρυφοδάγκωνε
πάντα την καρδιά μου. Μά σαν συλ-
λογισμούν ότι γρήγορα ό Γιώρ-
γος θα έγινόταν άντρας μου, εύρι-
σκα τις άνησυχίες μου και τότε φό-
βους μου παιδίστικους. Ένα δει-
λινό που ή άνοιξη έσκορπούσε τρι-
γύρω τις μεθυστικές ευδιδίες της
και ή φύση όλόκληρη, λές κι' άνα-
τρίχιαζε στα πρώτα χαρούμενα ά-
νοιξιάτικα άγκαλιάσματα, ό Γιώρ-
γος μου είπε:

—Θά κάνω με μιά όμορφη έκδρο-
μή, με τό αυτοκίνητο ενός φίλου
μου. Είναι μιά κομψή κουρούτσα
και μου είπε πως θα μου τη δίνη
τακτικά, για να πηγαίνω με περί-
πατο.

—Ξέρεις λοιπόν να σωφάρης; τόν
ρώτησα, χαρούμενη.

—'Ω! ναι. Είχα άλλοτε δικό μου
αυτοκίνητο.

Με κάποιο δειλισμα έπειτα, του
είπα πως φοδόνουν μήπως θα μάς
παρεξηγούσαν οι γνώριμοί μας,
σαν θα μάς έβλεπαν μόνους μας.
Μά εκείνος γελαστά και τυφερά
μου άποκρίθηκε, πως δε μάς χώρι-
ζε πια παρά ένας τύπος...

Ήταν σούρουπο, όταν ξεκινήσα-
με. Ή κομψή γαλάζια κουρούτσα
έτρεχε τόσο ελαφρά. Σε μιά στιγ-
μή, ό Γιώργος γύρισε και μου είπε:

—Κύτταξε πέρα εκεί στη δύση,
δε σου φαίνεται σαν να μαδιούνται
μενεξέδες στο ήλιογεμα;

Λίγη ώρα άργότερα, τό αυτοκί-
νητο έτρεχεν άνάμεσα στον πευκο-
φυτεμένο δρόμο. Με πόση λαίμαρ-
γία άνάπνεα τό νλυκό άρώμα των
πεύκων! Μά σαν κύτταξα τις κορ-
φές των, έτσι όπως τις λυγίζει ό ά-
νεμος, νόμιζα πως έσμιναν άπελλι-
σμένα χέρια σε μιά παρακλητική
χειρονομία...

—Γιώργο, τρέχεις πολύ, του είπα.
Κι' εκείνος έγύρισε και μου άπο-
κρίθηκεν:

—Είναι γιατί μεθάει την καρδιά
μου τό γλυκό κρασί της αγάπης
σου!

Μά δεν πρόλαβε να τελειώσει τή
φράση του, κι' ένοιωσα ένα φρικτό
τράνταγμα σ' όλο μου τό κορμί, έ-
πειτα ένα πόνο, που λές κι' έσφιγ-
γαν τό ένα μου πόδι φρικτές μεγά-
λες τανάλιες. έπειτα ξεφώνησα πο-
νεμένα και λιποθύμησα, σωριάστη-
κα άναίσθητη, έξω από τό αυτοκί-
νητο...

—□□—

Όταν συνήλθα, βρέθηκα στο
κρεβάτι του νοσοκομείου. 'Ο Γιώρ-
γος ήταν χλωμός κοντά μου κι' ό
πατέρας μου έκλαιγε αδιάκοπα.
Από άλλους με άσπρη μπλούζα, έ-

στεκόταν πάνω από τό κρεβάτι
μου. Ήταν οι γιατροί του νοσοκο-
μείου. Και σε δυό μέρες έγινε ή
φρικτή έγχείρηση. Μέσα στην κά-
τασπρη αϊθούσα, που μύριζε αϊθέ-
ρα κι' ένας σωρός από μπουκάλια,
ήταν άραδιασμένα σ' ένα τραπέζι
με ρόδες, έχασα, άφοι μ' έχλωρο-
φόρμησαν πρώτα, τό ένα πόδι μου,
γιατί δε μπορούσε να γίνη διαφο-
ρετικά, είπε ό χειρουργός. "Αν δεν
τόκοζαν, θα πάθαινα σηψαιμία και
θα πέθαινα!...

...Ώ! τί φριχτή μέρα, ή μέρα που
ξαναγύρισα στο σπίτι μου, με τό
δεκανίκι! 'Ο πατέρας μου ξεφώ-
νησε σπαρτακτικά:

«Κόρη μου, άγαπημένη μου κο-
ρούλα, μου ήταν λοιπόν γραφτό
να σε δώ με τις πατερίτσες;»

Και σωριάστηκε λιποθύμος...
Στό μεταξύ ό Γιώργος μου είπε
ότι τό μοιραίο δυστύχημα είχε γί-
νει, γιατί ή κόουρα του ξέφυγε και
πέφτοντας πάνω στον κορμό ενός
γέρικου πεύκου, κατακύλισε σ' έ-
να χαντάκι. Έκείνος γλύτωσε, με
λίγα γδαρσίματα μόνο, στα χέρια...

—□□—

Μά ένώ τις πρώτες μέρες ό Γι-
ώργος, κάθε φορά που τον ρωτού-
σα, πως θα μπορούσε να κάνη σύν-
τροφο παντοτεινός της ζωής του μιά
γυναίκα με κομμένο πόδι και με
δεκανίκια, με έβεδαίωσε πως δεν έ-
πρεπε να τό συλλογισμούν καθό-
λου αυτό και πως καμμία δύναμη
άνθρώπινη δεν θα τον έπαιρνε από
κοντά μου, ξαφνικά άρχισε να ά-
ραιώνει τις επισκέψεις του και να
φαίνεται αλλοιωτικός. 'Απόφευγε να
με κυττάξη. Κι' όταν κάποτε συνε-
λάμβανα τυχασία τό βλέμμα του,
νόμιζα πως διέκρινα σ' αυτό κάτι
καινούργιο: δεν έκρυβε πια τόν έ-
ρωτα μου τόν πόθο πούμουνά συνη-
ρισμένη ν' αντικρύζω, μά κάτι άλ-
λο, ψυχρό, άποκορευτικό, αδιάφο-
ρο: τόν οίκο! Κι' ένοιωσα τότε τό
σώμα μου να σπαράξη πιο δυνατά,
πιο πονεμένα, κι' από την ώρα που
βρισκόμουνά στο τραπέζι του χει-
ρουργείου...

Έκείνος έπαψε τώρα να μου μι-
λή για τό γάμο μας, κι' όταν έρχό-
ταν στο σπίτι, ήταν πάντα λιγόλο-
γος και βιαστικός.

Και πάντα προσπαθούσε να κρύ-
βη τό βλέμμα του, από φόδο ίσως
μήπως προδοθή. Μήπως διαβάσω
σ' αυτό την καταδίκη μου.

Τό ξωκλήσι

Τό λευκό ξωκλήσι με τό κυπα
(ρίτσι)

πά στο ρημονήσι
κάτι θάχη πάρει, κι' έχει αυτή
(τή χάρη)
από τό φεγγάρι.

'Από τό φεγγάρι κι' από την
(καρδιά μου)

τή βαριοθλιμμένη — πόθοι μου
(χαμένοι)

Μοιρολόι και τάφος, τό λευκό
(ξωκλήσι)

πά στο ρημονήσι...

Ν. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

Μά ή προφύλαξη του στάθηκε ά-
νώφελη. Τό βλέμμα εκείνο τό φρι-
χτό, τό βλέμμα του οίκτου, που για
μιά γυναίκα που άγαπά είναι χει-
ρότερο κι' από την άδιαφορία, κι'
από τό μίσος, είχε καρφωθεί μέσα
μου για πάντα. Τόβλεπα διαρκώς
μπροστά μου, και διαρκώς πονού-
σα...

Και τό δάκρυα που είχαν σωρια-
στή καιρό στην ψυχή μου, ξέσπασαν
και μουκαιγαν τά μάγουλα, σαν
πυρωμένο μολύβι... Δέ συλλογίζο-
μουνά πια πως ήμουν μιά άκρωτη-
ρισμένη ύπαρξη, που δεν είχα —
αλλοίμονο! — δικαίωμα στη ζωή,
μά σκεφτόμουνά, πως ό άνθρωπος
αυτός με ξεπλάνεψε μιά νύχτα,
πριν ακόμη γίνει άντρας μου. Πώς
έγινε ό ίδιος αίτια του φριχτού δυ-
στυχήματος που με βρήκε. Και πως
τώρα, τά πλήρωνε όλα αυτά μ' ένα
ταπεινωτικό για μένα συναίσθημα:
τόν οίκο! Πού δεν τόν ήθελα, ούτε
τόν δεχόμουνά.

Κι' ή άπελπισία, ώπλισε τό χέρι
μου με τό φοβερό φάρμακο... Είχε
έρθει εκείνο τό απόγευμα ό Γιώρ-
γος αλλοιωτικός και βιαστικός, ό-
πως πάντα, στο σπίτι... 'Αφοι άλλα-
ξαμε τό συνηθισμένα τυπικά λόγια,
μου είπε:

—Ξέρεις, αγάπη μου, θα χρεια-
σθώ να λείπω λίγες ήμέρες, για μι-
άν άτομική μου ύπόθεση. Δέ θα στε-
νοχωρηθής;

Τόν κύτταξα βουβή. Και στα μά-
τια του άντίκρισα τον ίδιο πάλι έ-
φιάλτη. "Οχι! Δεν μπορούσα πια
να τόν υποφέρω. Έκείνη τή στιγμή
μιά μόνο σκέψη κυριαρχούσε τό εί-
ναι μου: να μην ξαναδώ τά μάτια
έκείνα, μέσα στα όποια είχα άλλο-
τε άντικρύσει χίλιες ύποσχέσεις ευ-
τυχίας, κι' όπου τώρα δεν εύρισκα
παρά τό ταπεινό για μένα συναί-
σθημα. "Οχι! Τό βλέμμα εκείνο,
που μουκανε τόσο κακό, έπρεπε να
οδύσθ!

Και σαν να μην είχα άκούσει κα-
θόλου την ερώτησή του, είπα:

—'Αλήθεια, ξέχασα να σου δείξω
κάτι, Γιώργο. Κάτι πολύ περίερ-
γο!...

Σηκώθηκα με πολύ κόπο, παίρ-
νοντας τό δεκανίκι μου.

—'Ω! μή κοπιάζης, μου είπεν ά-
παλά εκείνος.

Και τόν είδα, που με παρακολου-
θούσε, ένώ έβγαίνα με τις πατερί-
τσες από την κάμαρη, με τόν αιώ-
νιο μορφασμό του οίκτου...

Ξαναγύρισα, φέρνοντας ένα περι-
οδικό και μέσα στην τσέπη της ρόμ-
πας μου τό μπουκαλάκι, με τό φρι-
χτό φάρμακο...

Τού έδωσα τό περιοδικό. Και την
ώρα που ό Γιώργος τό ξεφύλλιζε, ά-
δειασα με μανία τό μπουκάλι, με τό
βιτριόλι, στο πρόσωπό του, φωνά-
ζοντας με μιά τρεμάμενη φωνή, που
με έτράνταζε σύγκορμη:

—Δέ μ' αγάπησες ποτέ!... "Οχι!...

—□□—

Τά ξεφωνητά του, άγρια και
μανιακά, άναστατώσανε την γειτο-
νιά. Σπάραξε από τούς πόνους... Ή-
ταν τυφλό! Έγώ όμως αισθανό-
μουνά τώρα κάποια λύτρωση: δε
θάβλεπα πια τό φριχτό εκείνο βλέμ-
μα του...

Σέ λίγο οι χωροφύλακες μ' έπια-
σαν και με πολύ κόπο μ' έβαλαν
στο αυτοκίνητο, που θα με πήγαίνε
στην άστυνομία...

ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

«Ζητείται ύπηρέτρια»

Άθηναϊκό εύθυμογράφημα του κ. Παν. Παπαδούκα

Α διαβάσετε συχνά τόν «Ήμε-
ρησιο Κώδωνα», πρέπει να εί-
δατε μιά ένδιαφέρουσα άγγε-
λία που δημοσιευόταν μιά βδο-
μάδα συνέχεια κι' έλεγε: «Ζητείται
παρ' αξιοπρεπούς άνδρoγόνου, ύπη-
ρέτρια νέα, έργατική και με καλές
συστάσεις. Πληροφορία παρά τή κ.
Δ. Κοκκινoγούλης, όδoς 'Ωμέγα άρ.
39». Αυτή την άγγελία, λοιπόν, την
είχα βάλει εγώ, γιατί εγώ είμαι ό
Δ. Κοκκινoγούλης. Ήταν ή πρώτη
φορά που δημοσιογραφούσα και που
έμπαινε τ' όνομά μου φαρδύ-πλατύ
στην έφημερίδα, και γι' αυτό φρόν-
τισα να συντάξω με προσοχή την
άγγελία μου, για να ξεχωρίση από
τις τόσες άλλες.

Την άπαίτηση για να πάρουμε ύ-
πηρέτρια, την είχε προβάλλει πρώ-
τη ή γυναίκα μου. (Ήμουν όχτώ
μήνες παντρεμένος με τή Λιλή).

—Κουράζομαι πολύ, μου είπε.Πέ-
φτουν πολλές οι δουλειές του σπιτι-
ού και δεν άντέχω. Πρέπει να πά-
ρουμε μιά ύπηρέτρια, για να με ά-
νακουφίση λίγο...

Τού κάκου έπροσπάθησα να την
πειώ πως οι δουλειές του σπιτιού
άποτελούν ένα αξιοθαύμαστο και
πολύ πρακτικό είδος σπόρ, που συν-
δυάζει τό τερπνόν μετά τό ωφελί-
μου! Τό σκούπισμα π. χ. γυμνάζει
τόν κορμό, τό σφουγγάρισμα τά πό-
δια,—ιδίως όταν γίνεται με τό πά-
ράγγελμα: έν — δύο — έν — δύο —
τό ξεσκόνισμα τούς μύς των χεριών
και τής πλάτης και πως βλα μαζί
συντελούν στη διατήρηση της σιλου-
έττας. Ή Λιλή δεν ένοιώδσε με κα-
νένα τρόπο να προσχώρηση στις ά-
πόψεις μου, κι' έτσι άναγνώστηκα
να παραδεχτώ εγώ τις δικές της
και να βάλω την άγγελία στον «Ή-
μερησιο Κώδωνα».

Η ύποψία παρουσιάστηκε ά-
κριβώς την έβδομή μέρα, πράγμα
που πάει να πη πως υπάρχει έλλει-
ψη ύπηρετριών. Ήταν μιά κοπέλλα
συμπαθητική, νόστιμη, ντυμένη με
γούστο, και με καλούς τρόπους.Μας
έτράβηξε άμέσως τή συμπάθεια, γι-
ατί μάς είπε:

—Είμαι από καλή οικογένεια, άλ-
λά ή τύχη μ' έφερε να ζητήσω θέση
ύπηρετριας...

—Αυτά έχει ή ζωή, κορίτσι μου,
ήν παρηγόρησε ή γυναίκα μου. Κι'
έπειτα, τό νάναι μιά κοπέλλα ύπη-
ρέτρια, δεν είναι προσβολή. Είναι
κι' αυτό μιά δουλειά σαν όλες. Έ-
μείς έδω θα σ' έχουμε σαν παιδί
μας. Δέν είν' έτσι, Μιμήκο;

—Ναι, βέβαια, έτσι είναι, συμφώ-
νησα εγώ.

Και κλείσαμε συμφωνία: Αυτές
κι' αυτές τις δουλειές θα κάνη, τό-
σα θα παίρνη. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι.

—□□—

Τις τρεις πρώτες μέρες τά πήγα-
με καλά με τή Ζωρζέττα. (Αυτό εί-
ναι τ' όνομά της ύπηρετριας μας).
Έκτελούσε τις δουλειές με αξιόλο-
γη προθυμία. Την τέταρτη μέρα ό-
μως, μάς είπε, ένώ μάς ξυπνούσε
στις όχτώ:

—'Αν ξέρατε από τί οικογένεια

είμαι... Και τώρα νάμαι ύποχρεωμέ-
νη να σηκώνωμáι στις έξη, εγώ που
δέν ξυπνούσα ποτέ πριν από τις δέ-
κα,

—Την καυμένη!... ψιθύρισε ή γυ-
ναίκα μου, μόλις έφυγε ή Ζωρζέττα.
Είναι καλομαθημένη κοπέλλα και
δέν είναι σωστό να την προσβάλου-
με, ύποχρεώνοντάς τη ναρχεται να
μάς ξυπνά. 'Από αύριο θα ξυπνά
κι' αυτή στις όχτώ.

—Κι' έμείς πως θα ξυπνάμε;
—Θά βάζουμε τό ξυπνητήρι...

Είμαι ευγενής και λεπτός άνθρω-
πος και βρήκα πολύ δίκαια την ά-
ποψη της γυναίκας μου. Κι' έτσι ά-

Ή Ζωρζέττα κάπνιζε μακαρίως τό
ταιγάρo της.

πο την έπομένη ξυπνάγαμε και οι
τρεις μαζί την ίδια ώρα.

Αυτή τή δεύτερη μέρα όμως ή
Ζωρζέττα βρήκε καινούργια κου-
βέντα να μάς πη και να μάς συγκι-
νήση. Αυτό έγινε καθώς έσκούπιζε:

—Πού να τό περίμενα ποτέ πως
θάρχονταν καιρός να σκουπίζω, έ-
γώ που δεν είχα πιάσει ποτέ σκούπα
στα χέρια μου...

—Έχει δίκιο ή καυμένη, μου εί-
πε πάλι ιδιαιτέρως ή γυναίκα μου,
έπειτα από τό συγκινητικό αυτό πα-
ράπονο της Ζωρζέττας. Δεν πρέπει
να την προσβάλουμε την κοπέλλα
και να την ύποχρεώνουμε να σκου-
πίξη... Ποιος ξέρει από τί πλούσιο
σπίτι είναι... κι' έμείς την έχουμε ύ-
πηρέτρια.

—Πολύ σωστά, είπα κι' εγώ. 'Αλ-
λά ποιος θα σκουπίξη;

—Θά σκουπίζω εγώ! είπε ή Λιλή
με άποφασιστικότητα. 'Ετσι θα τής
δείξω και την ψυχική μου ευγένεια.

—Δέν είναι άσχημη ή ιδέα σου,
τής είπα. 'Ετσι και ή Ζωρζέττα θα
καταλάβη πως είμαστε άνθρωποι με
άνταρση.

Και από την τρίτη μέρα άρχισε να
σκουπίξη ή γυναίκα μου. Αυτή την
ήμέρα όμως συνέβη κάτι άλλο συγ-
κινητικό. Ή Ζωρζέττα βρήκε πάλι
να μάς πη μιά κουβέντα που μάς έ-
καψε την καρδιά. Αυτό συνέβη την
ώρα που ή γυναίκα μου τής έδινε
λεφτά κι' ένα δίχτυ να πάη να ψω-
νίση.

—Πού κατάνησα, ψιθύρισε, κου-
νώντας τό κεφάλι της με θλίψη. Να
πηγαίνω με τό δίχτυ να ψωνίζω έ-
γώ, που ήμουνά συνηθισμένη να
φέρουν τό ψώνια στο σπίτι με τό
αυτοκίνητο...

—Κάθισε, παιδί μου, τής είπε ή
γυναίκα μου. Θα πάω εγώ να ψωνί-
σω. 'Εσύ μόνο να προσέχης τό σπίτι.

Την τέταρτη μέρα, την ώρα που έ-
πλενε τά πιάτα, ή Ζωρζέττα έδά-
κρυσε.

—Γιατί δακρύζεις, παιδί μου; τή
ρώτησε ή γυναίκα μου...

—Για την κατάντια μου, κυρία!...

Ή Λιλή εύρθηκε πως δεν ήτανε σω-
στό ν' αφήνουμε ένα κορίτσι από
ποιος ξέρει τί μεγάλη οικογένεια,
να πλένη τά δικά μας πιάτα.

—Είναι γαϊδουριά μας, είπε.

—Έχεις δίκιο, συμφώνησα. 'Αλ-
λά ποιος θα τό πλένη;

Ή Λιλή σκέφτηκε λίγο και είπει:

—Τή μιά μέρα εγώ και την άλλη
εσύ!...

—'Εγώ; Μά εγώ δεν έπλυνα ποτέ
μου πιάτα.

—Δέν έχει σημασία! Θα μάθης
τώρα.

Κι' έτσι την πέμπτη μέρα έπιασα
δουλειά στην κουζίνα.

Και ή ιστορία ετράβηξε έτσι: Την
έκτη μέρα τή Ζωρζέττα την άπαλ-
λάξαμε από τό μαγειρέμα. Την έ-
βδομη από την τακτοποίηση του σπι-
τιού. Την όγδμή την έβγάλαμε από
τό δωμάτιο της ύπηρεσίας και με-
τατρέψαμε σε ιδιαιτέρω δωμάτιό της
τό μικρό σαλόνι. Την έννάτη ή γυ-
ναίκα μου τής άπαγόρευσε να μάς ά-
ποκαλή «Κυρία» και «Κύριε» και
της επέβαλε άπόλυτη οικειότητα:

—Έμένα θα με λές Λιλή, και τόν
άντρα μου Μιμήκο...

Τή δεκάτη μέρα ή γυναίκα μου
της άγόρασε μεταξωτές πυτζάμες
για να φορή μέσα στο σπίτι. Την
ένδεκάτη μέρα ή γυναίκα μου, που
σηκώθηκε λίγο πιο πρωί, τής έπη-
γε τό γάλα στο κρεβάτι. Και την
δωδεκάτη πια, γυρίζοντας τό μεση-
μέρι στο σπίτι, βρήκα τή Λιλή με
την ποδιά της ύπηρεσίας να είναι ά-
νακατεμένη στην κουζίνα με κιμά-
δες, βούτυρα, κρεμμύδια, πατάτες
και άλλα τέτοια, ένώ ή Ζωρζέττα
κάπνιζε μακαρίως τό ταιγάρo της
στο σαλόνι.

—'Ωραία δουλειά, είπα τής γυναι-
κας μου. Και πόσο θα μάς δίνη τό
μήνα;

—Είσαι γαϊδάρος, άπάντησε θυ-
μωμένη ή Λιλή. 'Ελπίζω να μη σ' ά-
κουσε ή κοπέλλα και βάλη τά κλά-
ματα.

—□□—

Έπειδή είμαστε ευγενείς άνθρω-
ποι, άπαλλάξαμε όσο μπορούσαμε,
την καυμένη την Ζωρζέττα από τις
δουλειές. Σκούπισμα, μαγειρέμα,
πλύσιμο, ξεσκόνισμα, ψώνια και κά-
θε δουλειά του σπιτιού, τις κάνει ή
γυναίκα μου. Συχνά τή βοηθά κι'
εγώ. Τή Ζωρζέττα την έχουμε μη
στάση και μη βρέξη. Αυτές τις μέ-
ρες, μάλιστα, πρόκειται να τις άγο-
ράσουμε και πιάνο.

—□□—

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Στρατιωτικές αποδόθηκες αίματος!

30.000 άνθρωποι θα προσφέρουν ειρηνικά τὸ αἷμα τους. — 'Αποστολή βαρελιῶν με αἷμα! — 'Αποδόθηκες με ζωντανὸ δέρμα, με ὀφθαλμούς, με ἀνθρώπινα ὁστά! — 'Ιστοὶ νεύρων στὰ ψυγεῖα,

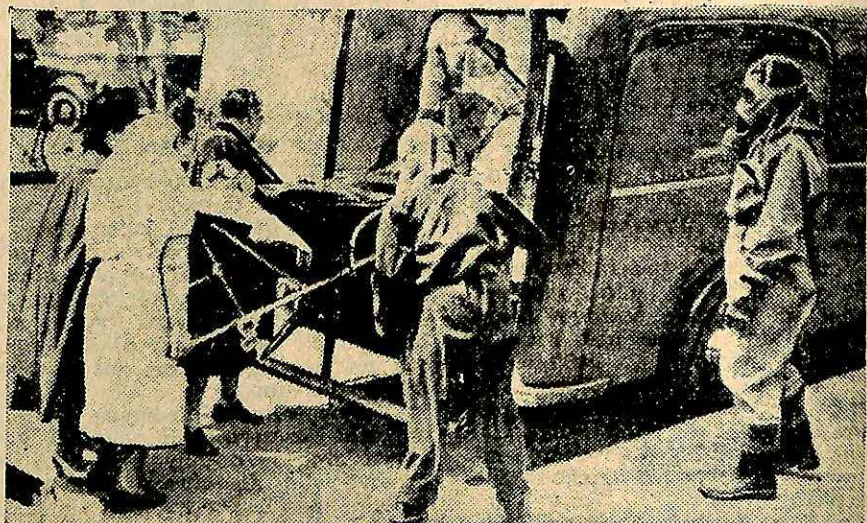
ΑΠΟ τὴν πρώτη στιγμή πού ἐξεργάγη ὁ ἀγγλογαλλογερμανοπολεμικὸς πόλεμος, ἐτέθησαν σ' ἐφαρμογὴ ἀπὸ τὰ ἐμπόλεμα κράτη ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέσα, πού μ' ἐπιμέλεια ἔχουν προπαρασκευασθῇ ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὴν προστασίαν τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ. Οἱ ἐκπαιδευθέντες γιὰ τὴν παθητικὴ ἀεράριμα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μόλις δόθηκε τὸ σύνθημα τοῦ πολέμου, βρέθηκαν στὶς θέσεις τῶν Μάσκες ἐναντίον τῶν δηλητηριωδῶν ἀερίων διενεμήθησαν στὸν πληθυσμὸ, καὶ στὴν Ἀγγλίαν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Ἑταιρία τῶν Ζωοφίλων δένει μὲ μάσκες γιὰ τὰ σκυλιά καὶ τὰ... περιστέρια!

Στὴν Ἀγγλίαν ὅμως ἐλήφθη καὶ κάποιον ἄλλο μέτρο, πού δὲν προέβλεψαν τὰ ἄλλα κράτη. Ἰδρύθη ἡ... «Στρατιωτικὴ ἀποθήκη αἵματος»!

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού οἱ Ἀγγλοὶ ἀρχισαν νὰ προετοιμάζονται γιὰ τὸν πόλεμον, σκέφθηκαν καὶ τὶς χιλιάδες τῶν τραυματιῶν, καὶ ἀρχισαν νὰ λαμβάνουν μέτρα γιὰ τὴν ἀποτελεσματικώτερη περιθαλψῇ τῶν. Χιλιάδες νοσοκόμοι ἐξεπαιδεύθησαν εἰδικὰ ἰατροὶ ἐπιστρατεύθησαν, καὶ ἐμελετήθησαν γενικὰ ὅλοι οἱ τρόποι τῆς ταχύτερας καὶ ἀποτελεσματικώτερης παροχῆς βοήθειας στὶς χιλιάδες τῶν θυμάτων τοῦ πολέμου. Οἱ μελέτες αὐτὲς εἶχαν φυσικὰ ὡς βάση τὴν πείρα τῶν προηγούμενων πολέμων, κατὰ τοὺς ὁποίους εἶχε διαπιστωθῇ ὅτι ἡ μεταγωγὴ τοῦ αἵματος ἀποτελεῖ συχνὰ ἀπαραίτητο στοιχεῖον καλῶς ὀργανωμένης νοσοκομειακῆς στρατιωτικῆς περιθαλψέως. Κατὰ τὸν ἰσπανικὸν πόλεμον παρατηρήθη προσέτι ὅτι πολλοὶ τραυματίαι πέθαιναν ὄχι μόνον ἀπὸ ἀπώλεια αἵματος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν σφοδρὸ «κλονισμόν» τὸν ὁποῖο ὑφίστατο τὸ νευρικὸ τῶν συστήμα ἕνεκα τῶν νέων μεθόδων τοῦ μηχανοκινήτου, ἐναερίου καὶ χημικοῦ πολέμου. Οἱ ἰατροὶ παρατήρησαν ἀκόμη ὅτι ἡ ἔγκαιρος μεταγγίσις αἵματος στὸν τραυματία, ἀπετέλει ἀποτελεσματικὸν μέσον καταπολέμησης τοῦ «κλονισμοῦ» αὐτοῦ, τὸν ὁποῖο δὲν μπορούσαν νὰ καταπολεμήσουν δι' ἄλλου τρόπου.

Ἡ διαπιστώσις τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἔφερε τοὺς Ἀγγλοὺς ἀρμοδίους στὸ νὰ μελετήσουν με ποῖον τρόπο θὰ μπορούσαν νὰ διαθέτουν τὴν ὥρα ἐκείνη στὰ πεδία τῶν μαχῶν ἢ τῶν ἀεροπορικῶν βομβαρδισμῶν τὸ ἀνθρώπινο αἷμα πού θὰ ἐχρειάζετο. Τὸ πρᾶγμα φυσικὰ παρουσίαζε τεράστιες δυσχερείες, διότι δὲν θὰ ἦταν δυνατό νὰ κινητοποιούνται σὲ κάθε σημεῖο οἱ «αἱμοδόται» πού χρησιμοποιοῦνται συνήθως στὰ νοσοκομεία.

Ἡ Ἑταιρία ἰατρικῶν ἐρευνῶν τῆς Ἀγγλίας, ἔδωσε σὲ λίγο στὸ ζήτημα αὐτὸ μιὰ πρακτικωτάτη λύση: Ἀπεφάσισε νὰ... ἀποθηκεύσῃ ἀνθρώπινο αἷμα, ὥστε νὰ ἔχῃ ἀρκετὸ γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν στρατῶν! Ἔτσι οἱ ἰατροὶ ἐξέλεξαν 300.000 ἄτομα τὰ ὁποῖα εἶναι ὑποχρεωμένα νὰ παρουσιασθῶν στὰ νοσοκομεία τῆς περιοχῆς τους, μόλις ἀρχίσουν οἱ ἐχθροπραξίες καὶ κληθῶν. Ἀπὸ κάθε ἕνα ἀπ' αὐτοὺς θὰ λαμβάνεται μιὰ ὀρισμένη ποσότης αἵματος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπολογίζουν ὅτι θὰ δύνανται εὐκόλως νὰ περισυλλέξουν 50.000 γαλόνια αἵματος, ἀναλόγως τῶν παρουσιαζομένων ἀναγκῶν. Τὸ αἷμα αὐτὸ θὰ τοποθετηθῇ καταλλήλως σὲ εἰδικὰ δοχεῖα ἢ βαρέλια ἐρμητικῶς κλεισμένα καὶ θ' ἀποστέλλεται ἐκεῖ ὅπου θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη. Τὸ αἷμα ὡς γνωστὸν, δύνανται νὰ διατηρηθῇ ἐπὶ δύο ἕως τρεῖς ἑβδομάδες. Κατόπιν, τὰ ἐρυ-

Σ' ὅλη τὴν νοσοκομειακὴ ὑπηρεσία δὲν χρησιμοποιοῦνται ἄνδρες, ἀλλὰ γυναῖκες, ἐπειδὴ αὐτὲς πολλὰ εἶναι πλουσιώτερες καὶ νεαρώτερες.

θρὰ αἱμοσφαίρια ἀρχίζουν ν' ἀποθνήσκουν καὶ τὸ αἷμα καθίσταται ἀχρηστο. Δύο ὁμοῦ Ἀγγλοὶ ἰατροὶ, ὁ δόκτωρ Χάρριγκτον καὶ ὁ δόκτωρ Μάιλς ἀνεκάλυψαν ὅτι τὸ αἷμα δύναται νὰ διατηρηθῇ πολὺ περισσότερο χρόνον, ἐάν προστεθῇ σ' αὐτὸ μικρὰ ποσότης μιᾶς νέας χημικῆς ουσίας, τοῦ σουφλανιλαμίδιο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Στρατιωτικὴ ἀποθήκη αἵματος, οἱ Ἀγγλοὶ ἀρχισαν ν' ἀντιμετωπίζουν καὶ τὸν ἐφοδιασμὸ τῶν στρατιωτικῶν νοσοκομείων με... διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν τραυματιῶν!

Ἔτσι ἤρχισε ν' ἀναζητῆται τρὸ-

πος ἐφοδιασμοῦ τῶν νοσοκομείων με δέρμα ἀνθρώπου, με ὁστά, ὀφθαλμούς κλπ. Κάποιος ἰατρός Ρωσσοῦς ἀνεκοίνωσε τελευταῖα ὅτι μπόρεσε νὰ διατηρήσῃ ζωντανὸ δέρμα πού τὸ πήρε ἀπὸ ἄνθρωπον πού μόλις εἶχε ἀποθάνει. Ἰσχυρίζεται ἐπομένως ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἀπὸθεμα ἀνθρώπινου δέρματος, ὅπως καὶ ὀρισμένων ἰσθμῶν νεύρων, γιὰ τὶς ἐπείγουσες ἀνάγκες τῶν τραυματιῶν! Τὸ δέρμα, αὐτὸ καὶ τοὺς ἰσθμῶν νεύρων, θὰ τοὺς παραλαμβάνουν ἀπὸ τοὺς νεκρούς, εὐθὺς ὡς ἐπέλθῃ ὁ θάνατος, καὶ θὰ τοὺς διατηροῦν σὲ εἰδικὰ ψυγεῖα, με τὶς γνωστὲς ἤδη μεθόδους. Γιὰ τὰ ὁστά εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐγένετο ἤδη κατὰ τὸ παρελθὸν ἀντικατάστασις καταστραφέντων ὁστέων, με ὁστά νεκρῶν.

— — —

Ἐνα ἄλλο ἀξιοσημείωτο ἀντικείμενο σχετικὸ με τὸν σημερινὸ πόλεμον, εἶναι μιὰ εἰδικὴ γυναικεῖα τσάντα, τὴν ὁποῖαν κατεσκεύασαν ὀρισμένοι γυναικεῖαι ὀργανώσεις τῶν

Παρισίων καὶ τὶς ἐμοίρασαν στὰ μέλη τῶν.

Ἡ τσάντα αὕτη ἔχει σκοπὸ νὰ προφυλάξῃ κάθε μικροαντικείμενον πού εἶναι πολύτιμο γιὰ μιὰ γυναῖκα, ὅπως ἡ ἀντισταφυεργόνος μάσκα προφυλάσσει τὸ πρόσωπον. Εἶναι κατασκευασμένη με εἰδικὸ ὕφασμα ἀδιαπέραστο ἀπὸ τὰ πολεμικὰ ἀέρια καὶ θὰ περιλαμβάνῃ φωτογραφίες, κοσμήματα, σουβενίρ, γράμματα κ.λ.π. Ἡ τσάντα θὰ ἀναρτάται γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ. Ὁρισμένες κομψοῦσες τὴν φοροῦν ἀπὸ τώρα διαρκῶς καὶ ὄχι μόνον τὶς ὥρες τοῦ συναγερμοῦ.

Τὰ αἰτίσματα τοῦ δικαστηρίου

Οἱ μύρμηκες

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ

Α ΜΙΑΝΗΣΗ;
— Μιλᾶω, κύριε...
— Ἀκουσε τί σ' ἐρώτησα;
— Ἀκουσε.

— Ἀπάντησε λοιπόν!
— Δὲν εἶπα; Ἀπὸ αὐτόν! Εἶναι ὁ μπακάλης τῆς γειτονιάς μου. Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ψώνισα ἀπ' τὸ μαγαζί του.

Στὸ ἐδῶλιον κάθεται ὁ μπακάλης τῆς γειτονιάς του. Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος κουτὸς, με στρογγυλὸ κεφάλι, με μικρὰ πονηρά μάτια, με μικρὸ μουστακάκι καὶ ὕψος ὀλίγον μελαγχολικόν. Καθὼς ἀκούει τὴν τελευταίαν βεβαίωσιν χτυπᾷ με νευρικότητα τὰ χέρια στὰ γόνατα καὶ διακόπει με φωνὴν ἀγωνιώδη:

— Ὁχι, κ. πρόεδρε.
— Τί ὄχι;
— Δὲν ψώνισε ἀπ' τὸ μαγαζί μου...
— Κάθισε κάτω!

— Δὲν καταλαβαίνω γιατί λέει ψέμμα καὶ θέλει νὰ μὲ κλέψῃ! Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, κ. πρόεδρε, ὁ κ. Ἀλεξάνδρης ἦρθε ἐπὶ τοῦ πρώτου πρὸς τὸ μαγαζί μου καὶ μοῦ λέει: «Βάλε μιὰ ὀκτὶ ζάχαρη καὶ μιὰ ὀκτὶ ῥύζι καὶ μιὰ ὀκτὶ βούτυρο καὶ μιὰ ὀκτὶ λάδι καὶ μιὰ ὀκτὶ παστέλι». Τοῦτο δὲν ἦτο ἔκτακτο πρᾶγμα καθ' ὅτι ὁ κ. Ἀλεξάνδρης, παλαιὸς πελάτης, καὶ κάθε Σάββατον πρὶν αὐτὰ ἦταν τὰ ταχτικά του διότι ἐφώνιζε γιὰ ὅλη τὴν ἐβδομάδα. Ἰδοὺ καὶ τὰ βιβλία!

Μὲ ὕψος τοιαύτως πένθιμον ὁ κατηγορούμενος τραβᾷ ἀπὸ τὴν δεξιὰ του τσέπη ἕνα μακρόστενον βιβλίο, πλησιάζει στὸν πρόεδρον καὶ δείχνει:

— Ἰδοὺ, περιχαλῶ.
— Τί εἶν' αὐτό;
— Ἀλεξάνδρης Κουρκοῦρης.
— Ἀ, εἶναι τὰ ψώνια.

— Παρακολουθεῖτε κ. πρόεδρε; Σάββατον ἐδῶ, Σάββατον ἐκεῖ, Σάββατον παραπέρα καὶ τὰ ἴδια παντοῦ. Τὸ ὅποιον παντοῦ ἔστι ὅπως ψώνιζε ἄλλοτε ψώνισε καὶ τώρα.

Τὸ δικαστήριον ὅμως διαφωνεῖ. Διότι ἡ καταγγελία τῆς ἀστυνομίας πού ἔχει μυστοσφραγισθῇ καὶ ἡ κατάσχεσις τῶν εἰδῶν πού ἔγινε στὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀλεξάνδρη διαψεύδουν τὸν ἀτυχῆ μπακάλην. Οἱ ἀριῶτοι πού περιλαμβάνει τὸ ἐννοαφον αὐτὸ εἶναι κατανοητικῶς καὶ ἀπόλυτοι. Τὸ ὕψος τοῦ δὲ ἀκούει πῶς εὐχολογῶν:

Ἐν Ἀθήναις, σήμερον τῇ 2α Σεπτεμβρίου, γενομένης ἐρεύνης εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου Κουρκοῦρη, εὐρέθησαν ἐναποθηκευμένα τὰ κάτωθι εἶδη παρὰ τὴν σχετικὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ δικαστηρίου:

Ζάχαρις	ὀκτὶς	20
Ἐλαιον	»	15
Ῥοῦζα	»	40
Βούτυρον	»	25
Παστέλι	»	50
Ρεβύθια	»	50
Πετρέλαιον	»	80

Ἀλευρα 50
Γαλέτται 50

Ἀπαντα τὰ εἶδη ταῦτα κατεσχέθησαν, ἐρωτηθεὶς δὲ ὁ ἀνωτέρω Ἀλεξάνδρος Κουρκοῦρης πῶθεν τὰ ἐπιορηθεύθη, ἐδῆλωσε τὸν Διονύσιον Σπίγγον, παντοπώλην. Ὁ πού, λοιπόν, σηκώθηκε ἡ ἀστυνομία, ἐπέστησε ἀμέσως τὸν Διονύσιον Σπίγγον καὶ τὸν ἐκάθισε κατὰπληκτον στὸ ἐδῶλιον. Κατὰπληκτος δὲν θὰ πῇ τίποτε. Ἐμφορῶντος θὰ ἦταν ἡ κυριολεξία. Γιατί, εἶπαμε ὁ ἀτυχῆς μπακάλης, ὁμνύει

— Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ψώνισα ἀπὸ τὸ μαγαζί του.

εἰς θεοὺς καὶ δαίμονας ὅτι τουλάχιστον ἀπὸ τὸ δικό του τὸ μαγαζί δὲν ἐφώνιστηκε εἶδος ὑπερβαίνον τὴν μίαν ὀκτίν.

Τί συνέβη λοιπόν;

Τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος ἦρθε νὰ δώσῃ μάρτυς κατηγορίας, αὐτὸς ὁ ἴδιος πού κατήγγειλε τὸ γεγονός. Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἀγνώστου καὶ ἀρετὰς ζώρικος:

— Νὰ σοῦ ἐξηγήσω ἐγώ.

— Λέγε λοιπόν.

— Μόλις ἐκρηγύθη, κ. πρόεδρε, ἀρχισε ὁ κ. Ἀλεξάνδρης ὡς εἶδος μῆρυξ νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι. Σοῦ λέει πόλεμος, ξέρεις τί γίνεται αὐριο μεθύσι; Ἄσε νὰ ἔχω τὸ σπίτι μου γεμάτο. Ἀ, κ. πρόεδρε, ἐγὼ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος! Τὸ τῶπα μπροστά. Κύριε Ἀλεξάνδρε ἐφόσον θὰ τὸ κάνης, θὰ σὲ καταγγέλω. Πῶς; Γιατί δηλαδὴ; Ἐπειδὴ καὶ ἔχεις τὸ χρέμα νὰ ἐξησφαλίσῃς καὶ ἐγὼ ἐπειδὴ καὶ δὲν ἔχω τὸ χρέμα νὰ ἐξησφαλίσω; Καὶ ἐφόσον καὶ ψωνίζεις με τὸν τόνο, μπαρόν, δηλαδὴ, ἀλλὰ αὐξάνεις καὶ τὶς τιμὰς. Καὶ ἐξηγανίζεις καὶ τὰ ἐμπόρεμα. Διότι πάω

νὰ ψωνίσω ἐγὼ ἑκατὸ δράμια ζάχαρι καὶ με κυττάει σὰν μύγα ὁ κ. μπακάλης.

— Σύντομα!
— Μάλιστα κ. πρόεδρε.
— Τελείωσε.
— Νὰ μὴ τὰ πῶ;
— Νὰ τὰ πῆς, ἀλλὰ συντομώτερα σοῦ εἶπα. Πῶς ξέρεις ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδη ἀγοράστηκαν ἀπ' τὸ ἴδιο μπακάλην;

— Πῶς;
— Naί, πῶς; Ὁ κ. Ἀλεξάνδρης ἔχει οἰκογένεια, τρία παιδιά, δύο κορίτσια, ἡ σύζυγος ἔχει, ἡ πεθερὰ ἔχει, ὁ ἴδιος ὁ γιῶ. Τὸ λοιπὸν ξεκινεῖ πρῶτ-πρῶτ, τοὺς εἶδα με τὰ μάτια μου εἰς τὸ μπακάλην τοῦ κ. Διονύση, σὰν τὰ μερμύγκια, ὅπου πίνουν ὅλα στὸ στόμα ἀπὸ ἕνα σπυρί. Ὡς οὕτως ὅπως βγαίνει, ψωνίζει ὁ ἄλλος, βγαίνει, ψωνίζουν τὰ παιδιά, βγαίνουν, ψωνίζει ἡ σύζυγος, βγαίνει, ψωνίζει ἡ πεθερὰ βγαίνει ἀπ' τὸ μπακάλην καὶ παρατηρῶ, ἀπ' ἐξῶ μαζεύονται ὅλοι ὁμοῦ καμμιὰ δεκαριά με σακκούλες, με πακέτα, ἐφοδιασμοῦ μ' ἐνοσίχθων. Καὶ τραβᾷ, ἄλλος νὰ κρατᾷ σακκούλα, ἄλλος νὰ κρατᾷ τσουβάκι, ἄλλος νὰ κρατᾷ καλάθι, καὶ ὅλοι ὁμοῦ σὰν τὰ μερμύγκια νὰ γλῶνται στὸ σπίτι καὶ νὰ τ' ἀδειάζουν.

— Τοὺς εἶδες;
— Ἀνέ;
— Ὁ ἴδιος;

— Ὁ ἴδιος, κ. δικαστή μου! Καὶ τὸ ἄλλο τὸ πρῶτ-πρῶτ, ἐξῶ ἀπ' τὸ μπακάλην ὁ στρατὸς καὶ μετὰ ὁ ἀριστοκράτης, καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ πάλι ἡ ἴδια μηχανὴ καὶ δόστω νὰ ψωνίζουν καὶ νὰ βγαίνουν καὶ νὰ τραβᾷ κατὰ πάλι φορτωμένοι σὰν τὰ μερμύγκια. (Μπαίνω κι ἐγὼ νὰ ψωνίσω μιὰ ὀκτὶ ῥύζι, δὲν ἔχει! Βοὴ γιὰ μίλα καλά! Μόλις σῶθηκε. Διονύση θ' ἀρπαχτοῦμε! Στὴν ζωὴ τῶν πεθαμένων μου, δὲν ἔχω οὐτε σπυρί.

Ἐκεῖ ἐξηγγιώθη ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἀφοῦ ὑβρίστηκε με τὸν μπακάλην ἀγρίως, ἐπεσσε σ' ἕνα ἀστυφύλακα καὶ κατήγγειλε τὴν ἀποταμίευσιν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τραγικώτερον ἀπ' ὅτι τὸ περίμενε. Διότι στὸ ἐδῶλιον ἐσώθηκαν καὶ ὁ μπακάλης καὶ ὁ πελάτης ἀφοῦ προηγουμένως ἐγένετο κατάσχεσις τῶν ψωνισθέντων. Ἐτιμωρήθηκαν καὶ με πρόστιμον... Οἱ μύρμηκες, Ἀλλὰ ὁ ζώρικος δὲν μετενόησε!

— Γιὰ νὰ μάθης ἄλλη φορὰ, κέρ' Ἀλεξάνδρε! Ἐμεῖς δὲν ἔχομε ψυχὴ δηλαδὴ; Δὲν ἔχομε στομάχι;...

Δ. ΨΑΘΑ

ΧΑΙΔΕΨΕ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν
Μυθιστόρημα

ΖΩΝ Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ προηγούμενα

Ο Μάρκος Βραχνός, εξηπάτησε την προγονή του Σόφη Πετρίδη, που θα γινόταν σε λίγο μητέρα. Η Σόφη, που είναι και αρραβωνιασμένη καταφεύγει άπελπισμένη σ' ένα γιατρό. Από εκεί, δεν τολμά να επιστρέψει σπίτι της.

16ον

ΠΗΓΕ σε μία φίλη της—σε κείνη που την είχε συστήσει στο γιατρό. Στην Τράπεζα είχε σκέψη να πάει. Εκεί θα την πρωτογύρευε ο Βραχνός. Η φίλη της τη δέχτηκε κάπως ψυχρά· δεν είχε διάθεση ν' ανακατευτεί σε μπελάδες. «Αν μάθαινε ή μητέρα της για ο Βραχνός το καταφύγιο της; Κι' η Σόφη κατάλαβε πως έπρεπε να φύγει κι' από κεί... Πήρε σκυφή το δρόμο της, και προχώρησε...

Την άπογνωσή της, δέχτηκε να στεγάσει προσωρινά μια ήσυχη οικογενειακή πανσιόν, προς το Σύνταγμα. Έγκαταστάθηκε όπως— όπως κι' ούτε ξεμύτισε μια βδομάδα, από φόβο μην τη βρουν. Στο τέλος της βδομάδας, οι οικονομίες της είχαν τελειώσει, μ' όλο που δεν έτρωγε παρά μόνο μία φορά την ημέρα, κι' από λίγο. Στο τέλος, έπειδή δεν είχε ούτε λεφτά για να πληρώσει το νοίκι της, αναγκάστηκε να βγει την έννάτη μέρα, κατά το μεσημέρι. Ήταν νηστικά απ' το προηγούμενο πρωί και παραπατούσε στους δρόμους. Περνώντας απ' την Ομόνοια, για να πάει στη φίλη της, που καθόταν κοντά

στη Βάθη, ζαλίστηκε κι' έπεσε. Κι' όταν ξύπνησε, βρισκόταν μ' έναν άγνωστο, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο. Κι' ο άγνωστος αυτός, ήταν εκείνος που άκουγε τώρα με προσοχή και συγκίνηση το δράμα της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Πολλές φορές, στο διάστημα της κουθέντας της, η Σόφη σταμάτησε για να πνίξει τους λυγμούς της. Ο Μαράλης την άκουγε χωρίς να την διακόπτει. Όλη η ιστορία αυτής της ωραίας κοπέλλας, πούχε όλα τα δικαιώματα να ναι τίμια, και δεν μπορούσε, έδειχνε πως τον είχε συγκλονίσει βαθύτατα.

Όταν η Σόφη τέλειωσε, εκείνος της χείδεψε το κεφάλι απαλά και της ψιθύρισε:

—Η ιστορία σου είναι γεμάτη φονερές κι' άπίθανες περιπέτειες... Τόσο, που δε θα την πίστευε κανένας, αν δεν ήταν τόσο πονεμένος ο τόνος της φωνής σου...

—Μακάρι νάλεγα ψέμματα, κ. Μαράλη... του αποκρίθηκε κείνη. Και μακάρι νάταν όλ' αυτά ένας κακός εφιάλτης. Γιατί θα περνούσε...

—Εννοια σου, κακός εφιάλτης είναι, και θα περάσει...

Η Σόφη κούνησε το κεφάλι της μελαγχολικά:

—Πώς θα περάσει, αφού ο Βραχνός μπορεί από στιγμή σε στιγμή να παρουσιαστεί μπροστά μου, για να με διεκδικήσει, για να με γυρίσει πίσω στο σπίτι μου, στο σπίτι του, στο βούρκο;...

Ο Μαράλης έμεινε για λίγο σκε-

—Πόσων χρονών είσαι;
—Μπήκα στα είκοσιτρία, έδω και δυόμιση μήνες...

—Τότε, μη φοβάσαι τίποτα... Πρέπει να θέλεις για να γυρίσεις σπίτι σου... Με τη βία, δεν κάνεις βήμα από δω μέσα... Είσαι ένηλικη!

Η Σόφη τόν κύτταξε στα μάτια, σά να μην είχε καταλάβει την έννοια των λέξεών του.

—Είπατε, «δεν κάνω βήμα από δω μέσα!... Από πού «δω μέσα»;...

—Απ' το σπίτι μου, φυσικά...

—Ωστε, θέλετε να με κρατήσετε;...

Ο Μαράλης την κύτταξε στα μάτια:

—Άκουσε, μικρή μου Σόφη, και βάλτο καλά στο νου σου αυτό που θα σου πω: Έγώ δεν έχω κανένα λόγο να μην ανακατευτώ σ' αυτήν την ιστορία, όσο μπλεγμένη κι' αν είναι... Την ώρα που ήσουν λιποθυμισμένη, είπα ένα σωρό ψέμματα για να σε πάρω μαζί μου— πώς ήσουνα συγγενής μου, πως είχες μόλις βγει απ' την κλινική όπου είχες κάνει έγχειριση, και δεν ξέρω τί άλλο ακόμα... Γιατί τόκανα αυτό; Δεν σ' ήξερα, κι' ακόμα δεν είχα συγκινηθεί απ' την ιστορία σου... Πολύ περισσότερο, τώρα, που σε ξέρω, που η τραγική τύχη σου μ' έχει αναστατώσει πραγματικά, έχω κάθε διάθεση να πω όλα τα ψέμματα του κόσμου για να σε σώσω...

Τα μάτια της Σόφης έλαμψαν από χαρά:

—Τί καλός που είστε...

—Δεν είμαι καλός... Κάθε άντρας στη θέση μου, θάκανε το ίδιο...

—Κάθε άντρας;... «Όχι, δά! Ποιος θ' αποφάσιζε να βάλει τέτοιο φοβερό μπελά στο κεφάλι του, για τα μαύρα μάτια μιας άγνωστης;...

—Γιατί όχι, αν τα μάτια είν' ωραία;...

Η Σόφη τόν κύτταξε σαν τρομαγμένη και κιτρινίσε. «Εκείνος, νοιώθοντας πως η κοπέλλα τόν είχε θεωρήσει για μια στιγμή σαν έναν κοινό τύπο κατακτητή—σά μια δεύτερη έκδοση Μάρκου Βραχνού,—που την είχε προστατέψει, μόνο και μόνο για να της επιβάλει ύστερα με τη βία το δικό του τόν έρωτα, θέλησε να την καθησυχάσει:

—Έλα, έλα... Αυτό σου τώπα μόνο γι' άστειο... «Όχι πως τα μάτια σου δεν είν' ωραία, μη γιατί δεν τα προσεξα, κι' άς μη σου κακοφανή... Μ' έχει τόσο άπορροφήσει η τραγική σου ιστορία, που δε μούμεινε καιρός ν' ασχοληθώ με την όμορφιά σου... Φυσικό είναι, έπειδή η ζωή σ' έχει ως τώρα πολύ κακομεταχειριστή, να βλέπεις μ' επιφύλαξη, κι' ίσως, άκόμα, με φόβο και συχαμάρα, όλους τους άντρες που βρίσκεις στο δρόμο σου... πολύ περισσότερο έμένα, που χωρίς να σε ξέρω, έδειξα κάποιο ενδιαφέρον για σένα... Λοιπόν, πρέπει να σου εξηγήσω από πού προέρχεται αυτό το ενδιαφέρον: Είμαι μόνος μου στη ζωή, και δεν έχω που να τοποθετήσω τη στοργή μου και την αγάπη μου. Βρέθηκες έσύ μπροστά μου, φανερά τόσο καλή, τόσο γλυκιά, τόσο παιδεμένη, που θάταν εγκλημα να μην ενδιαφερθώ για σένα... Με το να δεχτής σήμερα την προσοσία μου, κάνεις καλό κυρίως σε μένα: Η ζωή μου βρίσκει κάποιο προορισμό, ζεσταίνεται λίγο... Μείνε κοντά μου, μικρή μου Σόφη... Θάσαι ήσυχη, έλευτερη, και προστατευμένη από έναν άνθρωπο που δε θα σου ζη-

τηση ποτέ κανένα αντίλλαγμα... Να το δωμάτιό σου, να και το δικό μου... Μπορείς, αν θέλεις να κλειδωθείς... Κι' άνοιχτή όμως ν' άφίσης την πόρτα σου, ξέρε πως πάντα θα με σταματάη στο κατώφλι της ό σεβασμός πουχω στη δυστυχία σου... Κι' αυτός είναι, πιστεψέ με, ό μεγαλύτερος φραγμός για μένα...

Τα μάτια της Σόφης τόν κυττάζανε με μιάν άπέραντη συγκίνηση. Και τα χείλια της κουνήθηκαν για να του ψιθυρίσουν:

—Εύχαριστώ...

Ήταν άργά. Ο Μαράλης σηκώθηκε, κι' ώδήγησε μόνος του τη Σόφη στην κάμαρά της.

—Και τώρα, κοιμήσου... της είπε. Καληνύχτα!...

—

Κοιμήθηκε μονορροφι ή Σόφη, και ξύπνησε με την ψυχή και το σώμα, και τα δυό ξεκομράστα κι' έλαφρά. Ένα συναίσθημα γενικής ευεξίας την πλημμύριζε όλόκληρη.

Σηκώθηκε εύθυμη, ψιθυρίζοντας ένα τραγουδάκι. Άπάνω στο μεσαίο τραπεζάκι του χώλλι, βρήκε ένα σημείωμα του Μαράλη:

«Καλημέρα σου! Στο μπουφέ μέσα, υπάρχει φρέσκο βούτυρο, μαρμελάδα, και ψωμί. Το γάλα είναι στην κουζίνα. Το μεσημέρι θα φέρω φαί απ' έξω. Και λουλούδια για το τραπέζι, αφού τα παληά μαράθηκαν. «Ωρδούρα».

Τί καλός που ήταν, τί ευγενικός! Η Σόφη σχεδόν εδάκρυσε, βρίσκοντας το γάλα βρασμένο μέσα στην κουζίνα, και τα άλλα που της έγγραφες, μέσα στο μπουφέ. Η συγκίνησή της όμως, δεν της έκοψε την όρεξη:

Έκοψε τρεις μεγάλες φέτες ψωμί, και τις έφαγε με μπόλικο βούτυρο και μαρμελάδα και με δυό φλυτζάνια γάλα. «Υστερα, πάντα με το τραγουδί στο στόμα, άρχισε να συγυρίζη, σαν καλή νοικοκυρούλα, το σπίτι, να τοποθετή τα πράγματα όσο πιο κοκέττικα μπορούσε, να δημιουργή, με μια λέξη, τον εύχάριστο και χαρούμενο έκεινο περιβάλλον, που μόνο οι πολύ έρωτευμένες γυναίκες δημιουργούν για τους συζύγους ή για τους έρωμένους τους... Κι' όμως, ούτη δεν ήταν ούτε σύζυγος, ούτε έρωμένη...

Ο Μαράλης γύρισε κατά τη μιάμιση, κοιθαλώντας πάλι απ' έξω φαί, φρούτα, γλυκά, δυό μπουκάλια παγωμένη μύρα, κι' ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια.

Τα οικογενειακά βάρη... έκανε μπαινόντας, εύθυμος, γελαστός, και λαχανιασμένος.

Η Σόφη τόν ξεφόρτωσε, έβαλε τα φαγιά στις πιατέλλες, τα λουλούδια στα κρυστάλλα, άνοιξε τις μύρες, όλ' αυτά σε λίγα λεπτά, κι' ύστερα, κατακόκκινη, κεφάτη, γελαστή, φώναξε:

—Το τραπέζι είν' έτοιμο!... Ο κύριος μπορεί να περάσει...

Καθήσανε στο τραπέζι, και φάγανε με όρεξη, ρουφώντας και την παγωμένη μύρα. Τα λουλούδια απ' τα βάζα σκορπίζανε τα μύρα τους, δίπλα στις εύωδιες των έκλεκτών φαγιών και των φρούτων. Στο τέλος, ήρθε κι' ό καπνός ενός τσιγάρου να συμπληρώσει αυτό το άρωματικό κοκτέιλ, που συμβολίζει την έγκαρδίωση του περιβάλλοντος σε μια τραπεζαρία έρωτευμένου ζευγαριού. Και, άθελά τους, τόσο ή Σόφη, όσο κι' ό Γιώργος, άρχισαν να ύφιστανται, μοιραία, την επίδραση του περιβάλλοντος αυτού...

—

Κι' έτσι, άρχισε και μπήκε στο δρόμο τους μια ζωή πούχε όλα τα γνωρίσματα της έρωτικής σχέσεως, χωρίς όμως και να ναι έρωτική σχέση. Ο Μαράλης κοιμόταν, έσπνυσε, ζούσε κοντά στη Σόφη, χωρίς να προσπαθή να την κατακτήσει σαν έραστής. Πολλές φορές, βέβαια, είχε σκεφτή πως ή συμβίωσή του μ' αυτή την κοπέλλα, θα μπορούσε κάλλιστα να παρεξηγηθεί απ' τόν κόσμο, που δεν έχει κανένα λόγο να καταλαβαίνει παρά ό,τι έβλεπε. Ναι, μα δεν ήτανε προτιμότερο και να έκτεθη άκόμα ή Σόφη μαζί του, παρά να συνεχίσει μιάν ζωή μέσα στο βούρκο, στο πλάι του Μάρκου Βραχνού; Κι' ή πιο στοιχειώδης λογική του φώναζε πως όλα ήτανε προτιμότερα, για την κοπέλλα αυτή, παρά το επίμονο και χωρίς έλπιδα ξεγλύστρημά της προς την άβυσσο. Κι' έτσι, αποφάσισε να την κρατή όσο μπορούσε περισσότερο στο σπίτι του, με την πεποίθηση πως αυτό έκανε καλό, και σε κείνη, και σ' αυτόν. Γιατί, δε μπορούσε να τ' άρνηθ, πως κι' αυτός ό ίδιος ήταν ή πρώτη φορά ύστερ' από τρία σχεδόν χρόνια, πούθρισκε μια γλυκιά ήρεμία στο σπίτι του, κι' ή καρδιά του πλημμύριζε από στοργή και τρυφερότητα κι' αυτό το ωραίο κορίτσι, πούχε μπη στη ζωή του άπρόοπτα, χωρίς αξιώσεις έρωτικές, για να του χαρίσει κάτι περισσότερο απ' τόν έρωτα...

Διακριτικά, ό Μαράλης της είχε ζητήσει τη διεύθυνση της πανσιόν που κάθισε για μια βδομάδα, κοντά στο Σύνταγμα, κι' είχε μεταφέρει τα πράγματά της στο σπίτι του, πληρώνοντας, φυσικά, κι' όσα χρωστοόσε ή Σόφη. Εκείνη δεν έβγαίνει καθόλου, από φόβο μην τη βρουν οι δικόι της. Μόνο στη μητέρα της είχε στείλει ένα λιγόλογο γράμμα, που μέσα της έγγραφε πως ήτανε καλά, και πως είχε φύγει απ' το σπίτι της, γιατί λόγιο ισχυροί την είχαν αναγκάσει να τό κάνει.

Εν' άπόγεμα, την άρα που ό Μαράλης ήτανε στο γραφείο του, χτύπησε το τηλέφωνο του σπιτιού. Η Σόφη πήρε το άκουστικό, και ρώτησε:

—Ποιος είναι;
—Ο κ. Μαράλης;
—Η φωνή ήτανε γυναικεία.
—Δεν είναι δώ αυτή τη στιγμή...
—Η άγνωστη φωνή ξανακούστηκε, φανερά πεισματωμένη:
—Και σεις, βέβαια, είσατε ή καινούργια του φιλενάδα... Δεν είν' έτσι;...

Της Σόφης, της ήρθε το αίμα στο στο κεφάλι:

—Όποια και νάμαι, αποκρίθηκε, αυτό ένδιαφέρει μόνον έμένα και τόν κύριο Μαράλη...

—Καλά, καλά, κοπέλλα μου!... Δεν είπαμε τίποτε... Σήμερα σύ, χτες έγώ... Γεια σου, κοπέλλα μου...

(Η συνέχεια στο επόμενο)

Η Σόφη τόν κύτταξε σαν να μην κατάλαβε.

Τὰ «Φιλολογικά πάρεργα»

ΕΙΝΑΙ γνωστοί οι άγώνες για τη γλώσσα, μεταξύ καθαρευουσιάνων και δημοτικιστών.

Μάμεσα στα 60 πρώτα χρόνια της ελεύθερης ζωής της Ελλάδος—δηλαδή 1828—1888—εφάνησαν πολλοί λογιοι, καθηγητά και διανοούμενοι, που είχαν μια τρίτη γνώμη. Αυτοί έλεγαν πως δεν χρειάζονται συμβιβασμοί. Ούτε την δημοτική ήθελαν, ούτε την καθαρεύουσα.

Ήθελαν να γυρίσουμε στην αρχαία! Ένας από τους μορφωμένους ανθρώπους της εποχής εκείνης που κλήρωσε την επιστροφήν εις την αρχαίαν και που έπίστευε πως μπορούσαμε και πως έπρεπε να γυρίσουμε στην παμπάλαια γλώσσα των αρχαίων Έλλήνων ήταν και ο Φίλιππος Ίωάννου, συγγραφέας των «Φιλολογικών Παρέργων».

— III —

Ήταν σοβαρός και πολύ μορφωμένος λόγιος και καθηγητής ο Φίλιππος Ίωάννου. Σήμερα βέβαια δεν θα μπορούσε να δημοσιεύσει τα «Φιλολογικά πάρεργα» χωρίς να γίνει αντικείμενον διασκεδάσεως και κοροϊδίας. Όστόσο τότες ήτο άλλη η εποχή.

Γεννήθηκε το 1796 στη Ζαγορά του Πηλίου και πέθανε το 1880 στην Αθήνα. Στα πρώτα χρόνια της επανάστασεως κατέδρακε από την Θεσσαλία στο Ναύπλιο κι' εφημέριασε γραμματικός του Μισούλη. Μα, μετά την αποκατάστασιν της Ελλάδος, επήγε στο Μόναχο κι' εσπούδασε φυσικές επιστήμες και κλασσική φιλολογία. Και από τότες έθεωρείτο ένας από τους καλύτερους Έλληνιστές. Γι' αυτό και το παλάτι τον έστειλε στο Γλυκευδούργο για να διδάξει την κατόπιν Βασίλισσα Αμαλία Έλληνικά, πριν ή άτυχή εκείνη γυναίκα κατέβη στην Ελλάδα.

Αφού έγιναν ο γάμος της Αμαλίας με τον Όθωνα, ο Ίωάννου κατέβη κι' αυτός στην Αθήνα και το καλοκαίρι του 1839 διωρίσθη τακτικός καθηγητής της φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιό μας με μισθό 200 τόν μύνη. Αργότερα έδιδε και ελληνική φιλολογία. Μα φυσικάς επιστήμες δεν έδιδε ποτέ. Τις εναθμύετο όμως, συχνά όταν έγραφε... ποιήματα σε αρχαία γλώσσα, όπως θα έδομε παρακάτω.

Ενθ' ήταν καθηγητής στο Πανεπιστήμιο, συγχρόνως ήταν και επίμελητής της βιβλιοθήκης του Βασιλέως Όθωνος. Το 1846 εξέλεγή και βουλευτής του Πανεπιστημίου και αργότερα γερουσιαστής. Έφροντιζε πολύ για την πρόοδο του Πανεπιστημίου και συνέταξε τους πρώτους οργανισμούς της Βιβλιοθήκης του Πανεπιστημίου και του Νομισματικού Μουσείου.

Ήταν πολύ φίλος του Όθωνος και γι' αυτό όταν έφυγε ο Βασιλης έκείνος, ο Ίωάννου έπαυθη. Τόν ξαναδιώρισαν όμως βότσα από ένα χρόνο.

Για να δείξη, λοιπόν, και στο μεγάλο κοινόν ο Φίλιππος Ίωάννου πόσο εύκολα σ' όλα τα θέματα έγραφε τα αρχαία Έλληνικά, έέδωκε το 1864 τα «Φιλολογικά πάρεργα» του. Σιζήτησε ζωηρές, όμως και σάτυρες επηκολούθησαν την

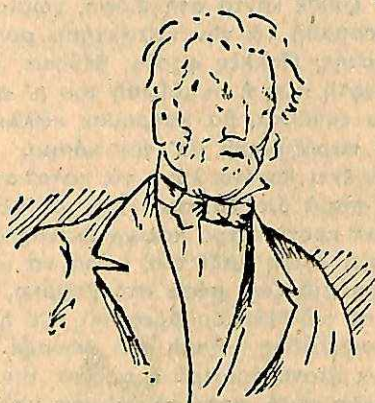
έκδοσι, που σε λίγον καιρό εξητλήθη. Έτσι το 1874 τα «Φιλολογικά πάρεργα» εξέδόθησαν σε δευτέραν έκδοσιν.

Το περίφημο αυτό βιβλίο έχει 444 σελίδες και ή ύλη του είναι ποικιλοτάτη. Αξίζει να ξεφυλλίσουμε το βιβλίο...

Στην αρχή υπάρχει «Επιστολή Προσφωνητική: Φίλιππος Ίωάννου τῷ ἀδελφῷ Δημητρίῳ Ίωάννου, τῷ ἐπικαλουμένῳ Γαλάξ, εὐ πράττειν!» Και αρχίζει ο περίεργος αυτός πρόλογος έτσι:

«Οὐδέν τῶν ζῶντων οὕτω τοῖς παρὰ τῶν ὁμογενῶν ἀρωγῆς ἐπίδεξις πέφικεν ἐν τῷ βίῳ ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος, ὃν πλείστα ἐκ θρόνους ὑπὸ τῶν ἄλλων εὐ ποιέσθαι καὶ ἡδῶς τινός παρ' αὐτῶν ἀπολαύειν ἀνάγκη...».

Στο τέλος του προλόγου δικαιολογείται γιατί τυπώνει στο βιβλίο και ποιήμα-

Ο Φίλιππος Ίωάννου

τα αρχαία που έγραφε για να τιμήσει τον Όθωνα, που τότε πια είχε διωχθή. Τονίζει ότι ήταν καλός άνθρωπος και ότι αυτός τιμά τους το αξίζουν. Και προσθέτει ότι πιστεύει ότι θα μετανοήσουν όσοι έμειναν τον Όθωνα και τον έδιωξαν... Κι' αυτό πραγματικά αλήθευε για μερικούς, όπως για τον Αχιλλέα Παράσχου. Ο ποιητής εκείνος έπολεμησης άγρια τον Όθωνα και όταν ο Όθων απέθανε του έγραψε το έλεγείο το γεμάτο μετάνοια, που αρχίζει:

«Αν πάντες εἰσώπησαν οἱ ἄνδρες σου φίλοι, πού ἀπὸ σκότος ἔφερες βαθὺ εἰς τὴν ἡμέραν ἐάν δὲν ἦνοιξε κανεὶς καὶ διὰ σέ τὰ χεῖρή καὶ εἰς λήθην σ' ἐγκατέλειψαν θανάτου θυρούραν, ἐγὼ ὁ πῶν πολέμιος ἐν δάκρυον θά χύσω».

Μετά τον πρόλογο στο βιβλίο του Φ. Ίωάννου υπάρχει μετάφρασις του περί Γερμανίας βιβλίου του Τακίτου από το Λατινικό σε αρχαία Έλληνική. Μα και τ' αθονα σχολία είναι κι' αυτά σε αρχαία Έλληνική. Έπειτα είναι δύο άσματα του Καποδίστρου σε δημοτικούς στίχους μεταφρασμένα. Και κατόπι ακολουθεί σε στίχους δημοτική μετάφρασις των δύο πρώτων βιβλίων των μεταφράσεων του Όβιδιου.

Μα το πιο απολαυστικό περιεχόμενο του βιβλίου του Φ. Ίωάννου είναι οι μεταφράσεις των δημοτικών τραγουδιών. Ένθ' ο Ίωάννου τις έγραφε σοβαρά, άλλου τον εθαύμαζαν και άλλοι τον εκορόιδευαν... Από τότε μάλιστα άρχισαν πολλοί, είτε στα άστεια είτε στα σοβαρά, να μεταφράζουν δημοτικά τραγούδια σε αρχαία γλώσσα. Κι' έτσι το τραγούδι που άρχίζει:

Μα το πιο απολαυστικό περιεχόμενο του βιβλίου του Φ. Ίωάννου είναι οι μεταφράσεις δημοτικών τραγουδιών σ' αρχαία γλώσσα και σε δημοτικούς στίχους. Έπάρχει έξαρνα στα «Φιλολογικά πάρεργα»: «Μετάφρασις του χυδαίου άσματος: «Μάννα με τους έννιά σου γιούς...».

Για να ικανοποιηθῇ ή περιέργεια του αναγνώστη, παραθέτουμε έδῶ τὸ δημοτικό κείμενο και την μετάφρασί του στο αρχαίο.

Τὸ δημοτικό τραγούδι αρχίζει έτσι: «Μάννα με τους έννιά σου γιούς και με την μία σου κόρη, την κόρη την μονάκριβη την πολυαγαπημένη, την είχες δώδεκα χρονών κι' ήλιος δεν σου την είδε! Στα σκοτεινά την έλουζε, σ' έφεγγα τή χτένίζει σ' άστρι και στον αυγερινό έπλεκε τὰ μαλλιά της.

Προζηντάρδες ήρθαν από τή Βαθυλώνα να πάρουνε την Άρετή πολύ μακριά στα ξένα...».

Και ο Φ. Ίωάννου μεταφράζει έτσι: «Γίων σύ μήτηρ τρίς τριών κεκλημένη μίς τε παιδὸς φιλάτης, ὥς ἄξια πολλῶν πέφικας δακρύων ἐν μητράσιν! Οὐχ ἥλιος σὴν ὄμμα παμφάεσ ποτε Κόρην εἰσίδεν, ἀλλ' ὕψ' ἐσπέρου καλῷ ἄστρον τ' ἔλυσεν κἀχόμιζες νῦν φέει, πλέκουσα χρυσῆς ἐν δόμοισι βοστρούχους Πόρρωθεν ἦκον ἐκ Βαθυλώνας γάμου τὸ πρὶν ἐκείνης μύθον... κ.λ.π.

— III —

Έγινε έτσι ότι αυτές οι μεταφράσεις των δημοτικών τραγουδιών έγιναν αντικείμενο εὐθύμων σχολίων. Ένθ' ο Ίωάννου τις έγραφε σοβαρά, άλλου τον εθαύμαζαν και άλλοι τον εκορόιδευαν...

Από τότε μάλιστα άρχισαν πολλοί, είτε στα άστεια είτε στα σοβαρά, να μεταφράζουν δημοτικά τραγούδια σε αρχαία γλώσσα. Κι' έτσι το τραγούδι που άρχίζει:

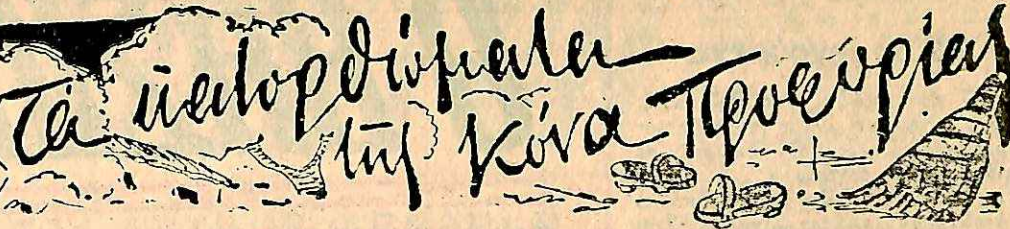
«Τὸ Κίτσο ἡ μάννα κάθονταν στὴν ἄκρη στὸ ποτάμι...» μεταφράσθηκε γιά γούστο στην αρχαία. Και ή μετάφρασις αρχίζει έτσι: «Κίτσο μῆτηρ καθήτο ἐπ' ὄχθῃ ποταμοῖο...»

Έπειτα μεταφράσθηκε τό: «Βάρκα θέλω ν' άρματώσω μέ σαράντα δυό κουπιά...» Και αρχίζει έτσι: «Λέμβον δούλομ' έφοπλίσαι κόπαις τεταράχοντα...»

Αὐτές οι μεταφράσεις εξακολούθησαν επί πολλά χρόνια... Και ο κόσμος έγέλασε άρεστά.

Αφορμή λοιπόν όλων αὐτῶν τῶν ἀρχαίων μεταφράσεων καὶ ὅλου τοῦ σχετικοῦ γλεντιοῦ ἦταν ἕνα σοβαρότατο, μα πολὺχροστο βιβλίο: τὰ «Φιλολογικά πάρεργα» τοῦ Φιλίππου Ίωάννου.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Πόλεμος γιά... τό στενό!

— Τση θέλω φωνακλούδες, Νικολή μου.

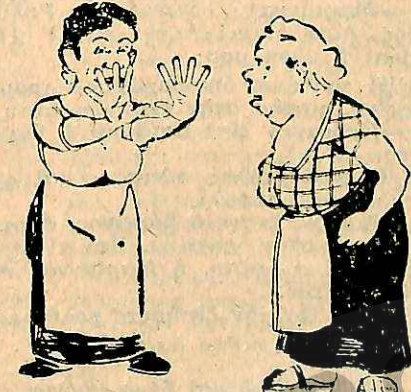
— Θα σου δώσω δυό άρσενικοί που χαλούνε τον κόσμο με τση φωνές των. Όταν τις έφερε, τις έδεσε μ' ένα σκοινάκι από το πόδι, και το σκοινάκι από ένα καρφι που κάρφωσε στον τοίχο της. Που και που έβγαίνει με μια βίτσα τις μεσημεριανές ώρες και χτυπούσε τις χήνες που χαλούσαν τον κόσμο.

Η Μαρίνα τὰ κατέλαβε. Βγήκε κι' είδε τις χήνες.

— Τώρα δὲ μιλά ή γρηά, είπε. Γιατί φωνάζουνε οι χήνες τση. Οι πάπιες μου τση δαχύνουν τὰ μάτια.

Η Προφύρια ήθελε άφορμή.

— Μωρή, οι χήνες μου φωνάζουνε για

— ΗΜΕΙΣ ΕΙΜΕ ΤΑ ΔΥΟ ΤΣΗ ΧΕΡΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΤΣΑΝΕΙ!

οι πατσαβούρες οι πάπιες σου; Ξετύλισε τ' αυτιά σου!

— Δεν έχεις τὸ δικαίωμα νὰ βάλης ζωντανά εκεί, είναι δικό μου τὸ στενό.

— Καλέ άντε! Μωρή απ' τοῦ μπαμπά σου τὸ τσερκανάκι τῶφερες; Για από τὸ χάνι τση Τσικουδιάς που καθούσουνε, ασχημονοῦναι!

Η Μαρίνα έγινε έξω φρενῶν. Βγήκε έξω με μια βίτσα, έκοψε τὸ σκοινί από τὸ ποδάρι τής χήνας και τις άφηνε νὰ φύγουν χτυπώντας της γιά νὰ δαλάη τὸ άχι της.

Κόκκινη σάν παπαρούνα ή Προφύρια, κατέδρακε τρεχάτη και άφορισμένη. Άρπαξε τὸ κοτέτσι τής Μαρίας και καθώς τὸ πέταξε καταμεσῆς τοῦ δρόμου, οι πάπιες σκορπίσανε τρομαγμένες στα τέσσερα σημεία τοῦ ορίζοντος.

— Μπά που νὰ σε κάψη φωτιά, Δωλόγρη!

— Που νὰ σε δῶ στα σπιτάλια, γλυτασο!

— Άχθε μια τώρα προσπαθούσε νὰ μαζέψη τὰ πουλιά της, πὸν πήρανε δρόμο και όλα τὰ παιδιά τής γειτονιάς τρέχουνε ξοπίσω τους αλλελάζοντα.

Τὰ παράθυρα έγιναν θεωρεία.

Οι γείτονες ξεπερόβαν να δουνε την κατάσταση.

— Τ' είναι κόνα Ούρανία μου;

— Η Προφύρια με τή Μαρίνα μαλώσνουνε.

— Γιατί καλέ πάλι;

— Για τὸ στενό και τση πάπιες!

— Άχου!

Οι δυό χήνες πιάστηκαν στὸ τέλος από τὰ φουρνάρπαιδα, και ή Προφύρια τις έδωκε στην κόρη της.

— Βάλτση στην κουζίνα, είπε, κι' έρχομαι.

— Έλα μέσα πιά! φώναξε στενοχωρημένη ή Σουλτάνα.

— Στάσου νὰ τση δώσω ένα Σουλτάν μερμερί γιατί μ' έκανε και τρέμω.

Η Μαρίνα γόριζε με δυό πάπιες στὸ χέρι. Η Προφύρια την έχομψε από τὰ μαλλιά και την έκανε τ' αλατιού Η άλλη πάλι τήνε έπετροβόλησε μ' ένα καλάθι τουάτες που βρέθηκαν μπροστά της.

Από τις φωνές τινάχθηκε ὅλος ὁ Βύρωνας και έτρεξαν δυό αστυνομικοί.

— Στὸ τμήμα! φώναξε ὁ ένας τραβώντας την Προφύρια περιχυμένη με τὸ ντοματοζούμι.

— Ποιὸ τμήμα καλέ; Ήλωλάθηκες; Νάτα μας! Δὲ μπορεί κανένας νὰ μαλώσῃ με τὸ γείτονά του;

— Ο ἄλλος τραβούσε τή Μαρίνα.

— Πάμε στὸ τμήμα κυρά μου.

Η Μαρίνα έδαλε τὰ χλάμματα.

— Δὲ φταίω ἐγὼ καλέ! Αὐτὴ πὸν μοῖ έσπασε τὸ κουμάσι και μ' έδειρε κιόλας.

— Έλάτε ἐκεῖ νὰ λύσουμε τίς διαφορές σας.

Η Προφύρια σκούπιζε τὰ μούτρα με τὴν ποδιά της.

— Δεν έχετε τίποτα νὰ λύσετε και νὰ δέσετε. Άν τήν έδλαψα, ἄς μοῦ κάνη άρτσουχάλι!

Ένας θεατῆς με τὴν εφημερίδα στὸ χέρι παρενέβη:

— Εὐπόλεμος κατάσταση, κύριε μπόλισαν, είπε. Μαλώνουνε γιά τὸ στενό και τὸ διάδρομο τοῦ Κοτέτσι γκα.

Παντοῦ τὰ ἴδια! Ε ρέ Βεζούβιτε τση Σαντορίνης, δὲν έρχεσαι νὰ μάς κάψης νὰ γλυτώσῃ ή ανθρωπότης!

«Ολοι γέλασαν και κούταξαν τὴν Προφύρια. Έκείνη ανέθηκε αξιοπρεπέστατα τὰ κατώφλια της, στάθηκε και τοὺς κύταξε με περιφρόνηση κι' είπε:

— Κακοψόφο νάγεται ντεμπελχανάδες! Δεν πάτε στὴ δουλειά σας παρὰ κούτταζετε τση ξένες έννοιες!

ΣΥΛΒΙΟΥ

Τὰ προηγούμενα

Ὁ μυστηριώδης ντὲ Ροζεγκρίζ, ἔχει ὁργανώσει ὅλους τοὺς ζητιάνους καὶ ἀλλήτες τοῦ Παρισιῦ σὲ μιὰ μυστική ὁργάνωση, ἡ ὁποία τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχηγὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πάτερ Ζιγκώ». Εἶναι ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ἑπαιτῶν». Μὲ τὴν δόξηα τῆς ὁργάνωσης αὐτῆς ἀπάγει ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο τοῦ ἱατροῦ Μπαρτόλδου ἕναν ἔγκλειστο τὸν Ρολάνδο, τὸν ὁποῖο ἔχουν κλείσει ἐκεῖ ὡς τρελλὸ ἐπὶ δεκαεννέα χρόνια. Ὁ Ρολάνδος αὐτὸς εἶχε καὶ μιὰ κόρη τὴν ὁποία τώρα, μὲ τὴν δόξηα τοῦ Πάτερ-Ζιγκώ, ἀναζητεῖ. Χτυποῦν στὸ σπῆτι ὅπου πρὸ δεκαεννέα ἐτῶν κατοικοῦσε ἡ παρμάνα τῆς κόρης:

5ον

Τὶ ἐπιθυμεῖτε, κύριοι; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

Ἦταν ἕνα γερὸ χωριό-το-κόριτο μετὰ τὰ χρώματα τῆς ὄχθρας ἀποτυπωμένα στὰ μάγουλά του. Ὁ Ρολάνδος φάνηκε νὰ ἡσύχασε. Δὲν μποροῦσε νάτανε ἡ κόρη του αὐτή.

—Θέλωμε νὰ μιλήσουμε στὴν οἰκοδέσποινα, ἀπήντησε εὐγενικὰ ὁ βαρῶνος.

—Περάστε, τότε, μέσα, κύριοι.

Καὶ ἡ κοπέλλα προχώρησε πρὸς τὸ ἐσωτερικόν. Οἱ δύο ἄνδρες τὴν ἀκολούθησαν. Ἡ νέα τοῦς ὡδήγησε σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο. Σὲ λίγο ἔμπαινε μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα.

—Μητέρα, τῆς εἶπε ἡ νεαρά, οἱ κύριοι ἀπ' ἐδῶ θέλουν νὰ σοῦ μιλήσουν.

—Ἐχομε, κυρία μου, εἶπε ὁ βαρῶνος, νὰ σὰς ζητήσωμε μιὰ σπουδαϊότητα γιὰ μὰς πληροφορία...

—Εἶμαι πρόθυμη νὰ σὰς ἐξηγήρη-τῶμαι, κύριε, εἶπε ἡ ἡλικιωμένη.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τὴν κόρη τῆς:

—Αντουανέττα, τῆς εἶπε, ἀφσέ μας μόνους.

Ἡ κοπέλλα ἔσπευσε νὰ βγῇ ἀμέσως.

Τὰ δόντια τοῦ Ρολάνδου ἄρχισαν ἐν τῷ μεταξύ νὰ ἀλληλοσυγκρούωνται.

—Τί ἔπαθες πάλι; τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτί ὁ βαρῶνος.

—Εἶναι τὸ ἴδιο τὸ δωμάτιο, τὸ ἀναγνωρίζω, μουρμούρισε ὁ Ρολάνδος.

Καὶ τὰ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια του.

—Συγχωρήστε τὸν φίλο μου, ἔκανε ὁ βαρῶνος, ἀποτενόμενος στὴν ἡλικιωμένη κυρία, πού τοὺς κύτταξε μὲ ἐκπληξη. Ὁ φίλος μου μόλις τώρα σηκώθηκε ἀπὸ μιὰ σπουδαία ἀρρώστεια, ἐξ ἄλλου τὸ θέαμα τοῦ δωματίου αὐτοῦ τοῦ θυμίζει ἡμέρες τῆς νεότητός του. Ἀναγνωρίζετε μήπως τὸν κύριο;

—Ὁχι!

—Εἶσθε βεβαία ὅτι δὲν τὸν ἔχετε δῆ ποτέ σας;

—Ὁχι! Ποτέ!

—Ὁχι! Ὁχι! Δὲν εἶναι ἐκεῖνη, ἔκανε ὁ Ρολάνδος μὲ ἀπελπισία.

—Καλὰ, ἀφσέ με, φίλε μου, ἔκανε ὁ βαρῶνος στὸν Ρολάνδο,

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα:

—Μπορεῖτε, κυρία μου, νὰ μὰς πῆτε πόσον καιρὸ μένετε ἐδῶ; Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐρώτησιν, δὲν πρόκειται νὰ σὰς κάνωμε ἀνάκρισιν, ἀλλὰ νὰ μὰς δώσετε μερικὲς πληροφορίες πού ἀφοροῦν ἀποκλειστικὰ ἐμᾶς.

—Εὐχαρίστως, νὰ σὰς τίς δώσω, κύριε, ἀπήντησε ἡ γυναῖκα. Λοιπόν, στὸ σπῆτι αὐτὸ μένομε ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ πού τὸ ἀγοράσαμε. Ζοῦσε, τότε, ὁ καὶ μένος ὁ ἄντρας μου καὶ εἶχαμε κάποια σειρά, ἐνῶ τώρα εἶμαι μιὰ φτωχὴ χήρα πού ζῶ μόνη μὲ τὴν ὀρφανὴν κόρη μου.

—Καὶ ἀπὸ ποῦν ἀγοράσατε ἐσεῖς τὸ σπῆτι; ρώτησε πάλι ὁ βαρῶνος.

—Ἀπὸ κάποια Μαριάννα...

—Μαριάννα!... φώναξε ὁ Ρολάνδος. Αὐτὴ εἶναι! Αὐτὴ εἶναι! Πού εἶναι ἡ κόρη μου;

—Ἡ γυναῖκα ὀπισθοχώρησε τρομαγμένη, πρὸς τὴν ἐκπληξη αὐτῆς.

—Πρόσχει! εἶπε ἀπότομα ὁ βαρῶνος.

—Ὁ μισότρελλος σῶπασε καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι.

—Λοιπόν, ἔκανε ὁ βαρῶνος, ἀποτενόμενος στὴν γυναῖκα. Καὶ τί ἔγινε ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ Μαριάννα; Αὐτὴ τὴν ζητᾶμε.

—Αἱ! Θὰ τὴν ζητήσετε πολὺν καιρὸν...

—Γιατί;

—Πέθανε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια.

—Ὁ βαρῶνος σούφρωσε τὰ φρύδια. Ὅσο γιὰ τὸν Ρολάνδο, αὐτὸς ἔγινε κάτωχρος καὶ ψιθύρισε:

—Πέθανε... Πέθανε...

—Ναί, αὐτὸ εἶναι λυπηρόν, εἶπε ὁ ντὲ Ροζεγκρίζ. Θὰ ἔχη ὅμως κανένα συγγενή;

—Ἦταν χήρα καὶ εἶχε ἕνα γιοῦ.

—Λοιπόν;

—Τὸν σκότωσαν οἱ Πρώσοι στὸν πόλεμο.

—Διάβολε. Ἀπὸ παντοῦ ἀποτυχία! ψιθύρισε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑπαιτῶν.

Ὁ Ρολάνδος, ἐν τῷ μεταξύ, σιωποῦσε. Φαινόταν βυθισμένος σὲ λήθαργο.

Ὁ βαρῶνος συνέχισε τίς ἐρωτήσεις:

—Ἡ Μαριάννα, εἶπε, ἦταν παρμάνα ἐξ επαγγέλματος;

—Ναί, κύριε.

—Εἶσθε ἀπὸ αὐτὸ τὸ χωριό;

—Ναί. Ὁ ἄντρας μου ἦταν χτίστης. Ἐκεῖνος ἀγόρασε αὐτὸ τὸ σπῆτι.

—Πᾶει καλὰ. Θυμᾶστε μήπως πρὸ δέκα ἐννέα ἐτῶν ὅτι ἡ Μαριάννα εἶχε ν' ἀναθρέψῃ ἕνα κοριτσάκι;

—Αἱ! ναί, θυμοῦμαι. Τὸ ἐχόρευα, μάλιστα, τὸ μικρὸ καὶ στὰ γόνατά μου.

—Τί λέγει; ρώτησε ὁ Ρολάνδος.

—Ἡ ἡλικιωμένη γυναῖκα γύρισε καὶ κύτταξε προσεκτικὰ τὸν Ρολάνδο.

—Ὁ! ἔκαμε ξαφνικὰ, καθὼς κύ-

ταξε τὸν δραπετὴ τοῦ φρενοκομεῖου.

Ὁ βαρῶνος κατάλαβε ὅτι εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν πατέρα τοῦ κοριτσι-

οῦ, ἀλλ' ὅτι δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ πῇ.

Γιὰ νὰ τὴν βγάλῃ ἀπ' τὴν δύσκολη θέσιν τῆς, εἶπε:

—Θὰ ἔλεγε κανεῖς, ὅτι τὸ παιδί ἦταν νόθο. Δὲν εἶναι ἔτσι;

—Ναί, ναί...

—Θυμᾶστε πῶς λεγόταν τὸ κοριτσάκι αὐτό;

—Σταθίρη... ναί, θυμήθηκα... Τὴν λέγανε Εἰρήνη!

—Αὐτὴ εἶναι! φώναξε ὁ Ρολάνδος, καὶ προχωρώντας κατὰ ἕνα βῆμα. Πού εἶναι; Ἐλθε νὰ τὴν ἴδῃ.

—Σιωπὴ! Ἐκανε αὐστηρὰ ὁ ντὲ Ροζεγκρίζ, πιάνοντας τὸν ἀπὸ τὸ χέρι. Ἠσυχία. Θὰ μποροῦσε νὰ μὰς ἀκούσῃ ὁ δόκτωρ Μπαρτόλδος!...

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συστάσεως ὑπῆρξε κεραυνόβολο.

Ὁ Ρολάνδος ξανακάθησε στὴ θέσιν του, συνεσταλμένος καὶ ὑπάκουος σὰν παιδί.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑπαιτῶν, συνέχισε τὴν συνομιλία του μὲ τὴν οἰκοδέσποινα:

—Ὁ δυστυχισμένος, εἶπε. Ζητᾶ τὴν κόρη του. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τὴν συγκίνησέ το.

—Εἶναι πολὺ φυσικόν, ἔκανε ἡ γυναῖκα.

—Λοιπόν, ἡ μικρὴ λεγόταν Εἰρήνη, εἶπατε. Αὐτὴν καὶ μεῖς ζητᾶμε. Ξέρετε, μήπως, τί ἔγινε;

—Ὁ! πού νὰ ξέρω; Μιὰ μέρα ξαφνικὰ χάθηκε ἀπὸ δῶ μέσα. Ἡ Μαριάννα εἶπε ὅτι τὴν ἔκλεψαν.

—Τὴν ἔκλεψαν;

—Ναί. Μήπως μάλιστα στὴ μέση καὶ ἡ ἀστυνομία;... Ἐκαμαν... Πῶς τὸ λένε;...

—Ἀνακρίσεις;

—Ναί, ναί, ἀνακρίσεις!...

—Καί;...

—Καὶ δὲν βρῆκαν τίποτε.

—Δὲν ἀκούσατε, ἀπὸ τότε, νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τὸ παιδί;

—Ποτέ.

—Καὶ ἡ μητέρα;

—Ποτέ δὲν τὴν εἶδα.

Ἐπεκράτησε λιγὸς στιγμή σιωπὴ. Ὑστερὰ πάλι ὁ βαρῶνος ρώτησε:

—Κανένας ἄλλος, ἐδῶ, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὰς δώσῃ περισσότερες πληροφορίες;

—Δὲν ξέρω, ρωτήστε.

Ὁ βαρῶνος σκέφθηκε γιὰ λίγο.

—Μαζὶ μὲ τὸ σπῆτι ἀγοράσατε καὶ τὰ ἐπιπλά; ρώτησε πάλι.

—Ναί, κύριε.

—Μέσα στὰ ἐπιπλά αὐτά, δὲν βρήκατε, λησμονημένο, κανένα ἔγγραφο, κανένα ἀντικείμενο ἀναφερόμενο στὴν ὑπόθεσιν αὐτή;

—Ὁχι, δὲν βρήκαμε τίποτε. Ἀλλωστε, μετὰ τὸν θάνατο τῆς Μαριάννας καὶ τοῦ γιοῦ τῆς, ἦλθε ἡ ἀστυνομία καὶ τὰ σφράγισε ὅλα.

—Εὐχαριστῶ, κυρία. Δὲν ἔχομε πιά τίποτε νὰ κάνωμε ἐδῶ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ρολάνδο:

Τὸν Ἑπαιτὸν

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

—Πᾶμε, εἶπε, χτυπώντας τὸν στὸν ὦμο, Κυρία, σὰς εὐχαριστοῦμε πολὺ.

—Αἱ! μπᾶ! τίποτε κύριέ μου...

Ὁ Ρολάνδος, ἐν τῷ μεταξύ, πού ἔρριχνε γύρω του βλέμματα γεμάτα ἀπελπισία, ὥρμησε ξαφνικὰ σὲ μιὰ γωνία, μεταξὺ τοῦ παραθύρου καὶ τῆς θερμάστρας, γονάτισε καὶ ἄρχισε νὰ ψαχουλεύῃ τὸν τοῖχο μὲ τὰ δύο του χέρια.

—Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ρώτησε ὁ βαρῶνος, ἐνῶ ἡ γυναῖκα κύτταζε κατὰπληκτη.

—Ἐδῶ ἦταν ἡ κούνια τῆς! ἔκανε, κλαίοντας ὁ δυστυχισμένος πατέρας. Ἐδῶ ἐρχόμουν καὶ τῆς γέμιζα τὸ πρόσωπό τῆς φιλιὰ. Ἐκεῖνη χαμογελοῦσε καὶ μοῦ ἀπλωνε τὰ χερσάκια τῆς... Μὲ γνώριζε...

Τὰ δάκρυα τὸν ἐπνίξαν. Στὸ σπῆ-θος του ἡ καρδιά του χτυποῦσε, λές καὶ θὰ ἔσπαγε.

Ὁ βαρῶνος, συγκινημένος, τὸν ἄφησε νὰ κλάψῃ μερικὲς στιγμές, σκεπτόμενος ὅτι ἡ κρίσις αὐτὴ θὰ τὸν ἀνεκοῦφιζε.

—Ὅσο γιὰ τὴν ἡλικιωμένη χωρική, ἔκλαιε κι' αὐτὴ ἐπίσης.

Ἐπὶ τέλους, ὁ βαρῶνος ἐπλησίασε τὸν Ρολάνδο:

—Ἐλα, πρέπει νὰ φεύγωμε, τοῦ εἶπε. Δὲν ἔχομε τίποτε νὰ κάνωμε ἐδῶ.

Ὁ Ρολάνδος σηκώθηκε ταπεινὸς καὶ εὐπειθής. Ἡ λύπη τὸν εἶχε καταβάλλει.

Βγῆκαν στὸν δρόμο.

—Αποτυχία! ψιθύρισε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑπαιτῶν.

—Ὅλα τελείωσαν! ἀποκρίθηκε ὁ Ρολάνδος, ὁ ὁποῖος φάνηκε νὰ συνήλθε. Δὲν θὰ τὴν ξαναβροῦμε.

—Ὁχι δὲ καὶ ἔτσι! ἔκανε ὁ βαρῶνος. Δὲν πρέπει κανεῖς ποτὲ νὰ ἀπελπίζεσαι.

Ξαφνικὰ σταμάτησε καὶ χτύπησε τὸ μέτωπό του.

—Ἡ μητέρα, ἔκανε, πιάνοντας τὸν μισότρελλο ἀπὸ τὸ χέρι, ἡ μητέρα, ξέρετε ποῦ κάθεται;

—Τὸ τέρας ἐκεῖνο; Ναί... ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Ρολάνδος, τρίζοντας τὰ δόντια.

—Ποῦ;

—Δὲν θυμοῦμαι.

—Στὸ Παρίσι;

—Δὲν ξέρω.

—Ἦταν μεγάλο τὸ μέρος ὅπου ἔ-μενε;

—Ὁ! ναί.

—Θὰ ξαναβρίσκες τὸν δρόμο ἂν σε ὡδήγουσα;

—Ναί... ναί... ἀπήντησε ὁ Ρολάνδος μὲ βλέμματα πού ἔλαμπαν, ὡδήγησέ με. Ἐκεῖνη μοῦ ἔκλεψε τὴν κόρη μου! Τὴν κοροῦλα μου! Ἐκεῖνη!... Ἐκεῖνη!...

Ἀπὸ τὸ στόμα του ἐβγαίνουν ἀφροὶ καθὼς τὰ ἔλεγε αὐτά.

—Πρέπει νὰ ζῇ ἀκόμα, εἶπε ὁ βαρῶνος.

—Τὸ ἐλπίζω!... ἔκανε ὁ Ρολάνδος μὲ βλέμμα γεμάτο μῖσος.

—Ὅταν βροῦμε αὐτὴν, πιθανὸν νὰ βροῦμε καὶ τὴν κόρη τῆς... τὴν κόρη σου...

—Ναί, ναί... ὡδήγησέ με... Δὲν θυμᾶμαι πιά τὸ δνομά τῆς. Βλέπω, ὅμως, βλέπω καθαρά τὸν δρόμο... τὴν λεωφόρο, τὸ σπῆτι, τὴν σκοτεινὴ σκάλα... τὸ νεανικόν τῆς δωμάτιο... τὸ λευκὸ κρεβάτι... Ὁδήγησέ με στὴν πόλιν καὶ θὰ βρῶ τὸν δρόμο. Ἐλα... Πᾶμε!...

—Ἀς πᾶμε, ἔκανε καὶ ὁ ντὲ Ροζεγκρίζ. Δεῖ χάσαμε ἀκόμη κάθε ἐλπίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΠΕΠΛΟ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἴδιας μέρας λίγες ὥρες δηλαδὴ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ντὲ Ροζεγκρίζ καὶ τοῦ Ρολάνδου ἀπὸ τὸ Βουαλε-ρουά, ἕνα ἀμάξι σταματοῦσε μπροστά στὸ φρενοκομεῖο τοῦ δόκτορος Μπαρτόλδου.

Ἀπὸ τὸ ἀμάξι αὐτὸ κατέβηκε μιὰ γυναῖκα ντυμένη στὰ μαύρα, σὰν νὰ πενθοῦσε, καὶ μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα πυκνὸ πέπλο. Ἡ γυναῖκα πῆγε καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ θεραπευτηρίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο τὴν προηγούμενη μέρα, εἶχε δραπετεύσει ὁ Ρολάνδος.

Ὁ θυρωρὸς, ἀνοίξε τὴν πόρτα, ὑποκλίθηκε πρὸς τὴν κυρία, ἡ ὁποία τὸν ἀντεχαιρέτησε, καὶ μετὰ βήμα γοργὸ μπῆκε στὴν ἐσωτερικὴ αὐλή.

Τὸ βάδισμά τῆς, καὶ τὸ περπάτημά τῆς εἶχαν κάτι τὸ ὀρμητικὸ πού ἔκαμε ἀμέσως ἐντύπωση σ' αὐτὸν πού τὴν πρωτόβλεπε.

—Μπορὸ νὰ ἴδῃ τὸν δόκτ. Μπαρτόλδο; ἔκανε ἡ γυναῖκα μὲ ξενικὴ προφορὰ πολὺ αἰσθητῇ.

—Ὁ θυρωρὸς, ἀνοίξε τὴν πόρτα, ὑποκλίθηκε πρὸς τὴν κυρία, ἡ ὁποία τὸν ἀντεχαιρέτησε, καὶ μετὰ βήμα γοργὸ μπῆκε στὴν ἐσωτερικὴ αὐλή.

Τίποτε τὸ ὠραιότερον καὶ τὸ πιὸ πρόσχαρο ἀπὸ τὸ διαμέρισμα αὐτό, ἔτελειτο ἀπὸ δύο πατώματα καὶ ἦταν ἐπιπλωμένο μὲ γούστο. Μπαίνοντας κανεῖς σ' αὐτό, ξεχνοῦσε πού βρισκόταν. Παχύτατο χαλὶ σκέπαζε τὸ πάτωμα, πνίγοντας τὸν κρότο τῶν βημάτων.

Θάλεγε κανεῖς ὅτι ἦταν καμωμένο γιὰ νὰ χρησιμεύῃ γιὰ ἐρωτικὴ φωνητῆ.

Στὸ πρῶτο πάτωμα, ἡ ἀγνωστὴ

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ εἰδησιὴ νὰ σὰς δώσω, εἶπε ὁ γιατρός.

—Ἐχω μιὰ κακὴ ε

κυρία έσταμάτησε. "Ανοιξε αθόρυβα και χωρίς να χτυπήσει μια πόρτα και βρέθηκε απέναντι του δόρο Μπαρτόλδου που καθότανε μπρός σ' ένα μεγάλο ξέβινο γραφείο.

Ο γιατρός Μπαρτόλδος, ήταν έως εξήντα ετών, αλλά άνδρας γερός, με εθλητικό παρτίκι, φαρδείς ώμους, μύς ισχυρούς και ένα μεγάλο κεφάλι σκεπασμένο από δάσος μαλλιών που μόλις τώρα άρχισαν να γκριζαίνουν.

Το πρόσωπό του, μολονότι συμπαθητικό, εξέφραζε σκληρότητα και ιδίως τα μάτια του, των οποίων το ψυχρό βλέμμα ένοχλούσε πάντα εκείνους, επάνω στους οποίους καρφώνονταν.

— "Ω! κυρία μου! Έκανε ο γιατρός μόλις είδε την πεπλοφόρο έπισκέπτριά του, και έπιθυμούσα και φοβόμουν την έπίσκεψή σας.

— Γιατί; Έκανε η άγνωστη, με τον ίδιο ξενικό τόνο στη φωνή, τόνο που πρόδιδε Ισπανίδα ή Πορτογαλίδα. Είναι σήμερα η πρώτη μέρα της τριμηνίας την οποία θα προπληρώσω. Έπρεπε να ξέρετε ότι θα έλθω. Ποτέ δεν παρέλειψα να...

— Ναι, έδω και δώδεκα χρόνια τώρα... Τό ξέρω... Αλλά δεν έννοούσα αυτό.

— Αλλά τί; — Έχω μια κακή είδηση να σας δώσω.

Η κυρία έφρικιάσε:

— Πέθανε, μήπως;... ρώτησε με φωνή που μόλις άκούσταν.

— Όχι... όχι... ήσυχάστε... Κάτι άλλο συμβαίνει. Χειρότερο ίσως... Έδραπέτευσε...

Η άγνωστη πετάχθηκε επάνω σαν να την έσπρωξε κανένα ελατήριο.

— Έδραπέτευσε! φώναξε με φωνή που έτρεμε. "Ω! μη μου το λете, γιατρέ!... Είναι αδύνατον. Δεν φεύγει κανείς εύκολα από έδω μέσα.

— Πραγματικά και είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό, Δεν κατάλαβα άμέσως πώς έγινε. Με βλέπετε, είμαι ακόμη πολύ παραγμένος...

— Αλλά θα τον πιάσουμε. Είναι βέβαιον ότι θα τον πιάσουμε!... Τίποτε εύκολότερο από του να αναγνωριστεί ένας τρελλός. Ο έφημερίδες γρήγορα θ' ασχοληθούν μ' αυτόν, αν δεν τον έχη ανακαλύψει έν τω μεταξύ η αστυνομία...

Ο γιατρός Μπαρτόλδος, μιλούσε με πραγματική ταραχή, που βέβαια, δεν ήταν κάτι τό συνηθισμένο σ' αυτόν. Φαινόταν ελκρινής.

— Μά καλά, πώς... πώς έφυγε! Έκανε η πεπλοφόρος με τον λάρυγγα στεγνό από την άγωνία. Δεν έχετε σιδερένια κέ, κελλα στα παράθυρα, δεν έχετε ψηλούς τοίχους, δεν έχετε φύλακες;...

— Όλα τάχαμε, κυρία μου, και έν τούτοις μάς έφυγε...

Ήταν προφανές, ότι ο γιατρός είχε κάθε λόγο να καταπραυνη την πελάτιδά του. Δεν ήθελε να γίνη σκάνδαλον. Προσπάθησε, λοιπόν, να την πείσει ότι δεν ήταν και τόσο τραγικό τά πράγμα...

Ο γιατρός Μπαρτόλδος, δεν έχαιρε, έξω, φήμην άμέμπτου έπιστήμονος.

Οι κακές γλώσσες έφλυαρούσαν πολλά εις βάρος του, "Ελεγαν π. χ. ότι δεν έδίσταζε, άντι άδρότάτης άμοιβής, να κλείση στο ίδρυμά του και ανθρώπους συχνά ύγιεινάτους, τούς οποίους οι συγγενείς, για τον έλφα ή βήτα, λόγο, θα ήθελαν να τούς καταστήσουν άνικάνους για κά-

θε αντίδραση και ενέργεια που θα τούς έζημίωνε.

Ίσως νάταν συκοφαντίες αυτά όλα, έν τούτοις ο γιατρός τα ήξερε, και προσπαθούσε να δίνη τό ίδρυμά του όσο τό δυνατόν όλιγώτερη τροφή στην κακογλωσσία, που συχνά έπαιρνε την μορφή και τεραστίου έπαγγελματικού συναγωνισμού.

— Έπί τέλους, κύριε, έκανε η άγνωστη, πολύ τρομαγμένη πάντοτε, πώς έγινε και έφυγε;

— Θα πρέπει να ύπρηχε κάποια συνωμοσία, είπε ο γιατρός.

— Τί έννοείτε;

— Πρέπει ο δυστυχής αυτός να έχη φίλους... πολύ άποφασιστικούς και πολύ δυνατούς...

— Φίλους, αυτός! Τί είδους φίλους; Τό πρόσωπό της στά λόγια αυτά θα έδειχνε, αν ήταν όρατό, μεγάλο φόβο και άγωνία.

— Άκούστε, είπε ο γιατρός και θα συμφωνήσετε μαζί μου.

— Σας άκούσω, είπε με σβυσμένη φωνή η άγνωστη.

Και μηχανικά, σαν να φοβότανε να μην πέση, ρίχτηκε στο κάθισμά της. Ο γιατρός Μπαρτόλδος την έμιμήθηκε.

— Την νύχτα αυτή, άρχισε ο γιατρός, μεταξύ της 11ης και της 12. 30', ήτο της ύπηρεσίας ένας φύλαξ, άνθρωπος της έμπιστοσύνης μου, τον όποιο μου είχε συστήσει ένας πανίσχυρος φίλος. Σας δηλώνω έδω, κυρία μου, ότι κανένα άλλο παρόμοιο κατάρστημα δεν διατηρείται και δεν φυλάγεται τόσο καλά όσο τό δικό μου. Νύχτα και μέρα υπάρχουν φρουροί, περιπόλιες που κάθε δυό ώρες περιέρχονται όλο τό ίδρυμα και κυτάζουν αν όλα είναι έν τάξει...

— Έξαφνα, ο φύλαξ Μουτόν, έτσι τον έλεγαν τον φύλακα που σας είπα, δέχεται, εκεί που φρουρούσε, την επίθεση τριών ή τεσσάρων άγνωστων, οι όποιοι τον δένουν, τον φιμώνουν και τό παίρνουν τό κλειδί της πόρτας του διαμερίσματος τόν έπικινδύνων...

Μολονότι δεν θελήσατε να ιδήτε ποτέ τόν Ρολάνδο, ούτε να έμφανισθήτε σ' αυτόν, δεν άγνοείτε, έν τούτοις, ότι ήταν κλεισμένος στο διαμέρισμα αυτό... επί τό ασφαλέςτερον...

— Γι' αυτό και δραπέτευσε!... Έκανε με κάποιο πείσμα η άγνωστη.

Ο γιατρός κοκκίνισε ελαφρά, αλλά δεν απήντησε στο πείραγμα.

— Ξέρετε, κύριε, συνέχισε η έπισκέπτρια, με φωνή άλλοιωμένη, που για μια στιγμή είχε χάσει και τον ξενικό της τόνο, ότι δεν ήξερε διόλου τον δυστυχισμένο αυτόν. Έκείνοι που τον έκλεισαν έδω μέσα... πέθαναν και έγώ βρέθηκα τότε άναγκασμένη από τας περιστάσεις να έξακολουθήσω την πληρωμή που σας όφείλεται για την συντήρησή του...

— Πολύ ώραία, κυρία μου. Και έπειδή τα καθήκοντά μου άπαιτούν μεγάλην έχεμύθειαν, δεν είπα τίποτε, ούτε και σας έζήτησα περισσότερες εξηγήσεις... Άγνοώ και τό όνομά σας ακόμη...

— Τό όνομά μου δεν ένδιαφέρει διόλου, άφού δεν ένέργω για λογαριασμό μου...

Ο γιατρός έκλινε τό κεφάλι μ' ένα χαμόγελο. Σαν νάθελε να πη: «Δεν έπιμένω, κυρία, αλλά ως άντάλλαγμα ζητώ κ' έγώ κάποια έπιείκεια...»

Η κυρία κατάλαβε, χωρίς άλλο, γιατί άπ' την στιγμή εκείνη, μεταχειριζόταν απέναντι του γιατρού ύφος όλιγώτερο έπιθετικό.

— Έξακολουθήστε, σας παρακαλώ, είπε.

— Έξακολουθώ. Τό δωμάτιο του Ρολάνδου Ροτζίνο, βρίσκεται στο πρώτο πάτωμα, και βλέπει στον κήπο. Οι έπίδρομείς, που φαινόταν να ήταν καλά πληροφορημένοι, διευθύνθηκαν κατ' ευθείαν στο δωμάτιο του Ρολάνδου, λιμάρισαν τά κάγκελλα του παραθύρου, έβγαλαν τον τρελλό και έφυγαν μαζί του.

Ο γιατρός είδε από την προηγούμενη μέρα. Κατόπι βγήκε στον δρόμο και ξεκίνησε για τον σταθμό του προαστιακού τραίνου. Καθώς περνούσε μπρός από μια μάντρα, πέταξε πίσω από τον τοίχο τη φοιτητική της τσάντα, με τά κλειδιά των συρταριών της: Χειρονομία συμβολική, που έκοβε κάθε σύνδεσμο με τό νεανικό παρελθόν.

Κατά την διάκριση της σύντομης διαδρομής ως τό Παρίσι, η δραπέτις μας βρισκόταν σε διαρκή άγωνία. Φοβόταν μήπως την ιδή κανένας γνωστός και την ρωτήση πώς αυτό τό τόσο πρωινό ταξίδι. Άλλ' ευτυχώς, δεν συνήντησε κανένα. Τό τραίνο την προΐνη αυτή ώρα, ήταν γεμάτο από εργάτες και μιντινέτες. Οι συμφοιτητά της Κολέττας έπαιρναν τό τραίνο πών έννέα.

Μόλις έφθασε στον σταθμό Σαιν-Λαζάρ, η Κολέττα πήδησε από τό τραίνο, φώναξε ένα ταξί και είπε στον σωφέρ να την οδηγηση όλοταχώς στον σταθμό της Λυών.

Έπί τέλους! Ο κβδος είχε ριγ-τή! Τίποτε δεν μπορούσε τώρα να την συγκρατήσει, στον δρόμο που πήρε, προς συνάντησιν του Έρωτος. Γιατί ο Έρωτας, έπαιξε φυσικά τον σπουδαιότερο ρόλο στην προΐνη αυτή φυγή της νέας καπέλλας.

Καθώς τό ταξί την έτρεχε προς τον σταθμό της Λυών, η Κολέττα ξανάβλεπε με τά μάτια της φαντασίας της τό τρυφερό βλέμμα και τό γλυκό χαμόγελο του Τιερό ντε Σεβάν.

— Και τί θα κάνετε τώρα; — Θα είδοποιήσω την αστυνομία...

Η κυρία πετάχθηκε όρθια. — "Ω! Όχι! Όχι!... Μην τό κάνετε αυτό. Φαινόταν κυριευμένη από μεγάλη ταραχή.

— Δεν μπορώ να τό άποφύγω, κυρία... — Έπληκλούθησε κάποια σιωπή. Πρώτη έμίλησε η γυναίκα: — Ήταν βέβαια τρελλός, δεν είναι έτσι;

Ο γιατρός την κύτταξε για λίνο έξεταστικά.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

ΜΟΛΙΣ βρέθηκε στον κήπο, η Κολέττα Ντωρό έτρεψε τό κεφάλι κι' έρριξε μια ματιά στα παράθυρα της βίλλας. Ήταν όμως, πολύ πρωί. Η γιαγιά της καθώς και η θεία Φλωράνς θα κοιμόταν ακόμα έσο για την Μπέτ, τη γρηά ύπηρετρία, ζήτημα ήταν αν είχε ξυπνήσει κι' αυτή. Βαδίζοντας στις μύτες των ποδιών, η Κολέττα έκανε τον γύρο της βίλλας, μπήκε στη μικρή άποθηκόλα και πήρε την μικρή βαλίτσα που είχε κρύψει εκεί από την προηγούμενη μέρα. Κατόπι βγήκε στον δρόμο και ξεκίνησε για τον σταθμό του προαστιακού τραίνου. Καθώς περνούσε μπρός από μια μάντρα, πέταξε πίσω από τον τοίχο τη φοιτητική της τσάντα, με τά κλειδιά των συρταριών της: Χειρονομία συμβολική, που έκοβε κάθε σύνδεσμο με τό νεανικό παρελθόν.

Κατά την διάκριση της σύντομης διαδρομής ως τό Παρίσι, η δραπέτις μας βρισκόταν σε διαρκή άγωνία. Φοβόταν μήπως την ιδή κανένας γνωστός και την ρωτήση πώς αυτό τό τόσο πρωινό ταξίδι. Άλλ' ευτυχώς, δεν συνήντησε κανένα. Τό τραίνο την προΐνη αυτή ώρα, ήταν γεμάτο από εργάτες και μιντινέτες. Οι συμφοιτητά της Κολέττας έπαιρναν τό τραίνο πών έννέα.

Μόλις έφθασε στον σταθμό Σαιν-Λαζάρ, η Κολέττα πήδησε από τό τραίνο, φώναξε ένα ταξί και είπε στον σωφέρ να την οδηγηση όλοταχώς στον σταθμό της Λυών.

Έπί τέλους! Ο κβδος είχε ριγ-τή! Τίποτε δεν μπορούσε τώρα να την συγκρατήσει, στον δρόμο που πήρε, προς συνάντησιν του Έρωτος. Γιατί ο Έρωτας, έπαιξε φυσικά τον σπουδαιότερο ρόλο στην προΐνη αυτή φυγή της νέας καπέλλας.

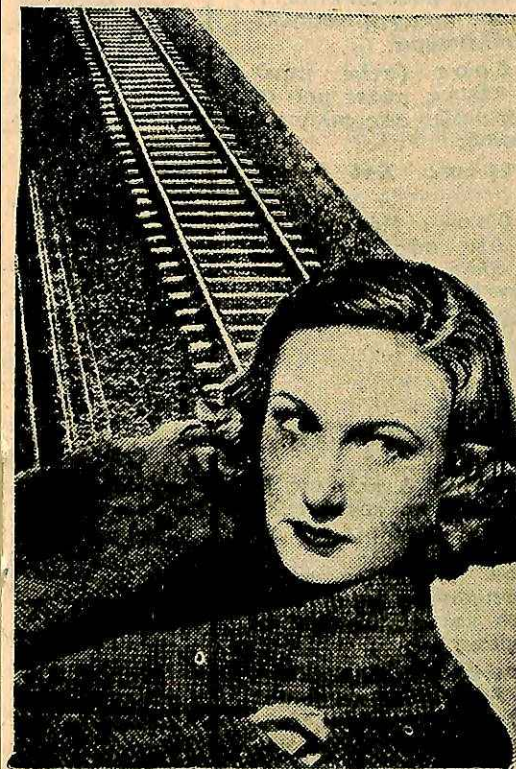
Καθώς τό ταξί την έτρεχε προς τον σταθμό της Λυών, η Κολέττα ξανάβλεπε με τά μάτια της φαντασίας της τό τρυφερό βλέμμα και τό γλυκό χαμόγελο του Τιερό ντε Σεβάν.

— Και τί θα κάνετε τώρα; — Θα είδοποιήσω την αστυνομία...

Η κυρία πετάχθηκε όρθια. — "Ω! Όχι! Όχι!... Μην τό κάνετε αυτό. Φαινόταν κυριευμένη από μεγάλη ταραχή.

— Δεν μπορώ να τό άποφύγω, κυρία... — Έπληκλούθησε κάποια σιωπή. Πρώτη έμίλησε η γυναίκα: — Ήταν βέβαια τρελλός, δεν είναι έτσι;

Ο γιατρός την κύτταξε για λίνο έξεταστικά.

Έρωτική φυγή

Ένα τρυφερό διήγημα
της ΣΙΜΟΝΗΣ ΣΑΙΝ-ΚΛΑΙΡ

Καταπληκτικός νέος αυτός ο Τιερό! Πρωταθλητής του τέχνης διευθυντής μιας μικρής πρωτοποριακής επιθεωρήσεως, έξυπνος κι' επί πλέον άρκετά πλούσιος. Μά αυτό τό τελευταίο, δεν την έννοιαζε την Κολέττα: "Ο,τι έκανε προς χάριν του Τιερό, τόκανε με πλήρη ανεξαρτησία θελήσεως, άποφασισμένη να βρή μόνη την τύχη της.

Άφού θά περνούσαν δυό-τρεις έβδομάδες στην Κωννη Άκτή, ο Τιερό κι' η Κολέττα είχαν συμφωνήσει να πάνε να έγκατασταθούν σ' ένα μικρό χωριό των Άλπεων, κι' εκεί ο καθένας θα έπιδόταν στην φιλολογία. Αργότερα, πολύ άργότερα, οι δυό έρωτευμένοι, παντρευμένοι πιά, θα ξαναγύριζαν στο Παρίσι. Και τότε, τά βιβλία τους θα κατελάμβαναν την πρώτη θέση στις βιτρίνες των βιβλιοπωλείων και τά θεατρικά τους έργα θα παιζόταν από τούς καλύτερους θιάσους των μεγάλων μουζέων.

Επάνω στις σκέψεις αυτές, η Κολέττα ξαναθυμήθηκε με όικτο τη γιαγιά της και τη θεία της, που είχαν αποφασίσει να την σπουδάσουν φαρμακοποιό... Τί φρίκη!... Γιατί να μην την έκαναν και μαγειρίτσα;

Σέ λίγο τό ταξί έφθασε στον σταθμό της Λυών. Ο Τιερό ήταν κιόλας εκεί:

— Έπί τέλους! Έοθε, αγάπη μου, της είπε. Δεν ξέρεις πόσο είμαι ευτυχής! Φοβόμουν μήπως την τελευταία στιγμή...

— Δεν με ξέρεις καλά! τού απήντησε η Κολέττα περήφανα. Τί ώρα φεύγει τό τραίνο;

— "Ω! Έχουμε καιρό! Φεύγει στις δέκα άκριβώς. Και τώρα είναι μόλις όγτώ και τέταρτο! Θα μπορούσαμε να πάμε σ' ένα γειτονικό γαλακτοπωλείο, να πάρουμε κατί.

— Άδύνατον! είπε η Κολέττα. Φοβόμαι μήπως μάς δη κανένας γνωστός. Δεν ξέρεις τί γίνεται... Καλύτερα να χωρίσουμε και ν' ανταμώσουμε μέσα στο βαγόνι. Δόσε μου τό εισιτήριό μου. Θα πάω να κάνω μερικά ψώνια...

— Άριστό μου τουλάχιστον τη βαλίτσα σου, είπε ο Τιερό με ύφος ελαφρώς περίλυπο. Και πρόσθεσε να γυρίσει εγκαίρως. Μη ξεχνάς ότι στις δέκα ακριβώς τό τραίνο της Ριβιέρας φεύγει.

— Μην άνησυχείς. Στις δέκα παρά δέκα θα είμαι έδω!

Κι' η Κολέττα άπομακρύνθηκε με διαστικά βήματα.

— Τι ψώνια όμως, είχε να κάνει; Τίποτε σγεδόν. Ήθελε μάλλον να φύγη από τον σταθμό, για να μην την ιδή κανένα αδιάκοιτο μάτι και πληροφορήση τη γιαγιά της, για την κατεύθυνση που πήρε.

Ποιόνο όμως, που φοβόταν δεν τη γλύτωσε. Άφού χάρισε στις διάφορες βιτρίνες, η Κολέττα μπήκε σ' ένα κατάστημα για ν' αγοράση μια κολώνια. Μόλις όμως, μπήκε, έβρινε σαν στήλη έλκτος. Μια γνωστή ήταν μέσα στο μαγαζί. Άμέσως την πλησίαζε και της έπιασε την κουδέττα. "Όταν κατώρθωσε ν' α-

παλλαγί από την ένοχλητική αυτή συνάντηση τό ρολόγι του χεριού της έδειχνε δέκα παρά τέταρτο.

Άρχισε να τρέχει προς τον σταθμό. Ή μεγάλη όμως, κίνησις των όχημάτων, την έκανε να καθυστερήσει και όταν τέλος η Κολέττα έφθασε στον σταθμό της Λυών, τό έξπρές είχε φύγει πρό μισού λεπτού!

Τά μάτια της δούρκοσαν. Ένας σιδηροδρομικός υπάλληλος της είπε:

— Γιατί χαλάτε τά μάτια σας, δεσποινίς; Τό τραίνο, στις όγτώ φεύγει άλλα τοαίνο. Κι' έπειτα, δεν ξέρετε να είστε. Κάντε έμπόδιο για καλό...

Με την ψυχή μαύρη από την άπελπισία, η Κολέττα πήρε ένα λεωφορείο και τράβηξε προς τό κέντρο του Παρισιού, άποφασισμένη να σκοτώσει όπωσδήποτε την ώρα της, μέχρις ότου πάρη τό βραδυνό τραίνο.

Τό λεωφορείο την κατέδρασε στην πλατεία της Όπερας. Ή Κολέττα κάθισε σ' ένα ζαχαροπλαστείο, ξεφύλλισε μέχρι τό μεσημέρι ένα περιοδικό κι' ύστερα τράβηξε για ένα ρεστωράν, με την άπόφαση, άφού προγευματίσει, να πάη κατόπιν σ' ένα σινεμά.

Δεν πρόλαβε, όμως, να πραγματοποιήσει τό τελευταίο αυτό μέρος του προγράμματος. Την ώρα που έβγαине από τό ρεστωράν, άκουσε έναν έφημεριδοπώλη που φώναζε: «Τό μεγάλο σιδηροδρομικό δυστύχημα! Τρίγωνα νεκροί και διακοστοί τραυματίαι!».

Κυριευμένη από τις πιο μαύρες προαισθήσεις, η Κολέττα αγοράζει μιάν έφημερίδα. Την ξεδιπλώνει, ρίχνει μια γοση ματιά και άμέσως τό πρόσωπό της γίνεται κατάγλωμο. Μιά ώρα μετά την αναχώρησή του από τό Παρίσι, τό έξπρές των δέκα συνεκορδύθη μ' έναν έμποικό συρό! Μεταξύ των τραυματιών, συγκατελέγετο κι' ο Τιερό ντε Σεβάν!

Κάποτε, η μοίρα καθορίζει τη ζωή μας. Κι' η Κολέττα, χωρίς να καταλαβαίνει καλά-καλά κι' η ίδια πό γιατί, πήρε πάλι στις όγτώ τό προαστιακό τραίνο.

— Πώς είσαι έτσι γλωμή, μικρούλα μου; Μήπως είσαι άρρωστη; την ρώτησε η γιαγιά της μόλις την είδε.

— Όχι, γιαγιά. Έχω μονάχα ένα δυνατό πονοκέφαλο. Πηγαίνο να ξεπλώσω. Είμαι όμως και λίγο στενωχωρημένη. Έγινε την τσάντα μου και τά κλειδιά του συρταριού μου.

— Και κι' αυτό είσαι κατακλιμένη σαν τό λεμόνι; είπε η γιαγιά με απορή. Μη στενωγορείσαι, θα βρεθί η τσάντα. Έλα ξεπλώσε έδω στον καναπέ. Θέλεις να σού διαβάσω την έφημερίδα;

— Διάβασε! είπε η Κολέττα, κλείνοντας τά μάτια. Τί νέα έχουμε σήμερα;

Κι' η γιαγιά, άφού έροίψε μια διαστική ματιά στους τίτλους της έφημερίδας:

— Δεν έχει σπουδαία πράγματα. Μόνο ένα πηροδρομικό δυστύχημα. Μ' αυτή τη λύσσα που τούς έπιασε όλους να ταξιδεύουν!...

ΣΙΜΟΝΗ ΣΑΙΝ-ΚΛΑΙΡ

ΕΠΕΜΟΑΣΙΣ

Φίλε, Βάγγο, τούς πονώ τούς Πολωνούς
και συγχίστηκα μ' αυτούς τούς Γερμα-
νούς

πού θαλβήσαν νά τούς φάνε
και στόν... Άδη νά τούς πάνε
κι' άπεφάσισαν τό αίμα τους νά χύσουνε
ένα... Ντάνσιγκ βρέ Βαγγέ—γιά ν' άπο-
κτίσουνε!

Άλλά όμως, είναι άδικο βρέ Βά—
και στό λέω ή καρδιά μου πώς τραβά
μ' αυτούς νά πολεμήσω
και τό αίμα μου νά χύσω
τής καρδιάς μου πούνε Βάγγο... έκαστο-
φυλλη
μιά και είμαι— τó δηλώνω—...Πολωνό-
φιλη!

Έχω μάλιστα και σχέδιο μιά χαρά
πού θά φέρη στούς...έν λόγω συμφορά:
νά σε στήσω στη Βαρσάβα
ώσπερ... σιιάχτρο βρέ Βαρνάβα
νά σε βλέ— οί Γερμανοί και νά τρομά-
ζουνε
και πατείς με και πατώ σε νά τό...σκά-
ζουνε!..

Η ΜΑΝΙΩ

Βλάχικες κουβέντες

ΠΟΛΕΜΟΣ

Άδερφέ μου ζωή σέ λόγου σου! Πέθανε ή δόλια ή Έρηνη!
Και δε φτάνει ρέ σίλε πώς... άπέπτα έν τόπω χλοερή αλλά
μάς άναψε και τά αίματα. Άνεγνώσεις, σεζήτās και κράπ, κηρύ-
χνεις και τόν πόλεμο:

Ήμενα στό καφενείο μέ τó Σπέκουλα τόν Τάσσο και τó Μη-
λιδώνη τόν άμαξά.

Άπό σεζήτσης σέ σεζήτσης άναψε τó γλέντι.

—Έγώ είμαι ό Γερμανός, υās λέει· σέ μιά
στιγμή ό Τάσος και σεις είστε ή Άγγλία και
ή Γαλλία. Χράπ λοιπόν, έπειδή τις και είμαι
έν τάξει, θουτάω τά τσιγάρα... τó Ντάντσιγκ
δηλαδή και τó θάζω στη τσέπη.

» Άστα κάτω, μου κάνει ή Άγγλία και ή
Γαλλία—ρέ άντε από κεί! Καί, χράπ, θουτάω
και τά σπύρτα, τό...δε άδρομο δηλαδή. Ό-
που λοιπόν, σās γράφω στά παλιά μου τά πα-
τσια... Αυτό είναι!

Άλλά άδερφέ μου έγώ πούμανε ή Άγγλία
στατίστηκα:

—Ρέ, τού λέω, έμάς υās γράφεις; Πάρτηνα
λοιπόν, άπάνω της ρέ Γαλλία και σηκώνομαστε τó λοιπόν και άρ-
γεψε ό πόλεμος πού σέ πονεί και πού σέ σφάζει, ώσπου ήρθε ό
πολιταίνος:

—Ήσυγία! Τί είναι έδώ;

—Έθροπαϊκός πόλεμος, άδερφέ μου τού λέω και ό θεός βοή-
θος.

Μάζω τά θύματα... τά γυαλιά τού μαγαζισού...

Κύριε Ήθησον!

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Πνεύμα οικονομίας

Οι Σκωτσέζοι φημίζονται γιά
τήν φιλαργυρία τους. Κάποτε έ-
νας Σκώτος ταξίδευε από τó Έ-
διμβούργο, τήν πρωτεύουσα τής
Σκωτίας, στό Λονδίνο. Μόλις ό-
μως έφθανε σέ κάθε στάθμό, οι
συνταξιδιώτες του τόν έβλεπαν
νά κατεβαίνει βιαστικά από τó
τραίνο και νά διευθύνεται στην
θυρίδα τών εισιτηρίων.

Έπί τέλους, κάποιος δέν άνθε-
ξε και τόν ρώτησε γιάτί αύτή ή
ιστορία.

—Πηγαίνω, άπήντησε ό Σκώ-
τος, νά πάρω εισιτήριο γιά τόν
προσεχή σταθμό.

—Και γιάτί δέν πήρατε ένα κατ'
εύθειαν γιά τó Λονδίνο; Θά σās
στοίχιζε πολύ φθηνότερα.

—Δέν έχετε δίκιο: έγώ είμαι
καρδιακός. Καί προτοΰ φύγω, ό
γιατρός μου μου είπε ότι ένδέχε-
ται στό δρόμο, νά πάθω συγκοπή.
Έτσι, κινδυνεύω νά πληρώσω
άδικα όλη τή διαδρομή!..

Άσυνεννοησία

Στό δικαστήριο, ό μηνυόμενος
έπί προσβολή τής δημοσίας αλ-
δοϋς είναι λ-ριτωμένος τύπος:
χονδρός, κοντός, ροδοκόκκινος. Η
μηνύτρια, μιά πεταχτή κοπελί-
τσα, χαμηλοέλεπούσα.

Ό πρόεδρος (στην μηνύ-
τρια): Έπί τέλους, πείτε μου σέ
ποιά μέρος ακριβώς σās φίλησε ό
κατηγορούμενος.

Η μηνύτρια: Στό στόμα,
κ. πρόεδρε.

Ό πρόεδρος: Μά δχι, κο-
πέλλα μου! Δέν σās ρωτώ πού
σās φίλησε, αλλά σέ ποιά μέρος
βρισκόσασταν όταν σās φίλησε...

Η μηνύτρια: Στην άγ-
καλιά του, κ. πρόεδρε...

Άπαιτητικός πελάτης

Στό έστιατόριο, ό πελάτης έ-
χει μπροστά του τó κοττόπουλο
πού τού είχαν σερβίρει και τó
κυτάζει έμβριθώς.

Τό γκαρσόνι πλησιάζει και μ'
ένα υποχρεωτικώτατο χαμόγελο:

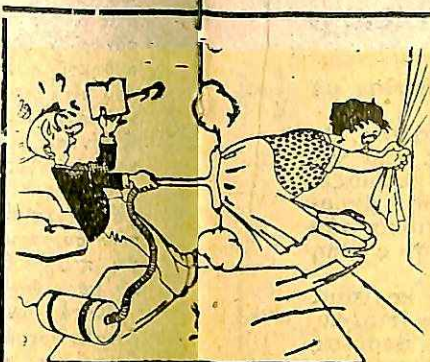
—Μήπως τó κοττόπουλο δέν ά-
ρέσει τού κυρίου;

—Και είναι νά μου άρέση, βρέ
παιδί μου; Αυτό είναι πετό! και
κόκκοιο!, άπαντά ό πελάτης.

Και τó γκαρσόνι μέ τó ίδιο χα-
μόγελο:

—Μήπως θά ήθελε ό κύριος νά
είχε και τά φτερά του;

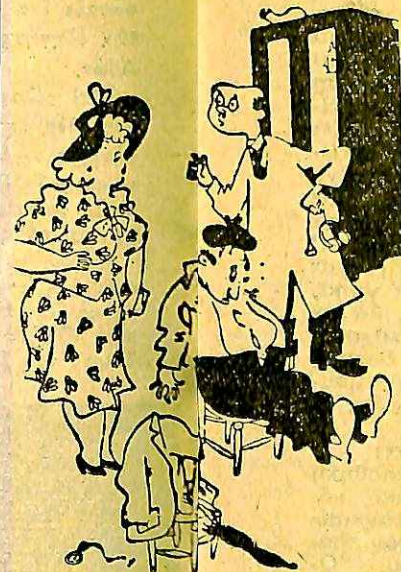
ΤΕΛΙΑ ΕΙΔΩΝ-ΕΙΔΩΝ

ΓΕΝΙΚΟ ΣΚΟΥΠΙΣΜΑ

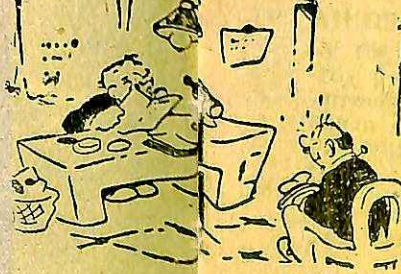
Ό πρωτόπτερος υπάλληλος τής
Έλεκτρικής Έταιρίας πού ήλθε
νά κάμει έπίδειξη μιάς άπορρο-
φητικής συσκευής γιά τó σκούπι-
σμα:

—Μιά στιγμή, κυρία μου!
Δέν κατορθώνω νά βρώ στόν Ό-
δηγό πώς διάβολο σταματά αύτό
τό μηχανήμα.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΝΕΥΡΩΝ

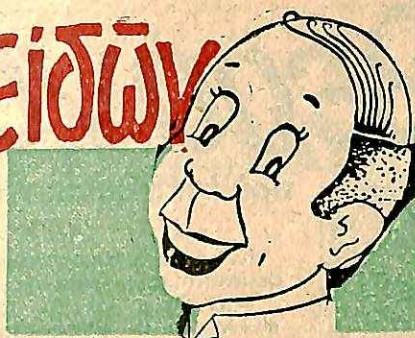
Ό γιατρός: — Μην άνησυ-
χίτε, κυρία μου, θά γίνη καλά.
Πρέπει όμως νά μείνι δεκαπέντε
μέρες χωρίς έφημερίδες.

ΠΗΡΕ ΤΑ ΝΟΙΚΙΑΙ

Η γραφολόγος: — Τό
γράψιμο αύτό δείχνει άνθρωπο
καλόβολο, ύπομονητικό, άνεκτι-
κός...

—Θαυμάσια! Είναι τó γράψιμο
τού καινούργιου μου νοικοκύρη!

Και άλλο σκωτσέζικο

Τό ζεύγος Ντούγκλας, δυό νε-
αροί Σκωτσέζοι, κάνει τó ταξίδι
τού μέλιτος.

Κάποτε, φθάνουν στην Γλα-
σκώη και καθώς χαζεύουν στις
βιτρίνες, σταματούν μπρός στην
προθήκη ενός ζαχαροπλαστείου,
όπου είναι έκτεθειμένη μιά όρε-
κτικώτατη πλάκα σοκολάτας.

Έπειτα από πολλή σκέψη, ό σύ-
ζυγος Ντούγκλας μπαίνει και ά-
γοράζει τήν σοκολάτα. Έπειτα
κάνει τή μοιρασιά:

—Ένα κομμάτι δικό σου, άγά-
πη μου, λέγει στη γυναίκα του.
Κι' ένα κομμάτι δικό μου.

Και βάζοντας κατόπι τó υπό-
λοιπο στην τσέπη του, προσθέτει:

—Κι' αύτό άς τó αφήσωμε γιά
τά παιδάκια μας...

Όλεθρία συμβουλή

Η Κα Π. μπαίνει άνήσυχη στό
γραφείο τού δορος Χ.

—Γιατρέ μου, τού λέγει, ώστω
με...

—Τί τρέχει, κυρία μου;

—Μου είχατε πη πρό ήμερών νά
μη σερβίρω στό τραπέζι τού άν-
τρα μου τίποτε άλλο έκτός από
νερό, γιάτί άλλιώς θά τόν σκό-
τωνά!..

—Ναι, λοιπόν;

—Λοιπόν, άκουσα τή συμβουλή
σας· μά τώρα θά σκοτώση έκεί-
νος έμένα!..

Άγγλικό χιούμορ

Ό Τζών Μπλάκ, τρελλαινεται
γιά τά στοιχήματα. Δέν άφήνει
εύκαιρία νά μη στοιχηματίση. Κά-
ποτε κέρδισε ένα σημαντικό ποσό
σέ στοιχήμα, και ή πρώτη του
δουλειά ήταν νά αγοράση μιά
κουρσίτσα, τήν όποιαν είχε βάλει
στό μάτι από καιρό. Καθώς όμως,
δέν ήθελε νά τήν άπολαύση μόνος
του, πήρε μαζί του στην πρώτη, δο-
κιμαστική διαδρομή, τόν φίλο του
Τζόνσον.

Έν τούτοις, στό δρόμο, από
μιά άδέξια κίνηση τού Τζών, τó
αυτοκίνητο άνετράπη και ό Τζόν-
σον σκοτώθηκε.

Καταλυπημένος ό Τζών πήγε ν'
αναγγείλη μόνος του τήν θλίβε-
ρή είδηση στην Γ'α Τζόνσον, τήν ό-
ποιαν σημειωτέν δέν έγνώριζε.
Πηγαίνει, λοιπόν και χτυπά τήν
πόρτα της.

—Έδώ κάθεται ή χήρα Κα Τζόν-
σον;

—Έγώ είμαι, άπαντά ή γυναί-
κα πού τού άνοιξε, αλλά δέν εί-
μαι χήρα.

Και ό Τζών, αδιόρθωτος:

—Στοιχηματίμετε;

Ούδετερότης...

Βρέ, Μανιώ μου, νά προσέχης σ' ό,τι λές
γιάτί... τρέχεις άντελήφτηκα πολλές
και θά πάρω τή ματσούκα
νά σε κάνω...τάχα-τούχα
ήγουν φίλη θά ξεχά—τὴν τρυφερότητα
γιάτί κήρυξα Μανιώ... ούδετερότητα!

Κάτσε φρόνιμα και πάψε νά μιλάς
γιάτί πόλεμος Μανιώ θά πη μελέας
και μ' αύτόνα σάν μπερδέψης
...σιδεράκια θά μαζέψης
ώστε σύγασε Μανιώ μου... Πολωνόφιλη
κι' άντε γύρισε και γίνου...είρηνόφιλη!

Πάψε όθεν τις συμπάσεις, Μανιώ,
και συμάζεψε τó λίγο σου νιονιό
γιάτί λέει κι' ή παροιμία
μέ σοφί—και ψυχραιμία
...Μή φυτρώ— Μανιώ μου όπου δέν σε
σπέρνουνε
γιάτί όλοι οί διαδόλοι ρέ σε πέρνουνε!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάριός μου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Πόλεμο ένεται! Μπάμ-μπούμ, κανονίδι αύτιά μας τά ξεκου-
ραίνει, κοσμάκης τσάκ φοβισμένο ένεται, άμά Καραμπέτ έχω
γίτε χαμπάρι ντέν έχει, ίπαντάρα ντέν ντίνω, ματημένο είμαι!

Ντέκα χρόνια πού παντρεμένο ύναίκα μου Τακούί έκανα, ούλο
πόλεμο έκάνω, έμπόλεμο κατάστασι έχω!

Τό λεπτόν σήμερα ίπολειτικό άνακρινωτέν
τά είπω:

«Έχτρος (ύναίκα μου νηλαντή) από πρωί
έψιμαγία ίκανέ, τελείγραφο έστειλε Ντάν-
τσιγκ μου (πορτοφίλι μου νηλαντή) νά ντώ-
σω, ίστέ μασκαράλκια άγκορασμένο νά ίκά-
γη.

Πορτοφίλι μου ντέν έντωσα, και έχτρος (ύ-
ναίκα μου νηλαντή) μπουπαντισμένο μέ έ-
κανε μέ φλυτζάνια καί... μέτωπό μου έσπασε...
θαρισινωτικώς.

Άκόμα άσφυξιογκόνα (ίστέ πιπέρι) έμούρη
μου έριξε, άμά έπέλασι ίκανα και έχτρος άνα-
στραμένο ίκανα και ματσοβεργονταμένο σέ νό-
μα ήμισφαίρια. Έχτρος ύπεχωρημένο ίνηκε, άμά καινούργια έ-
τίσεις περιμένουμε.

Πολύ φοβισμένο ένουμε έχτρος χημικά νά μη ρίξη (ίστέ δι-
μόλι) και μεάλο μπόμπα (ίστέ γουνοτσίρι)».

Κουζούμ αύτό είναι πόλεμο! Ίστέ παντρεμένοί όλου κόσμου
τό νού σας νά έχετε, μάτια σας ντεκατέσσαρα! Άναντί;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Έρασται της Βερόνας

Το θάνατο ειδύλλιο

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

"Ένα θανάσιμο και προαιώνιο μίσος χωρίζει δύο αρχοντικές οικογένειες της Βερόνας: τους Μοντέκι και τους Καπελέτι. Οι Μοντέκι έχουν έναν γιό, τον Ρομέο, κι' οι Καπελέτι μια κόρη, την Ιουλιέττα.

2^{ον}
ΠΟΛΕΜΟΣ

ΤΟ 1299 η Βερόνα ωργάνωσε μια έκστρατεία εναντίον των γειτονικών πόλεων της Παδούης, της Πάρμας και του Ρέτζιο.

Εκείνο τον καιρό, οι πόλεμοι γινόταν με μισοφόρους, που είχαν ως επάγγελμα το στρατιωτικό, και που νοίκιαζαν τις υπηρεσίες των οποίων πλήρωνε τα περισσότερα. Και πολλοί όμως νεαροί ευγενείς ιππότες, ποδών μέσα τους την ανησυχία της νεότητος και την επιθυμία να διαπρέψουν σε πολεμικά κατορθώματα, και να κερδίσουν έτσι, στα μάτια ιδίως των ωραίων γυναικών, τη δόξα που κατακτά συνήθως τον έρωτα, δεν παρέλειπαν να πηγαίνουν στον πόλεμο.

Όταν ο Ρομέο πληροφορήθηκε τις πολεμικές ετοιμασίες της πατρίδας του, έτρεξε άμέσως στον πατέρα του και τον παρακάλεσε να του επιτρέψει να πολεμήσει. Εκείνος, φυσικά, σαν πραγματικός ιππότης, δέχθηκε και τούδωσε ως συνοδό έναν παλιό κι' εμπειροπόλεμο ιπποκόμο, τον Μποναβέντι.

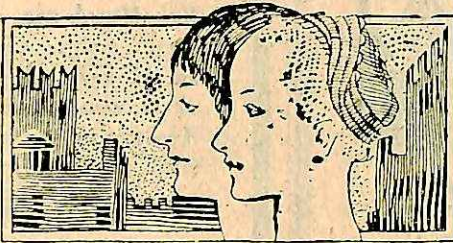
Κι' ένα ωραίο μαγιάτικο πρωί, ο Ρομέο, που μόλις είχε κλείσει τα δεκαεπτά του χρόνια, έφευγε, χαρούμενος και γελαστός για τη μάχη, αφού φίλησε τυφρώς τους γονείς του και τη γρηά υπηρετριά που τον είχε νταντέψει.

Η γενναioτητα που επέδειξε υπήρξε εξαιρετική: ντυμένος στην άσπρα σκεπασμένο από το οικόσημο των Μοντέκι, έτρεχε με μανία στα πιο επικίνδυνα σημεία.

Κάποια στιγμή, ένα τόξο τον χτύπησε στον ώμο και τον πλήγωσε ελαφρά. Ο Ρομέο δεν έδωσε καμιά σημασία. Σε λίγο όμως ένα δεύτερο χτύπημα με κοντάρι του κατάσχεσε και τον έριξε ανάστροφο κάτω από το αλόγο. Αφθονο αίμα άρχισε να τρέχει από το στήθος του. Οι συμπολεμιστές του τον νόμισαν για νεκρό και τον άφισαν στο πεδίο της μάχης, καταδιώκοντας τον έχθρο.

Μόνον ο γέρος Ιπποκόμος του τον αναζήτησε όλη την ημέρα παντού, και τέλος, κατά το ηλιοβασιλευμα, τον ανέκαλυψε μέσα στο σωρό των σκοτωμένων.

Επειτα από πολλές προσπάθειες, κατόρθωσε να τον φέρη στον έαυτό του. Σφίγγοντας με φριχτούς πόνοους το στήθος του, ο Ρομέο μόλις

1: πώρρωσε να σταθή στα πόδια του. Ο Μποναβέντι τούφερε ένα αλόγο που έβουκε παραπέρα, εγκαταλείμμενο σίγουρα από τον πληγωμένο ή νεκρό ανασάτη του, κι' ανέβασε σ' αυτό με κόπο τον νεαρό ιππότη.

Όταν ο Ρομέο επέστρεψε στο άνακτορό του, η σεληνή μεσουρανούσε. Τον δέχθηκαν όλοι με φωνές χαράς και έώρτασαν τη σωτηρία του. Ο Μποναβέντι δεν παρέλειψε να διηγηθή με χίλιες-δυό λεπτομέρειες την ηρωική στάση του κυρίου του και τα ανδραγαθήματά του. Κι' ο πατέρας Μοντέκι τον καμάρωνε, βέβαιος πιά ότι ο γιός αυτός θα εξελιχθών τον προαιώνιο πόθο και θα εξεδικέτο την τιμή των Μοντέκι, καταστρέφοντας ολόκληρη την οικογένεια των Καπελέτι.

Νεαρές υπηρετρίες άλειψαν με λάδι και κρασί την πληγή του. Την άλλη μέρα είχε λίγο πυρετό. Μά ούτε τώρα δεν έδωσε σημασία:

— Δεν είναι τίποτα! έλεγε σ' όσους τον ρωτούσαν για την ύγεια του.

Και πράγματι, σε λίγες μέρες η πολεμική αυτή περιπέτεια δεν άποτελούσε παρά μια ευχάριστη ανάμνηση.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μια άναμνησις, που τον γέμιζε ωστόσο υπερφάνεια: Δεν ήταν πιά παιδί, με τέλειος άντρας!

Κι' αυτό, δεν το επέβεβαίανε μόνο η εκτίμηση που τουδειχναν οι άλλοι ευγενείς, που άρχισαν τώρα να τον λογαριάζουν ως ίσο τους, μα κι' ο τρόπος με τον οποίο άρχισαν να τον κυττάζουν οι γυναίκες, που συναντούσε στον δρόμο ή στις συγκεντρώσεις.

Όστόσο, ο Ρομέο δεν ήταν από τους ελαφρόμυαλους εκείνους νεαρούς που ρίχνονται από περιπέτεια σε περιπέτεια. Ήταν θρησικός. Σεμνός. Τα στρατιωτικά γυμνάσματα και το κυνήγι τον άπασχολούσαν άρκετά, ώστε να τον άπαλλάσσουν από την άργία, πούνοι συνήθως κακός σύμβουλος για τους νέους.

— Αποφευγε τις ελαφρές γυναίκες! τού επανειλάμβανε διαρκώς ο Ιπποκόμος του.

— Το άμάρτημα της σαρκός καταδικάζεται αυστηρά από την καθολική θρησκεία, τον κατηχούσε ο άββάς της Βερόνας.

— Μη φοβάσθε για μένα! άπαντούσε ο Ρομέο γελώντας. Οι γυναίκες αυτές δεν με συγκινούν καθόλου.

που ένέπνευσε τον Σαίξπηρ

Κι' ο Ιπποκόμος τον κυτούσε με σεβασμό στην πλάτη:

— Ο Θεός να σε προστατεύη, άφέντη μου! Ένας Ιππότης από γενιά σαν τη δική σου, δεν ταιριάζει να σχετίζεται με όποια βρή μπροστά του. Μόνο μια άρχοντισσα σαν και σένα έχει δικαίωμα στην άγάπη σου!

Και δεν ήταν μόνο τα κορίτσια του λαού που τον γλυκοκύτταζαν. Μά κι' οι άρχοντισσες της Βερόνας τον εύρισκαν θελκτικό και χαριτωμένο, και δεν διστάζαν να τού το πούνε. "Η να τού το γράφουν σε φλογερά, ραβασάκια που τούστελναν με τους υπηρετές των.

Κι' εκείνος, που δεν ήταν σε θέση να τα διαβάση, κατέφευγε κάθε τόσο στον οικογενειακό του φίλο τον άββά. Ο άγιος εκείνος άνθρωπος έπωφελείτο της ευκαιρίας για να τον κατηχή:

— Όλες οι γυναίκες, παιδί μου, είναι κακές! Πλάσματα τού σατανά! Ο άντρας κοιμάται, η γυναίκα του τον ξυπνά. Η γυναίκα του κοιμάται, εκείνος φοβάται να κοιμηθή για να μην την ξυπνήση. Όταν είναι στενοχωρημένος, εκείνη άρχίζει τις φλυαρίες. Αν πάρης μια φτωχή, είναι συνήθως κακομαθημένη και άπεριποίητη. Αν πάρης μια πλούσια, θέλει να την υπηρετήσης σκλάβος. Αν είσαι άρρωστος κι' εκείνη καλά, θα σε περιφρονή για την άρρώστειά σου. Αν είναι γρηά, θα σε ζηλεύει. Αν είναι νέα, θα σε άπατά. Ποτέ δεν είσαι ευχαριστημένος. Γυναίκα, σημαίνει διαρκή πόλεμο. Δέ θα βρής ποτέ την ήσυχία σου, ούτε με μία, ούτε με έκατό.

Και έβγαζε τού συμπέρασμα:

— Ο διάβολος έχει μια άποθήκη γεμάτη άπ' όλα τα κακά τού κόσμου. Αντί για κουτιά, μεταχειρίζεται τις γυναίκες. Μ' αυτό τον τρόπο ξεδεύει το εμπόρεμά του. Όποιον και να πάρης, μέσα της θα υπάρχει ένα κακό. Καμιά φορά υπάρχουν και δύο, και τρία... Και βάλε...

Κι' ο νεαρός Ιππότης μας γελοούσε ξέγνοιαστα, άκούοντας τα λόγια αυτά.

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΠΑΓΩΝΙΑ

Ο χειμώνας τού 1300 — 1301 υπήρξε εξαιρετικά δριμύς. Κι' η χαϊδεμένη Ιουλιέττα έπεσε άρρωστη. Ήταν μόλις 14 ετών. Το σώμα της άρχισε να παίρνει το σχήμα της γυναίκας και τα μάτια της άρχισαν να λάμπουν παράξενα. Κι' η μικρή, ελαφρά άνασηκωμένη μούτulla της, έδινε στο άρμονικό της σύνολο ένα ιδιαίτερο τόνο.

Ένα βράδυ, η Ιουλιέττα αισθάνθηκε κάποια άδιαθεσία. Η άναπνοή της ήταν δύσκολη. Η μαντόνα Καπελέτι φοβήθηκε και φώναξε τούς καλλίτερους γιατρούς της Βερόνας.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Η άγνωστη Ε. ΔΡΑΜΑΛΗ

Η δεσποινίς Ξένη Δράμαλη ή συμπάθη πρωταγωνίστρια της "Οπερέτας Πρωτευούσης" είναι άναμφισβητήτως ένα δυνατό ταλέντο τού ελαφρού μουσικού μας θεάτρου. Ψηλή, πολύ νόστιμη, με ωραία μάτια και γλυκό χαμόγελο, μορφωμένη πολύ καλά, με πραγματικά ωραία φωνή, με πολύ μπρόο και με πλήθος άλλων προσόντων, είναι χωρίς άμφιβόλια, το καμιά του θεάτρου μας, αλλά και τού πατέρα της τού συμπαθεστάτου κωμικού κ. Δράμαλη.

Μας δέχτηκε στο σαλόνι τού σπιτιού της που βρίσκεται στην όδον Βαλαωρίτου. Κι' ευγενική και πρόθυμη μάς μίλησε με μεγάλη ευκολία για την ιδιαίτερα ζωή της και για την τελευταία πραγματικά θριαμβευτική περιοδεία της στην Αμερική.

Γεννήθηκα, μάς είπεν η δίσ Δράμαλη, στην Αθήνα, έδω στο Κολωνάκι, κι' ανήκω σε θεατρική οικογένεια. Θεωρώ δε τιμή μου που είμαι κόρη τού κωμικού Δράμαλη και ως καλλιτέχνη και ως ανθρώπου.

Πού σπουδάσατε;

— Στην "Ενωση των Ελληνίδων" της κ. Κρίκου-Ζωή τελείωσα τού γυμνάσιο.

— Σας άρεσαν τά γράμματα;

— Πολύ. Γι' αυτό και οι καθηγήτρίες μου μ' άγαπούσαν. Κι' αν τούς έκανα και καμιά σκανδαλιά, μού την συχωρούσαν.

Σε ποιό Ωδείο φοιτήσατε;

— Στο "Ελληνικό" της όδου Φειδίου. Έκανα πιάνο με την κ. Βεργωτή και τραγουδί πρώτα με την κ. Αποστολίδου, κι' έπειτα με την περίφημη καθηγήτριά κ. Καρατζά την οποία υπεραγαπώ. Συγγράφως έκανα και γαλλικά και λίγα αγγλικά. Άλλα μού έλεφταν πολλά και παραιμελούσα τά τελευταία, πράγμα που με έκανε να μετανοήσω τώρα που πήγα στην Αμερική.

«Πάντως συνέχισεν η δίσ Δράμαλη, όταν ήμουν μικρή, ήμουν άρρετα έπιμελής με περισσότερο σκάνδαλο.

Μία φορά θυμάμαι μαζί με δυό συμπαιθητρίες μου, κόρες έφοπιστών, στο μάθημα της γεωγραφίας που δεν τού ξέραμε καλά, τού σκάσαμε και πήγαμε στον Άγιο Γεώργη, στο Λυκαβηττό, κι' αφού πέρασε η ώρα, πήγαμε στο σχολείο μας, για να δροβούμε στην άλλη ώρα για τού επόμενο μάθημα. Κείνη την ώρα χτύπησε τού κουδούνι κι' οι δυό μου συμπαιθητρίες χώθησαν στην αίθουσα των παραδόσεων. Εγώ, όμως δεν τά κατάφερα και κρύφτηκα κάτω από την κεντρική σκάλα, όπου κατά κακή μου τύχη με άνακάλυψε η κ. Κρίκου. Κατά σατανική σύμπτωση, είχε θυμηθί ξαφνικά ότι κάτω από κεί είχαν μερικά δέματα, κι' ήρθε μ' έναν κλητήρα να τά πάρη. Σκεφθήτε τή θέσι μου όταν με άντίκρυσε. Πάντως τής είπα την αλήθεια, χωρίς ν' άποκαλύψω τις συμπαιθητρίες μου, και με

συγχώρεσε για πρώτη φορά.

— Από μικρή πλάθατε όνειρα για τού θεάτρο;

— Η δίσ Δράμαλη χαμογέλα.

— Όνειρα. Κάθε άλλο μάλιστα...Τά όνειρά μου έμένα ήταν άλλα: Ήθελα να γίνω... δικηγόρινα! Τού επάγγελμα αυτό με συγκινούσε άφαντάστως. Άλλά κι' ο πατέρας μου δεν ήθελε ν' άκούση για θεάτρο.

— Και πότε πρωτοπαίζατε;

— Πρίν άποφασίσω όριστικά να γίνω ήθοποιός έπαιξα, μαθήτρια ακόμα, στο έργο τού αγαπητú μου μασέστρου κ. Θ. Σακελλαρόη, «Τά λάθη της Σταμάτας».

— Και τού έπίσημο «αντεμπόδιο» σας;

— Αυτό έγινε χωρίς κι' εγώ να πολυκαταλάβω πως βγήκα στο θεάτρο, στα 1935 στο θίασο που είχαν ο κ. Κορινιώτης με τόν πατέρα μου. Μ' έγραλαν, λοιπόν κατ' ευθείαν πρωταγωνίστρια στο έργο «Η γυναίκα με τούς μενεξέδες» τού κ. Χρ. Γιαννακοπούλου.

Άργότερα η δίσ Δράμαλη έπαιξε με πολυπάντασούε σε πολλούς θιάσους. Και πέρου τού Νοέμβριου, έφυγε μαζί με τόν συμπαθεστάτο κωμικό άσσο τού μουσικού θεάτρου κ. Φώτη Αργυρόπουλο για την Αμερική, κατόπιν προσκλήσεων, τού έκει "Ελληνο ήθοποιού κ. Κουρούκλη.

— Πώς σας έφάνη η Αμερική;

— Σαν ένα μεγάλο όνειρο. Διαρκώς έθαύμαζα. Κι' εθαύμαζα τού κάθε τί. Κτίρια, ούρανούστες, δρόμους, καταστήματα, θέατρα, σινεμά. Δεν ήξερα τί να πρωτοδώ και τί να πρωτοθαυμάσω. Σε περι-

μένουν τóσες ευχάριστες εκπλήξεις στην Αμερική...

Τολμούμε μια επικίνδυνη έρώτηση: — Είναι αλήθεια, πως σας έρωτεύθηκε εκεί ο πλουσιώτερος άνθρωπος της Αμερικής; Οι εφημερίδες έγραψαν και για κάποιο γάμο...

— Η δίσ Δράμαλη, γελάει με την καρδιά της.

— Τά διάβασα κι' εγώ στις εφημερίδες και γέλασα. Ούτε αισθήματα συνήψα στην Αμερική, μα ούτε και γάμους... Πρόκειται περί άνοήτων διαδόσεων...

— Πάντως, θά είχατε κατακτήσεις... Η χαριτωμένη συνομιλήτριά μας πάλι γελά:

— Κατακτήσεις; Μά πού να μού μείνη καιρός για έρωτα; Ρωτά μ' άφέλεια. Έγώ τόν λίγον καιρό που μού περίσσευε άπό τού θεάτρο, τόν διέθετα στο να θαυμάζω την Αμερική. Δεν μού έμνε, λοιπόν, καιρός για νάχω γνωριμίες.

— Από τά άστέρια τού κινηματογράφου, γνωρίσατε κανένα;

— Πώς! Η Λούπε Βελέζ έγινε πολύ καλή φίλη μου. Έχω μάλιστα και την φωτογραφία της με την ιδιόχειρον άφιέρωσή της πάντα στο καμαρίνι μου. Έπειτα είδα από πολύ κοντά την Σόνια Χένιε. Ψωνίζαμε στο ίδιο κατάστημα «Μαρσεφίλ» ένα από τά μεγαλύτερα τού Σικάγου. Γνώρισα την Τζόαν Κρόουφορντ που ήταν περαστική από τού Σικάγο, καθώς και την Έλινor Πόουελ που χόρευε σ' ένα από τά εκεί θέατρα.

— Είχατε καμιά πρόταση για τόν κινηματογράφο;

— Ναι. Έγνώρισα μερικούς μάνατζερ, οι οποίοι μού είπαν ότι θά έσημείωνα μεγάλο σουζέ, στο σινεμά. Μού έπρότειναν μάλιστα να πάω στην «Γκόλντστον Μάγερ», Δυστυχώς, ήμουν άναγκασμένη να φύγω για να δροβώ στην Αθήνα όπου ήταν άρρωστος ο πατέρας μου. Έλπίζω όμως, να ξαναπάω, στην Αμερική και τότε άσφαλώς θά υού δοθί η ευκαιρία να επισκευθώ αυτή την θαυμάσια πόλι που λέγεται Χόλγουνουντ. Ίσως μολέσω τότε και παίξω στο σινεμά που τόσο μ' άρέσει.

— Τώρα είστε ευχαριστημένη από τή δουλειά σας;

— Άρκετά. Όταν γύρισα από την Αμερική έπειτα από οκτώμισι μηνών έργασία, θέλησα να ξεκουραστώ λιγάκι. Άλλά με ζήτησαν από την «Οπερέτα Πρωτευούσης».

— Πώς περνάτε την ημέρα σας;

— Σπίτι—θέατρο, θέατρο—σπίτι. Άποσέβω τις περιπέτειες. Μ' άρέσει τού νοικοκυριό. Κάνω πολύ παρέα με την κ. Σακελλαρόη που τήν αγαπώ πολύ. Δεν μ' άρέσουν τά μικροφλέτ. Είμαι αισθηματικός τύπος.

Εκπαινεμένη κάπως:

— Τότε έχετε κανένα αισθηματάκι;

— Όταν ήμουν μικρή είχα κι' εγώ, όπως όλα τά κορίτσια, ένα αισθηματάκι. Ή είσοδος εκείνη τή στιγμή τού κ. Δράμαλη υπ... έκοψε τή σόφα. Οι αισθηματικές έκκυστρήσεις, πήγαν περίπατο. Και η συνέντευξις μας, έτελειώσε...

ΧΡ. ΠΥΡΡΑΣΟΣ

Πρόσωπα:

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.
Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΤΟΥΡΕΝ.
ΔΥΟ... ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ.

(Η σκηνή σε μια έξοχη της Γαλλίας. Ο μπαρμπα-Μαθιός, ο αγροφύλλας του Σαιν-Γκλιντέ κουβεντιάζει με το γέρο Ματουρέν κοντά στο δάσος. Τα πουλάκια τραγουδούν).

ΣΚΗΝΗ Α'

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Λοιπόν μπαρμπα Ματουρέν γυρνάς στο κτήμα;

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Τι να κάμω, κύριε αγροφύλλα; Έσθ' δίχως άλλο, θ' άρχισες την καταδίωξη στα έρωτευμένα ζευγάρια που έρχονται στο δάσος.

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Κάθε άλλο μπαρμπα Ματουρέν. Έγώ όταν συναντώ έρωτικά ζευγάρια τους δίνω κουράγιο!

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Μπα! Αυτή τη δουλειά κάνει τώρα;

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Δέν πρόκειται γι' αυτό. Έφαρμόζω απλούστατα την πολιτική της Κυβερνήσεως για την αύξηση των γεννήσεων. Από την εποχή που ο κύριος Νταλαντί άρχισε έκτοιας έναντίον της άτεκνίας, ο κύριος Δήμαρχος μου είπε πως πρέπει να δίνω κουράγιο στους έρωτευμένους, που καταφεύγουν στο δάσος. Είναι βλέπεις ή επιθυμία της κυβερνήσεως...

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Παράξενη δουλειά...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Ίσα-ίσα... είναι πολύ ευχάριστη και πολύ τιμία...

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Στο κάτω-κάτω θά γλεντάς, παληανθρωπάκο! Αλλά... πίες μου... Τι κάνεις;...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Όταν αντιληφθώ στο δάσος κανένα έρωτικό ζευγάρι...

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Τους κατασκοπεύεις α;...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Όχι αυτούς! Έπιβλέπω τα γύρω για να μην έλθω κανείς να τους άνησυχήσει!

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Πολύ ενδιαφέρον αυτό... Έσθ' κανείς δηλαδή, το αντίθετο, από κείνο που κάνει όλος ο άλλος κόμμος!...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Έπειτα τους παρακολουθώ. Αν αντιληφθώ ότι δέν είναι πολύ έρωτευμένοι, πηγαίνω σιμά τους και πιάνω κουβέντα μαζί τους. Ο κύριος Δήμαρχος, μου είπε πως πρέπει να τους μιλώ για το γάμο για τα παιδιά, για την οικογένεια. Στο τέλος τους δίνω ένα βιβλιαράκι...

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Τι τους δίνεις;
Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Το βιβλιαράκι του Συνδέσμου υπέρ της τεκνογονίας...

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Και τί γράφει μέσα;
Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Νά... Τά καλά του οικογενειακού βίου...

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Μπα!... Θα είναι πολύ ενδιαφέρον αυτό.

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Βέβαια... βέβαια... Έχει μέσα εξηγήσει γιατί οι νέοι πρέπει να παντρεύονται, να κάνουν παιδιά, να καταπολεμούν την άτεκνία. Μήπως θέ-

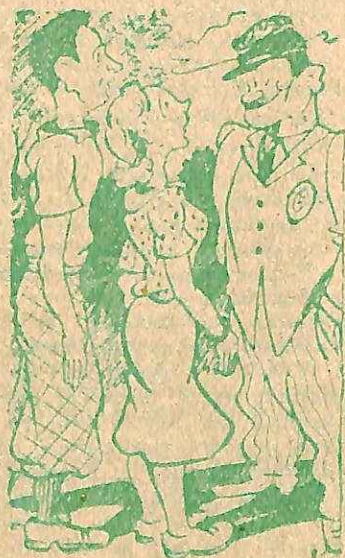
Λεις και σύ κανένα;

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Τι πράγμα;
Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Ένα από αυτά τά βιβλιαράκια;

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Τι να το κάμω βρά παιδί μου έγώ, γέρος άνθρωπος; Είμαι ογδόντα έντε χρόνια. Δέν μου χρειάζεται πιά...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Δέν έχει να κάνει! Πάρε το. Κανείς δέν ξέρει τί μπορεί να το συμβεί.

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Έχει εικόνες μέσα;
Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Καθ' βέβαια έχει!
ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Τότε δώσε μου ένα.

— Έμπρός, θάρρος, φίληθτε!

Θά το δώσω στο έγγονάκι μου.

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Πόσο γρόνων είναι;

ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Δυό.
Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ (άπογοητευμένος).— Ά!... Κρίμα. Είναι πολύ μικρό ακόμα. Μά... τώρα δίνε του μπαρμπα-Ματουρέν. Βλέπω εκεί κάτω ένα ζευγάρι...

— Άντε φεύγα... Δέν πρέπει να σε δούν...
ΜΑΤΟΥΡΕΝ.— Γεια σου! Σ' άφίνω και καλή επιτυχία...

ΣΚΗΝΗ Β'

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Σάν να μου φαίνεται πως αυτοί οι νεαροί, δέν είναι και πολύ έρωτευμένοι. (Άς πλησιάσω να τους κουβεντιάσω. (Πλησιάζει): Καλή μέρα παιδιά μου...

ΕΚΕΙΝΗ.— Καλημέρα, κύριε...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Γεια σου, κύρ' Αγροφύλλα.

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Λοιπόν, παιδιά μου, ήλθετε να πάρετε τον... άέρα σας.

ΕΚΕΙΝΗ.— Ναι!...
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Είναι τόση δροσιά εδώ πέρα.

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Έχετε δική σας παιδάκια μου... Έδώ είναι πολύ όμορφα.

Ο ούρανός καθαρός, τα κοτσάρια σφυρίζουν (κείνη τη στιγμή μια άγγελάδα μουγκρίζει). Ά!... είναι ή άγγελάδα του κυρίου Δημάρχου... Τό άηδόνι κελαϊδεί.

(Εκείνη τη στιγμή ένας γάιδαρος γκαρίζει). Είναι... το γαϊδούρι του γέρω Ματουρέν... Είναι όμως πολύ ώραία εδώ.

Είναι ο παράδεισος των έρωτευμένων...

ΕΚΕΙΝΗ.— Πολύ σωστά! Έχεις δική σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Είναι μια ύπεροχη τοποθεσία. Πολύ ρομαντική.

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Τότε... τί περιμένετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Για τί πράγμα;
Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Νά... ν' αγκαλιασθώτε... Έμπρός, θάρρος!... φίληθτε.

Εγώ θά γυρίσω το κεφάλι.
ΕΚΕΙΝΟΣ (χωρίς μεγάλο ενδιαφέρον).— Θά σ' ευχαριστούσε αυτό;

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Ναι.
ΕΚΕΙΝΗ (γελώντας άθώα, στον νέο).— Έλα λοιπόν...

(Φιλιούνται).

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ (παίρνει θάρρος).— Έμπρός... θάρρος... μην φοβάσθε... Κανείς δέν θά σας άνοήσει...

Εγώ γι αυτό είμαι εδώ... Θά προσέχω...
ΕΚΕΙΝΗ.— Άλήθεια;...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Είναι πολύ καλός... πάρα πολύ καλός...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Σταθήτε... Θά σας δώσω και ένα βιβλιαράκι...

ΕΚΕΙΝΗ.— Τι πράγμα;...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Έναν οδηγό...
ΕΚΕΙΝΗ.— Θα είναι τουριστικός οδηγός α;!

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Είναι ο οδηγός της οικογενείας... πολύ ενδιαφέρον... πάρετε...

ΕΚΕΙΝΗ.— Ευχαριστώ... είσαι πολύ καλός.

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Άγαπάτε τά παιδάκια δεσποινίς;...

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά... βέβαια...
Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Και του λόγου σου, κύριε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πολύ... πάρα πολύ.

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Θα θέλατε να έχετε παιδάκια, δεσποινίς; νάστε μπτερούλα.

ΕΚΕΙΝΗ.— Βέβαια... θάθελα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κι' εγώ...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Τότε γιατί δέν κάνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν μπορούμε. Δέν είμαστε παντρεμένοι...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Αυτό είναι;... Νά παντρευθήτε... Τι περιμένετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν μπορούμε... δέν γίνεται...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Κι' όμως ταιριάζετε τόσο πολύ! Τι άλλο θέλετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ναι, αλλά...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Τι θά πη Παντρευθήτε λοιπόν!

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μά δέν γίνεται...

Ο ΑΓΡΟΦΥΛΛΑΣ.— Και γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ.— Είμαστε άδελφια!... Κι' εγώ να πάρω τον άέρα μου!

ΜΑΞΙΜ

Τά προηγούμενα

Δυό άστυφύλακες βρίσκουν μια μέρα άναίσθητη σ' ένα πεζοδόρμιο την Λούση Ντρεβέ, μια παριζιάνα μοδιστρούλα.

Στην τάντα της άνευρίσκειται ένας φάκελλος με ένα εκατομμύριο φράγκα.

Η Λούση Ντρεβέ έχει έναν άρραβωνιαστικό τον Ζουλιέν Ταρντεβού κι' έναν άγνωστο θαυμαστή, που από καιρό την παρακολουθεί διακριτικά.

2ος

ΕΝΑ άπόγευμα, ή Λούση ήταν άπασχολημένη με την προϊσταμένη της, την κυρία Ζάν ντ' Αρτουά στο ντύσιμο ενός μοντέλου, όταν άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάσθηκε ή Ζανίν, άναγγέλοντας ότι ήρσαν κάτι πελάτες. Την ώρα που ή Ζάν ντ' Αρτουά έσπευδε να υποδεχθί τους πελάτες αυτούς, ή μοδιστρούλα ψιθύρισε διακριτικά στο αυτί της Λούσης:

— Είναι ο νεαρός θαυμαστής σου. Συνοδεύει μια κυρία.

Η Λούση θάδινε, ότι είχε για ν' άποφύγι την συνάντηση με τον άγνωστο και κήρυξε στην καρέκλα της, με την ιδέα ότι δέν θά την φώναζαν να βγί έξω. Σε λίγο, όμως, άκούστηκε από το σαλόνι ή φωνή της Ζάν ντ' Αρτουά.

— Δεσποινίς Ντρεβέ!

Θέλοντας και μή, ή κοπέλλα άπεφάσισε να έμφανισθί. Συγκέντρωσε, λοιπόν, όλο το θάρρος της και μπήκε στο σαλόνι. Στην έμφάνισή της, ο νεαρός άγνωστος την έχαίρεται με

Έκείνη την ήμέρα, ή Λούση πήρε τη φίλη της Ζάν...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΙΕΤΕΡ ΜΕΛΛΟΝ

μια έλαφρή κλίση της κεφαλής και συνέχισε την συνομιλία που είχε άρχισι.

— Λοιπόν, πριν άναχωρήσει για την Άμερική, ή θεία μου θέλησε να έπωφεληθί της παραμονής της εις το Παρίσι και να πάρη μαζί της όλες τις τελευταίες κρεασιόν της μόδας. Η θεία μου είναι ή κυρία Σίνκλαιρ, άδελφή του πατέρα μου και σκοπεύει να δώση στο μέγαρό της, της Νέας Υόρκης, δεξιώσεις καθαρώς παριζιάνικες. Για τουαλέτες είδαμε την κυρία Σκιαπαρέλλι. Σ' έσας ήρθαμε για καπέλλα. Έγώ παίζω ρόλο συνοδού και διερμηνέως, γιατί ή θεία μου δέν ξέρει καθόλου γαλλικά.

Η θεία, μια ψηλή ξανθομάλλα γυναίκα, άπροσδιόριστης ήλικίας, χαμογελούσε, χωρίς να θγάλη λέξι.

Μόλις, όμως, άκούσε την κυρία ντ' Αρτουά, να της έκφράζεται στην

πίδ άπταιστη άγγλική, ή γλώσσα της λύθηκε και έτσι ο άνεμιός της άπληλάγη από τά καθήκοντα του διερμηνέως.

Η Λούση, άμιλητη παρουσίασε τις συλλογές των μοντέρνων καπέλλων. Η Ζάν ντ' Αρτουά ψιθύριζε την τιμή του καθενός και ή θαθύλουτη άμερικανίδα τά ξεχώριζε και τάβαζε στην άκρη, χωρίς να δίνη καμμία προσοχή στην τιμή.

Όταν τέλος ή κυρία Σίνκλαιρ ξεχώρισε τά καπέλλα που ήθελε, ο άνεμιός της που σ' όλο αυτό τό διάστημα δέν είχε άποσπάσει τό βλέμμα του από τη Λούση, ρώτησε ποιός ήταν ο λογαριασμός, πλήρωσε και παρεκάλεσε να μεταφέρουν τά ψώνια στο αυτοκίνητό του. Άμέσως ή Λούση με την Ζανίν φορτώθηκαν τις άναρίθμητες καπελλιέρες και τις πήγαν στο άμάξι.

Μόλις επέστρεψε στο άτελιέ, ή Λούση νόμισε ότι όλα στριφογύριζαν γύρω της. Φοβόταν κι' έτρεμε για τό κουτοπομπολιό των συναδέλφων της. Ήξερε ότι ή Ζανίν δέν θά μπορούσε να κρατήση τη γλώσσα της και θάλεγε σε όλες τις εργάτριες ότι ο «φίλαρχος» της Λούσης άγόρασε για τη θεία του καπέλλα αξίας δέκα έξ χιλιάδων έπτακοσίων φράγκων!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΓΥΝΑΙ.

ΚΑ ΜΟΥ;

Λίγες μέρες άργότερα, ο Σίνκλαιρ άπεφάσισε να γίνη τολμηρότερος. Εκείνη τη μέρα, ή Λούση, έχοντας πολλή δουλειά στο άτελιέ, δέν πήγε τό μεσημέρι στο σπίτι της για φαγητό, αλλά πήρε τη φίλη της Ζανίν και τράβηξαν για να μικρό ρεστωράν, που θριασκόταν εκεί κοντά.

Την ώρα που έτοιμαζόταν να μπουν στο ρεστωράν, άκούσθηκε πίσω τους μια φωνή που τις έκανε να γυρίσουν τά κεφάλια τους.

— Καλημέρα σας, δεσποινίς!

Ήταν ο Σίνκλαιρ. Με τό καπέλλο στο χέρι, έκανε μια μικρή υπόκλιση και είπε:

— Συγχωρήστε με που σας πλησιάζω μ' αυτόν τον τρόπο, άλλ' ή θεία μου, πριν άναχωρήσει για την Άμερική, με παρεκάλεσε να σας πώ ότι είναι κατενθουσιασμένη από τά καπέλλα σας.

Η Λούση ψιθύρισε μερικά λόγια ευχαριστίας κι' έτοιμαζόταν να συνεχίσουν τον δρόμο της, όταν ο άλλος έξηκολούθησε:

— Πηγαίνετε για φαγητό; Μου επιτρέπετε να σας προσφέρω τό πρόγευμα και στίς δυό;

Και στίς δυό... Άν ήταν μόνη, ή Λούση θ' άπέκρουε άδίστακτα την πρόσκληση, άφού, όμως, ήταν και ή Ζανίν μαζί, θά μπορούσε να δεχθί.

Έξ άλλου, ή φίλη της έσπευσε ν' άποδεχθί, χωρίς να την συμβουλευθί.

Έτσι, δυό λεπτά άργότερα, ή Λούση βρέθηκε καθισμένη σ' ένα τραπέζι, έχοντας πλάι της την Ζανίν και άπέναντι τον Σίνκλαιρ, που άρχισε να παραγγέλλη τό μενού.

«Δέν έχουμε πολλή ώρα στη διάθεσή μας», είπε πη ή Ζανίν και ο Σίνκλαιρ παρεκάλεσε τό γκαρσόνι να κινή γρήγορα. Φαινόταν περιποιητικότητα, μάλλον δειλός και φρόντιζε τά μη τρομάζει τις καλεσμένες του.

Παρ' όλη την άρχική έπιφυλακτικότητα της, ή Λούση κατεκτήθη στο τέλος από τό πρόσχαρο ύφος του. Έξ άλλου, εκείνος είπε άμέσως ποιός ήταν κι' έτσι δέν τον περιέβαλλε πιά κανένα μυστήριο: Τζών Θόρν Σίνκλαιρ, από την Νέα Υόρκη, διαμένων στο Παρίσι, από τριετίας, ως αντίπροσώπος μιας μεγάλης εταιρίας πετρελαίων.

Υότερα, ο γοητευτικός Άμερικανός άρχισε να διηγήται διάφορες ιστορίες για τους νέγκρους, για την ποτοάπαγόρευση, για τις νέες έφευρές και με τά νόστιμα άνέκδοτά του έκανε τις δυό κοπέλλες να γελούν διαρκώς, ξεχνώντας τό πέρασμα της ώρας. Έσπευσε, όμως, ο ίδιος σε λίγο και είπε ότι έπρεπε να έπιστρέψουν στο άτελιέ, για να μην άρραπορήσουν από τη δουλειά τους.

«Θά ξαναδώσουμε;» ρώτησε την ώρα που τις άποχαιρετούσε. Η Λούση δέν τόλμησε να πη όχι. Κι' από εκείνη την ήμέρα, ξανασυναντήθηκε μαζί του άλλες πέντε-έξι φορές, Σ' όλες, όμως, αυτές τις συναντήσεις, ήταν μαζί και ή Ζανίν.

Στην άρχή, ο Σίνκλαιρ περνούσε την ώρα του ραντεβού μέσα στο μικρό ρεστωράν. Υότερα, όμως, άρχισε να συνοδεύη τις δυό κοπέλλες στις τέσσαρες άκρες του Παρισιού.

Τις περίμενε με τό αυτοκίνητό του, λίγο πιά πέρα από τό άτελιέ και τις ξανάφερε στην ώρα της δουλει.

ες, φροντίζοντας να μη τις εκθέσει στο κοινό, μοιραζόμενοι τα άλλα κορίτσια του μοδιαστικού. Σιγά-σιγά, οι δύο κοπέλλες άρχισαν να βρίσκουν αυτή τη ζωή έντελώς φυσική και δεν δοκίμαζαν την παραμικρή δυσφορία, για τις υπερβολικές περιποιήσεις του νεαρού 'Αμερικανού.

Ωστόσο, ήρθε η μέρα που ο Σίνκλαιρ άνηγγειλε στη Λούσου ότι έσκόπευε να την παντρευθεί. 'Η Λούσου άρνήθηκε μ' ευγένεια, λέγοντας ότι δεν μπορούσε ν' αφήσει τον άρραβωνιαστικό της. 'Ο Σίνκλαιρ έπέμεινε και τότε έδωσε με τρόπο να καταλάβει ότι ήταν μυριάδους. 'Αλλ' η Λούσου δεν έννοουσε να πάρει πίσω τον λόγο που είχε δώσει στον Ταρντιβί.

— Έστω, είπε ο Σίνκλαιρ με πικρία. 'Ας πούμε ότι έπαιξα κι' έχασα.

Από κείνη την ημέρα, ο 'Αμερικανός δεν ξαναδωσε πια ραντεβό στις δύο κοπέλλες. Καί η Λούσου άναρωτιόταν τώρα αν ο άρραβωνιαστικός της όζει πράγματι αυτή τη θυσία. 'Οσο για την Ζανίν Περρέν, η γνώμη της ήταν η ίδια με την γνώμη της Ζάν ντ' Αρτουά και όλων των εργαζομένων του μοδιαστικού, ότι η Λούσου έδιωξε μια σπουδαία τύχη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

ΤΟ «ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ» ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Στις δώδεκα ακριβώς το μεσημέρι, ο Ζουλιέν Ταρντιβί κατέφθασε στο σπίτι της μητέρας του.

Πριν χτυπήσει την πόρτα, έβγαλε το καθρεφτάκι του, διώχνοντας τον κόμπο της γραβάτας του κι' ύστερα, με την βοήθεια μιας μικρής χτένας, τακτοποίησε τα μαλλιά του. 'Όταν τέλος πάντων τελείωσαν όλες αυτές οι διταυπώσεις και ο μικρός καθρέφτης τον καθισούσε, ο νεαρός τραπέζικος χτύπησε το κουδούνι της πόρτας.

Το άνοιξε η ίδια η Λούσου. 'Ο νέος της έκανε ένα κοινό κομπλιμέντο, την φίλησε στο μέτωπο και έσπευσε να υποβάλει τα σέβη του στη θεία της μητέρας του, την δεσποινί-Κενκίε.

— Άγαπητή μου θεία, λαμβάνω την τιμήν να σας υποβάλω τα σέβη μου.

Γιός μιας παιδικής φίλης της δεσποινίδος Κενκίε, ο Ζουλιέν Ταρντιβί έγκρατέλειψε την επαρχία και έγκατεστάθη στο Παρίσι, αφού έχασε όλους τους δικούς του. 'Η μόνη γνωστή του οικογένεια στην γαλλική πρωτεύουσα ήταν της δεσποινίδος Κενκίε με την άνεψιά της. Δεν γνώριζε κανένα άλλον. Καί όταν έκρινε ότι η αύξηση του μισθού του, το έπείρε να παντρευθεί, πήγε φυσικά στο σπίτι της γεροντοκόρης, και ζήτησε το χέρι της άνεψιάς της.

'Η Λούσου δεν είπε άμέσως το ναί. Βεβαίως το παρουσιαστικό του Ταρντιβί δεν ήταν καθόλου άνηπαθητικό. 'Αλλ' αυτό δεν ήταν αρκετό. 'Επρεπε ν' αναπτυχθεί μεταξύ των νέων και κάποια συμπάθεια, πράγμα που για την ώρα δεν το αχθανόταν η Λούσου. 'Εν τούτοις, τον άρραβωνιάσθηκε, από λόγους ύπολογισμού μάλλον, λέγοντας μέσα της ότι σιγά-σιγά, θ' αναπτυχθεί και η απαραίτητη συμπάθεια.

Εκείνη όμως την ημέρα, η παρουσία του Ζουλιέν ξενεύρισε τρομερά τη Λούσου. Το άπαντούσε μονάχα με μονόλογα και δεν πρόσεχε καθόλου

στα λόγια του. 'Ο νους της ήταν διαρκώς σ' ένα γράμμα που είχε στην τσάντα της, ένα γράμμα που προήρχετο από τον Σίνκλαιρ.

Μόλις τελείωσε το πρόγευμα και ο Ταρντιβί έφυγε για την Τράπεζα, η Λούσου άφησε κατά μέρους κάθε διαταγή. Φόρεσε το καπέλλο της κι' έφυγε κι' αυτή άμέσως, για το ατελιέ. Μέσα στο μετρό που την μετέφερε προς το κέντρο της μεγαλούπολης, άνοιξε την τσάντα της και ξαναδιάβασε το γράμμα:

«Μεθύριο αναχωρώ για την 'Αμερική. Θα ήθελα, όμως, πριν φύγω, εις ανάμνησιν των λίγων συναντήσεών μας, να μου χρίσετε μίαν ακόμη βραδυά, την τελευταία. Θέλω να εγκαταλείψω την Γαλλία με την ευχάριστη ανάμνηση της γνωριμίας σας, ώστε όταν γεράσω εκεί κάτω, στην 'Αμερική, να έχω μια παραμικρή...»

» Αν λοιπόν, δεν βρίσκετε το μνηστή και υπερβολική την πρόκλησή μου, θα πάμε να φάμε ήσυχα, οι δύο μας μονάχοι, στο μικρό μας ρεστοράν, όπου περάσαμε τόσες ευχάριστες ώρες. Κατόπιν, θα πάμε στο θέατρο ή στον κινηματογράφο, και τα μεσάνυχτα θα σας φέρω μέχρι την πόρτα του σπιτιού σας, χωρίς ανώφελες συγκινήσεις, χωρίς γέλοιους αποχαιρετισμούς που θα μάς φέρναν και τους δύο σε δύσκολη θέση».

Ναί, θα πήγαινε η Λούσου σ' αυτό το ραντεβού, το τελευταίο. Αισθανόταν τον έαυτό της άνικανο ν' άρνηθεί μια τέτοια χάρη, σ' έναν νέον που της έφερε το μέτρον σεβάσμο. 'Ετσι, μόλις η κοπέλλα μας έφθασε στο μοδιαστικό της Ζάν ντ' Αρτουά, πήρε την απόφαση να στείλει ένα μήνυμα στην θεία της, για να την ειδοποιήσει ότι το βράδυ θ' άργούσε να επιστρέψει, γιατί είχε πολλή δουλειά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

ΤΟ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟ

— Δεν ξέρω, κύριε, είπε η Λούσου Ντρεβέ, στον άτυνόμενο Λαρζάκ, πώς να σας ευχαριστήσω για την τόσο καλωσύνη που μου δείξατε στην θλιβερή αυτή περιπέτεια. Σας δηλώνω, όμως, ότι άρνούμαι άπολύτως να υποβάλω μήνυση. 'Αλλωστε, όπως διαπιστώσατε ήδη, δεν μου έγινε κανένα κακό. 'Εξ άλλου, χωρίς σε σας, ο τύπος δεν επελήφθη της ύποθεσής, πράγμα το οποίο θα ήταν πολύ κακό για μένα, θάταν καταστρεπτικό. 'Όσο ολιγώτερος θόρυβος γίνει, τόσο το καλλίτερο για μένα. Δεν επιθυμώ να γίνει κανένα σκάνδαλο που θα μπορούσε να μου στοιχίσει την θέση μου.

— Σας καταλαβαίνω πολύ καλά, δεσποινίς, αλλά έχω κάνει ήδη την έκθεσή μου στην Διεύθυνση. Θα παρακαλέσω τώρα τους ανώτερους μου, να μη διενεργηθεί τίποτε επί της ύποθεσής αυτής, οι ανώτεροί μου όμως, θα θελήσουν να μάθουν τί, ακριβώς, συνέβη. 'Οχι από περιέργεια, αλλά από καθήκον. Μόνον υπό τον όρον αυτόν, μπορώ να σας υποσχεθώ έχεμύθειαν.

— Θα σας τα πω όλα, αλλά δεν θέλω να με πάρτε για καμιά άπερίσκεπτη κ. άτυνόμε. Σας έδειξα άλλωστε το γράμμα του κ. Σίνκλαιρ, και σας διηγήθηκα λεπτομερώς όλα όσα προσηγήθησαν.

— Σύμφωνοι, δεσποινίς. Προσθέτω

κι' εγώ ότι η κατάθεση της φιλίας σας Ζανίν, μάς έπαισε για τον μεγάλο σεβασμό που είχε για σας ο Τζών Σίνκλαιρ, κάθε φορά που τρώγατε μαζί.

— Βλέπετε;... Αυτό είναι που δεν μπορώ κι' εγώ να καταλάβω. 'Οπωςδήποτε, ιδού τί συνέβη: Φάγαμε πολύ φρόνιμα και καθ' όλην την διάρκεια του γεύματος, ο Τζών Σίνκλαιρ δεν μου μιλούσε παρά για το ταξίδι του, για το βαπόρι με το οποίο θα έφευγε και στο οποίο είχε κρατήσει κιάλας καμπίνα, για τις δουλειές του που τον άναγκαζαν να επιστρέψει τόσο σύντομα στη Νέα 'Υόρκη, και που δεν θα του επέτρεπαν, ίσως, να ξαναγυρίσει στο Παρίσι, παρά ύστερα από πολλά χρόνια κ.τ.λ. κ.τ.λ. 'Όλα αυτά τα έλεγε με ύφος ανθρώπου που δεν είχε την παραμικρή ύστεροδουλιαν. Μάλιστα, μου έλεγε και διάφορα άστεία για την θεία του, την κυρία που είχε αγοράσει τόσα καπέλλα από το ατελιέ μας, της Ζάν, ντ' Αρτουά. Κατόπι, πήγαμε στο Καζινό και είδαμε την επίθεωρηση. 'Ηταν πολύ εύθυμος. Βγαίνοντας από το θέατρο, πήραμε το άμαξι του, γιατί επέμενε να με πάει έως το σπίτι. 'Από έδω κι' εμπρός μέρδεψαν τα πράγματα.

— 'Α... Λοιπόν; — Είχαμε δεν είχαμε δέκα λεπτά αφ' ότου ξεκινήσαμε από το Καζινό, όταν ξαφνικά σταμάτησε. Βρισκόμασταν εκείνη την ώρα σ' ένα στενό και σχεδόν σκοτεινό δρόμο. Θάταν, όπως μου φάνηκε, στα γύρω της Πόρτ-Μαγιώ. 'Εγώ, χωρίς να ξέρω το γιατί, τρώμαξα. Στράφηκα και κύτταξα τον Τζών στο πρόσωπο. 'Ηταν όπως πάντα ήρεμος.

— Λοιπόν, μου λέγει, επιμένετε να μη με έχετε; Προτιμάτε να παντρεφτείτε τον Ταρντιβί;

— Κύριε Σίνκλαιρ!... Έκανα εγώ αύστηρα.

— 'Ω! είπε, ξέρω πώς δεν πρέπει να μιλάμε γι' αυτό. Σκέφθηκα, όμως, πολύ από τότε και σας όρκίζομαι ότι ο άνόητος αυτός γάμος δεν θα γίνει!

— Θα μ' έμποδίζετε; — Καί πολύ εύκολα, μάλιστα. — Θα ήθελα πολύ να μάθω τον τρόπο!...

— Θα τον μάθετε άργότερα. 'Επί του παρόντος, σας έπαναλαβάνω, ότι δεν θα παντρευθήτε αυτή την μουμια, τον τραπέζικό σας. Πρώτα-πρώτα, δεν σας ταιριάζει, και δεύτερον, δεν θα μπορένη ποτέ να σας εξασφαλίσω την ζωή για την οποία είσθε πλάσμενη. 'Εσείς χρειάζεσθε πλούτο, πολυτέλεια, σας χρειάζεται η έλευθερία και η ανεξαρτησία που εξασφαλίζουν τα λεπτά. Πρέπει να χέσετε το αυτοκίνητό σας, όπως αυτό έδω... τις έξοχες σας... και ένα καλό παιδί, που λέγεται Τζών Σίνκλαιρ, για να σας τα δώση όλα αυτά.

— Καί αν άρνήθη;

— Δεν θ' άρνήθητε. Κατάλαβα πολύ καλά από τις πρώτες ακόμη μέρες, ότι σας αγαπώ, όπως κι' εγώ κατάλαβα ότι με συμπάθετε. 'Αν δώ, όμως, στο τέλος, ότι με κοροιδεύετε, σας όρκίζομαι ότι θα έκδικηθώ με τέτοιο τρόπο, που θάρητε να μου ζητήσετε συγγνώμη στα γόνατα.

('Η συνέχεια στο προσεχές).

Τά παράδοξα τής φύσεως

Δύο σιαμαίες αδελφές που...χώρισαν!

ΜΙΑ έφημερίς της Βραζιλίας έδημοσίευσε τελευταία την φωτογραφία μιας μητέρας, της Ροζαλίνας, που ζει άγνωστη κι' ευτυχισμένη με τον άντρα της και τα παιδιά της στην βραζιλιανή ζούνκλα.

Κι' όμως, η Ροζαλίνα αυτή έκινε κάποτε το παγκόσμιον ένδιαφέρον.

Γεννήθηκε την 12ην 'Απριλίου 1893, μαζί με την' αδελφή της Μαρία. Οι δύο δίδυμες όμως δεν ήσαν όπως όλες οι δίδυμες: ήσαν ένωμένες από το στήθος, ή μάλλον από τις πλευρές: τα περιτόνια, τα περικάρδια και τα νεφρά ήσαν ένωμένα, κατά τρόπον που καθιστούσε έξαιρετικά επικίνδυνη κάθε έγχειρση για να τις χωρίσει.

Οι δύο Σιαμαίες αδελφές έζησαν έτσι ως την ηλικία των 7 ετών. 'Υπέφεραν πολύ. Δεν μπορούσαν να κοιμηθούν. Τα κεφάλια των, που η φύσις τα έτοποθέτησε αντίμετωπα το ένα προς το άλλο, έστράβωσαν για να γυρίζουν από την άλλη μεριά και να αποφεύγουν την διαρκή σύγκρουση. Οι γονείς των δυστυχισμένων κοριτσιών ήσαν τελείως άπελπισμένοι: Κανένας γιατρός δεν τολμούσε να αναλάβη την εύθυνη μιας έγχειρήσεως, λόγω της έξαιρετικά επικίνδυνου θέσεως των όργάνων που αναφέραμε.

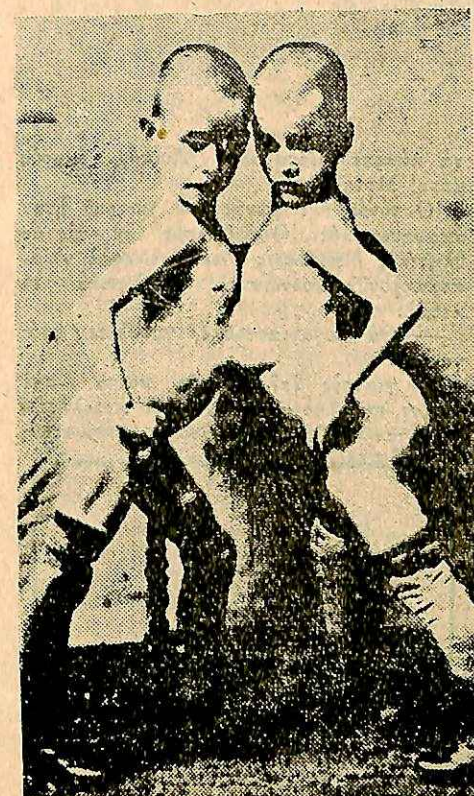
Σε λίγο προσετέθη κι' ένα άλλο μαρτύριο: ο χαρακτήρας των δύο κοριτσιών ήταν πολύ διαφορετικός: όσο η Ροζαλίνα ήταν καλή και ύπομονη, τόσο η Μαρία, ήταν παράξενη και αυταρχική. Κι' έρχότανε διαρκώς στα χέρια: 'Η μια ήθελε να κοιμηθι όταν η άλλη αισθανόταν την διάθεση να παίξει.

'Ησαν ντυμένες μ' ένα παράξενο κοινό φόρεμα, με δυο μπουστους και μια μόνο φούστα. 'Ετρωγαν ή κάθε μια σε ιδιαίτερο πιάτο, μα καθότανε στο ίδιο κάθισμα! Καί το μαρτύριο αυτό γινότανε πραγματικός εφιάλτης όταν τύχαινε να άρρωσήση ή μια από τις δυο δίδυμες: ενώ ή φύση τις είχε ένώσει τόσο σφιχτά, ωστόσο ή υγεία της μιας δεν είχε μεγάλη σχέση με την υγεία της άλλης. Συχνά συνέβαινε να άρρωσήση ή μια, ενώ ή άλλη έμενε τελείως υγιής, και πολλές φορές άρνιότανε να μείνη στο κρεβάτι.

'Όταν έφθασαν σε ηλικία 5 ετών, ένας χειρουργός του Ρίο-Ιανέιρο άπεφάσισε να έπιχειρήση την έγχειρση. 'Επί ενά ολόκληρο έτος παρακολούθησε μ' έξαιρετική έπιμέλεια τα παιδιά και κατόπιν έτοιμάστηκε να άποτολήση την επέμβαση.

'Όταν όμως άρχισε ή έγχειρση, και άφαιρέθηκε το δέρμα, ο γιατρός άντελήφθη με φρίκη ότι τα νεφρά ήσαν κατά τέτοιο τρόπο ένωμένα, ώστε ο άποχωρισμός να είναι σχεδόν άδύνατος, χωρίς φόβο να μείνουν οι δίδυμες στον τόπο. 'Ετσι έδειλίασε και προτίμησε να ξαναρπάξη την πληγή που έχαινε, 'Η Μαρία και ή Ροζαλίνα ύποχρε-

ώθηκαν να ζήσουν ακόμη ένα χρόνο ένωμένες ή μια με την άλλη, όταν ένας διάσημος Γάλλος χειρουργός, ο

Η Μαρία και η Ροζαλίνα γεννήθηκαν ένωμένες από το πλευρό, όπως δείχνει ή φωτογραφία μας.

Μια σημερινή φωτογραφία της Ροζαλίνας με τα δυο της παιδιά. Μόνο ή ελαφρά στρέβλωση του λαιμού θυμίζει το παλιόν δράμα της.

Σαπώ-Πρεβό, εξέτασε προσεκτικά τις δυο αδελφές και άπεφάσισε να έπαναλάβη την έγχειρση.

Το ένδιαφέρον όχι μόνον του έπιστημονικού κόσμου, αλλά και του κοινού, είχε κορυφωθεί σ' όλο τον κόσμο.

Διάφοροι έπιστήμονες την ύπεστήριζαν ή την κατέκριναν. Οι έφημερίδες είχαν στείλει ανταποκριτάς που παρακολουθούσαν τις άντικρουόμενες συζητήσεις και τηρούσαν έήμερους τους άναγνώστες.

Τέλος, την 30 Μαΐου 1900, ο Σαπώ-Πρεβό άρχισε την έγχειρση. Δεκατέσσερις γιατροί την παρηκόλυναν. Καί μέσα σε λίγα λεπτά, ο μεγαλόφυης χειρουργός έχωρισε τις δυο αδελφές! Το θαύμα είχε γίνει!

— Νόμισα πως όνειρεύομουν — διηγόταν έπειτα ή Ροζαλίνα—όταν έυπνησα από την έγχειρση. 'Ημουν άλεύθερη! Σ' ένα άλλο κρεβάτι, κοντά μου, άναπαύοταν ή αδελφή μου Μαρία, άπολαμβάνοντας την ευτυχία να μπορή να κινηθι άνεξαρτητα από μένα.

Το είδος της έγχειρήσεως επέβαλε άπόλυτη άποχή από κάθε τροφή, στερεά ή υγρή. Καί μια φριχτή πείνα βανάνιζε τις δυο αδελφές. 'Η άπαγόρευσις όμως ήταν άπόλυτη: κάθε παρακοή, θα είχε ως συνέπεια κίνδυνο θανάτου.

Δυστυχώς όμως, λίγες μέρες άργότερα ή Μαρία, που βρισκόταν σε πλήρη άνάρρωση, έπωφελομένη άπ' έμια στιγμιαία άπροσεξία της νοσοκόμου, πήρε ένα ποτήρι νερό και το ήπιε μονορούφι. Καί ή καταστροφή έπληθε: μια έντερική μόλυνσις έπέφερε τον θάνατο, προς μεγάλη άπελπισία όχι μόνον των γονέων της δυστυχισμένης κόρης, αλλά και του Σαπώ-Πρεβό που τόσο είχε καυράσει για να φέρη σε όμαλή κατάσταση τις δυο αδελφές.

'Όσο για ή Ροζαλίνα, αυτή σε λίγο καιρό σηκώθηκε από το κρεβάτι. Στην πλευρά της είχε μείνει ένα τεράστιο σημάδι, το οποίο ωστόσο ούτε την πονούσε, ούτε την έμποδίζε. Μόνον ο λαιμός της, όπως φαίνεται και στις φωτογραφίες που δημοσιεύαμε, έπαθε μια στρέβλωση, αφού επί έπτá χρόνια ήταν άναγκασμένη να στρέφη το πρόσωπό της προς τα έξω, για να άποφεύγη τη σύγκρουση με την αδελφή της: Αυτό είναι το μόνο φανερό σημάδι που θυμίζει την τραγωδία της.

'Η Ροζαλίνα σε λίγο καιρό παντρεύτηκε. Καί το πιο παράξενο είναι ότι έκαμε τέσσερα χαριτωμένα παιδάκια, τρία αγόρια κι' ένα κορίτσο, όλα υγιέστατα και χωρίς την παραμικρή άνωμαλία που άγνοούν τον γολγοθά που άνέβηκε ή μητέρα τους κι' ή θεία τους. Καί ζουν τώρα όλοι μαζί ευτυχισμένοι στα βάθη ενός δάσους της Βραζιλίας, όπου ο άνδρας της Ροζαλίνας έχει ένα μικρό έμπορικό.

'Η Ροζαλίνα άποτελεί σήμερα το μοναδικό παράδειγμα σιαμαίας που να επέζησε μετά την έγχειρση του άποχωρισμού.

Διαβαίνοντας Τὰ Σύνετρα...

ΜΙΑ μέρα ένας άγνωστος με πλη-
σίασε στο έστιατόριο:

— Θά μου επιτρέψετε να σας
διηγηθώ κάποια περιπέτεια; Μπο-
ρείτε να την χρησιμοποιήσετε.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που μου συ-
νέβαινε αυτό. Έγραφα τα καλύτερα δι-
ηγήματά μου από τυχαίες αφηγήσεις.

— Μεγάλη καλωσύνη σας. Θά με υ-
ποχρεώσετε πολύ, απάντησα.

Και κείνος άρχισε:

«...Έχουν περάσει πολλά χρόνια ά-
πό τότε. Δεν θυμάμαι πόσα ακριβώς. Ό-
λος ο κόσμος ήταν ανήσυχος. Σε κάποια
πόλη, έμενε για σπουδές ένας νεαρός για-
τρός. Άς τον πούμε δόκτορα Έις. Ή-
ταν ξένος στη χώρα εκείνη. Ή διεθνής
κατάσταση τον υπέχρεωνε να επιστρέψει
στην πατρίδα του, διακόποντας τις
σπουδές του. Έμεινε εκείνη την ημέρα
στην κατοικία του, τακτοποιώντας τις ά-
ποσκευές του. Εαφνικά άκουσε στην πόρ-
τα του διαμερίσματός του έναν απότομο
θόρυβο, και πριν προφθάσει ν' αντιληφθεί

περί τίνος επρόκειτο, η πόρτα άνοιξε ά-
πότομα και στο δωμάτιό του ώρμησε λα-
χανιασμένο ένα όμορφο κορίτσι. Τό κορ-
μί της έτρεψε. Στο παιδικό, χαριτωμένο
πρόσωπό της, ήταν ζωγραφισμένος ο
τρόμος, σαν κάποιος να την κατεδίωκε.

— Σας καταδιώκουν; ρώτησε ο νεαρός
γιατρός.

— Ναι, απάντησε η νέα, συγκρατών-
τας το λαχάνιασμά της.

Βήματα άκούστηκαν έξω από την πόρ-
τα. Ή κόρη γίνηκε κατακίτρινη και μα-
λεύτηκε τομαγαμένη, σε μια γωνιά. Σε
λίγα λεπτά, πριν ο γιατρός προφθάσει να
την ρωτήσει τί συνέβαινε, νέα δυνατά
και απότομα κτυπήματα άκούστηκαν
στην πόρτα. Ο γιατρός γύρισε και κύ-
ταξε την νέα. Τα φοδιμένα ώρια της
μάτια, παρατηρούσαν παρακλητικά.

— Είναι προτιμότερο να φύγω, ψέλ-
λισε.

— Μην φοβάσθε!

Προχώρησε και άνοιξε. Ένας άνδρας,
με το κεφάλι τυλιγμένο σαν χότζας, ά-
γριο βλέμμα, και άθλητικών διαστάσεων
φάνηκε στην είσοδο. Είχε ύψος στρατι-
ωτικού.

— Τί θέλετε; ρώτησε αδιάφορα ο για-
τρός.

— Έδώ μπήκε πρό όλίγου μια γυ-
ναίκα.

— Μάλιστα. Κάποια νεαρή κυρία! Τί
επιθυμείτε όμως; Έδώ είναι το σπίτι
μου κι αν θέλετε ν' αποφύγετε φασαρί-
ες, φύγετε.

— Μου φαίνεται πως δεν ξέρετε ποιός
είμαι!

— Δεν ν' ενδιαφέρει διόλου! Μακάρι
νύστε ό ίδιος ο διάβολος. Έδώ βρίσκομαι
στο σπίτι μου και θά με υποχρεώσετε

να κάμετε μεταβολή. Λοιπόν, εμπρός
μάρε! Μεταβολή!

Ο τόνος της φωνής του γιατρού ήταν
άποφασιστικός. Ο άνθρωπος με τις ά-
θλητικές διαστάσεις έδεώρθηκε καλό ν' ά-
πομακρυνθεί κουνώντας άπειλητικά το
κεφάλι του:

— Θά λογαριαστούμε, γούλλισε φεύ-
γοντας.

Ο γιατρός έκλεισε την πόρτα, και
γύρισε προς το κορίτσι. Τότε άντελήφθη
ότι ήταν η Τέσσα, η όμορφη γειτονισού-

λα του.

— Ακουσία, είπε χαμογελώντας.

Γλυτώσαμε άπ' αυτόν.

Ή νέα δεν πρόφθασε να συνέλθει από
τόν φόβο της. Ή πόρτα ξανακτύπησε.

Ήταν η θεία της. Έτρεξε να μάθει τί
συνέβη.

— Ο Θεός να μάς γλυτώσει, φώναξε.

Ο νέος δεν μπορούσε να καταλάβει.

Χρειάστηκε άρκετή ώρα για να του δώ-
σουν να ένοησει. Ή Τέσσα, που ο πα-
τέρας της ήταν ξένος, ήταν υποπτη. Ή
άστυνομία, εξ αίτιας της ανώμαλης πο-
λιτικής καταστάσεως την έπιτηρούσε. Ο
γιατρός προστατεύοντας την κόρη, διε-
πραττε έτσι μεγάλο έγκλημα, που γινό-
ταν ακόμα μεγαλύτερο, γιατί είχε προ-
σβάλλει την εξουσία της χώρας.

— Θά πάω στο προξενείο μου, σκέ-
φθηκε ο δόκτωρ Έις.

Ο πρόξενος όμως, εκείνες τις ήμερες
είχε μεγάλες φασαρίες. Αιτία ήταν πάν-
τα η ανώμαλη πολιτική κατάσταση.

— Θά κάμω ότι μπορέσω. Μην παντά-
ζεσθε όμως, νεαρέ μου, πως θά γλεντή-
σετε εύκολα άπ' αυτούς. Άλλωστε κά-
ματε ένα τρομερό σφάλμα.

— Δέτε σφάλμα πως προστάτευσα ένα
κορίτσι από έναν άχρειο;

Ή πόλις που τόσο αγαπούσε ο Έις,
γίνηκε εαφνικά τόπος κολάσεως γι' αυ-
τόν. Όταν γύρισε σπίτι του, ο θεός της
Τέσσα τον πληροφορόρησε ότι είχαν κάμει
ένω κάτω το δωμάτιό του: Τέσσερις
άνδρες κι ένας αξιωματικός περίμεναν
λίγο πιο κάτω την επιστροφή του για
να τον συλλάβουν.

— Πάστε αυτή την διεύθυνση, το έ-
πε, και πηγαίνετε να συναντήσετε αυ-
τόν τον ήλικιωμένο άνθρωπο. Θά σας βο-
ηθήσει. Λέγεται Φέις. Μην χάνετε όμως,

καιρό. Πηγαίνετε πριν ξανάβουν.

Ο νέος που ως τότε ήταν άπορροφη-
μένος από τις μελέτες του και δεν ήξερε
τί συνέβαινε στον έξω κόσμο, έπεφτε ά-
πό έκπληξη σε έκπληξη. Τόσο κακός
λοιπόν κι' άλλόκοτος ήταν αυτός ο κό-
σμος;

— Και η Τέσσα τί θ' άπογίνη; ρώ-
τησε.

— Μην σκοτίζεσθε. Δεν υπήρχε σω-
τηρία γι' αυτήν. Έφυγε κιόλας!

— Ή—

Με θαθεία θλίψη στην ψυχή ο γιατρός
έφυγε και πήγε στην διεύθυνση που του
έδωσαν. Τό σπίτι βρισκόταν σε μια έρη-
μική τοποθεσία, μακριά από την πόλη,
στις όχθες μιας διώρυγας. Ήταν ένα χα-
μηλό μισοερειπωμένο σπιτάκι. Ο για-
τρός χτύπησε την πόρτα. Ένας πολύ ή-
λικιωμένος άνδρας του άνοιξε. Διάβασε
τό σημείωμα έζήτησε προσεκτικά τον
Έις και τον ώδήγησε σ' ένα υπόγειο.

Από τα παράθυρα του φαινόταν το κα-
νάλι. Ή κατάπληξη του γιατρού κορυ-
φώθηκε σαν είδε μέσα στο υπόγειο την
Τέσσα.

— Φοδόμουν τρομερά για σας, είπε ν
κείνη.

Εκείνος δεν έπίστευε. Δεν έπίστευε
στα μάτια του. Δεν καταλάβαινε τίποτα.

Άρχισαν ώστόσο να κουδεντιάζουν.

Έλεξαν πολλά, πάρα πολλά, και είχαν
άκόμη να πούν περισσότερα.

Όταν νύχτωσε ο Φέις τους έφερε χω-
ριάτικα ρούχα.

— Έτοιμασθήτε! Βάλετε αυτά τα ρού-
χα! Τα χαρτιά σας είναι έδώ. Θά σας
πώ τί θά κάμετε όταν έτοιμασθήτε.

— Ή—

Φαινότουσαν πολύ παράξενοι μέσα
στ' άλλόκοτά τους ρούχα. Σε λίγο έγκα-
τέλειψαν το σπίτι. Με τη βοήθεια ενός
λυγναριού προχώρησαν μέσα στο σκοτάδι
πλάι στο κανάλι. Μέσα στα σκοτάδια ά-
κουαν όμιλίες και βήματα. Προχωρού-
σαν άγκαλιασμένοι σιωπηλά. Ή Τέσσα
έτρεψε. Σ' άρκετη άπόσταση διέκριναν
μια θαρκούλα. Ήταν αυτή που άναζη-
τούσαν. Βρήκαν τον άνθρωπο που τους
είπε ο Φέις. Τού είπαν μερικά συνθημα-
τικά λόγια και μπήκαν στη θαρκούλα.

Εκίνησαν. Σιωπηλά, μέσα στο σκοτάδι,
η θαρκούλα διέσχισε τα μαύρα νερά του
καναλιού...

Εαφνικά, ο νέος κύταξε μέσα στο σκο-
τάδι το πρόσωπο της νέας. Και χωρίς να
τό νοιώσει άναπάντεχα, με λόγια απλά,
της φανέρωσε κάποιο πρωτόγνωρο αίσθη-
μα που ένοιωσε να τον πλημμυρίζει. Έ-
κείνη δεν κινήθηκε. Δεν φάνηκε να πα-
ραξενεύεται. Τού άπάντησε απλά:

— Όταν θά περάσουμε το ποτάμι και
θάμιασε ασφαλείς...

Δεν πρόφθασε όμως να τελειώσει. Πο-
δοβολήματα άλόγων άκούστηκαν στις ό-
χθες του καναλιού, και κόκκινα φώτα έ-
κινούντο μπρός τους.

— Δεν μάς επιτρέπουν να συνεχίσουμε,
έξήγησε ο θαρκαρής. Με διατάσσουν να
προσεγγίσω στην όχθη και ν' αποδιδα-
σθούμε. Βρισκόμαστε στον συνοριακό
σταθμό.

Ο Έις άνακουφίστηκε όταν είδε ότι
πολλές άλλες θαρκούλες σαν τη δική
τους, ήταν άραγμένες στην όχθη. Ένα
πλήθος ανθρώπων περίμεναν κρατώντες
στο χέρι τα διαβατήρια τους. Άξιωματι-
κοί και στρατιώτες πηγαίνονερχόντουσαν
ανάμεσα στο πλήθος αυτό.

— Μά γιατί όλος αυτός ο κόσμος; ρώ-

τησε ο γιατρός.

Κάποιος άνέλαιβε να τον διαφωτίσει:
Είχε αποφασισθή η έκτόπισις ώρισμένου
πληθυσμού. Όλοι οι ξένοι αυτοί έφευ-
γαν. Έπρεπε να περιμένουν να ζη-
μερώσει.

—Και που θά πάμε τώρα; είπεν η
Τέσσα.

Ο άνθρωπος του Φέις άνεζήτησε κά-
ποιο γνωστό του πρόσωπο. Κάτι του εί-
πε και κείνος παρέλαβε τους δυο νέους.

Προχώρησαν άνάμεσα στο πλήθος και
διεσύνθησαν σε μια φτωχική καλύβη.

Ο άγνωστος τους άφησε το φαναράκι
που κρατούσε και άπομακρύνθηκε.

Ο Έις έμεινε σκεπτικός κι' άγρυπνος.

Στό τέλος έξημέρωσε. Κύτταξε το πρό-
σωπο της Τέσσας. Κοιμόταν άμέριμνη.

Κάποιος ζωήρος θόρυβος την ξύπνησε.

Άνοιξε τα μάτια της.

— Εξημέρωσε. Πρόπει να χωριστούμε
της είπε ο Έις. Μην ξεχάσεις αυτό που
είπεν ο Φέις. Στην γέφυρα των συνόρων,
θά εξετάσουν τα χαρτιά σας.

— Μην ν' άφηνεις, έκαμεν εκείνη φο-
διμένα.

— Μή φοβάσαι! Είναι άνάγκη. Θά συ-
ναντηθούμε πέρα από την γέφυρα. Δεν
ύπάρχει άπό κεί και πέρα κίνδυνος. Θά-
μαστε ελεύθεροι.

Εαφνικά ο Έις συνέλαβε μια ιδέα.

Μπροστά του βάδιζε ένας άνδρας συνο-
δεύοντας μια γυναίκα πάνω σ' ένα γαϊ-
δουράκι, που κρατούσε ένα παιδί στην
άγκαλιά της. Τους πλησίασε παρασύρον-
τας την Τέσσα.

— Θέλετε να βοηθήσετε αυτή τη γυ-
ναίκα; είπε στον άνδρα.

— Πώς; Με το γαϊδουράκι;

— Όχι...Νά της δώσετε το παιδί.
Κινδυνεύει. Κρατώντας το παιδί δεν θά
την προσέξουν.

Ή γυναίκα δεν δίστασε. Της προσέφε-
ρε το μικρό.

— Προσέχετε το, είπε στοργικά. Ο
Θεός βοηθός.

— Τώρα προχώρησε με θάρρος! είπεν
ο νέος.

Οι δυο γυναίκες και ο άνδρας προχώ-
ρησαν. Ο γιατρός έμεινε λίγο πίσω.

Ο Διοικητής του συνοριακού σταθμού κι'
ένας λοχαγός της ύπηρεσίας άντικα-
τασκοπείας έκαναν τον έλεγχο. Είχαν
μαζί τους τον άνθρωπο που τους φιλοξέ-
νησε την νύχτα. Ένας χωροφύλακας τον
φρουρούσε.

—Αυτή με το παιδί είναι η γυναίκα
σου; ρώτησε ο λοχαγός τον άνδρα που ώ-
δηγούσε το γαϊδουράκι.

— Μάλιστα.

— Και η άλλη;

— Ή...άδελφή μου!

— Ψεύτη! Έρευνήσατε αυτές τις γυ-
ναίκες, είπεν ο Διοικητής.

Ή Τέσσα δεν υπόρεσε να συγκρατη-
θή. Έτρεψε όλόκληρη καθώς την πλη-
σίασε ο λοχαγός. Στο πρόσωπο του Διοι-
κτητού άνεγνώριζε τώρα τον άνθρωπο που
την είχε καταδιώξει στο σπίτι του για-
τρού.

—Που είναι ο νέος που χθές το βρά-
δυ είσθε μαζί; ρώτησε.

Ή καρδιά του γιατρού που παρακολου-
θούσε την σκηνή γτυπούσε δυνατά.

— Ήμουν μονάχη, άπάντησε, σταθε-
ρά η Τέσσα ξαναβρίσκοντας την ψυχραι-
μία της.

— Ψεύδσαι! Άλλά θά τον βρω, είπεν
ο λοχαγός. Τα χαρτιά σου είναι τακτο-
ποιημένα. Είσαι ελεύθερη! Πήγαινε!

Φηκός, κι' ύστερα τη ρώτησε:

— Ο Έις, άνέπνευσε.

— Όχι, φώναξε η Τέσσα, δεν θά κάμετε αυτό!

— Μου είναι αδιάφορο.

— Είναι σοδάρ, είπεν ο γιατρός.

— Αυτό άφορά έμένα, έκαμε σκληρά
ο Διοικητής. Λοχαγέ, το καθήκον σου!

Ο λοχαγός εξακολουθούσε να μένη ά-
κίνητος.

Ή Τέσσα, έτρεξε κοντά.

— Όχι, όχι... φώναξε. Δεν θά τό κά-
μετε αυτό, πριν σωθή αυτός ο άνθρωπος.

Ο Διοικητής φώναξε:

— Πάρτε τον άπ' έδώ!

— Θά τον άφήσετε να πεθάνη; είπεν
ο γιατρός.

— Τό λάθος είναι δικό του. Έμπρός.
Συλλάβετε αυτόν έδώ!

Τότε συνέβηκαν παράξενα πράγματα.

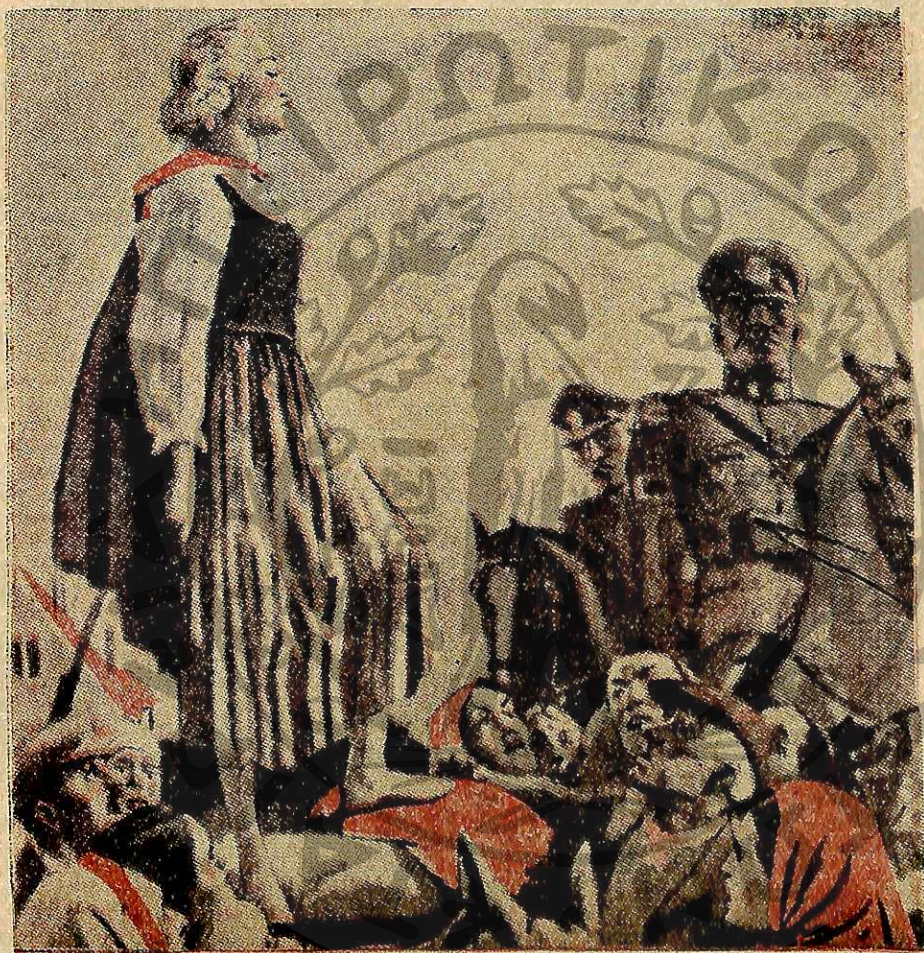
Ο λοχαγός είδε τον Διοικητή του να
κυλιέται αιμόφυρτος χάμω. Ο λοχαγός
προσπάθησε κάτι να πη. Δεν πρόφθασε
 όμως. Ένα πλήθος χέρια άπλώθηκαν
 πάνω του. Οι λίγοι φρουροί, συνελήφθη-
σαν, άφωπλίσθησαν, από τό πλήθος έ-
κείνο που, ως τότε, βάδιζε, πειθαρχη-
μένο, κουρασμένο, δίχως να τολμά να
εκστομίση ένα παράπονο. Ο γιατρός έ-
δεσε τό τραύμα του κτυπημένου. Πέρα-
σαν τα σύνορα τραγουδώντας κάποιο λυ-
πήτερο τραγούδι της πατρίδας τω! που
την έγκατέλειπαν για πάντα...

Όταν πέρασαν, τη συνοριακή γραμμή
άρχισαν, να φιλούν ο ένας τον άλλο, με
δάκρυα λύπης, χαράς και συγκινήσεως:

Ήσαν ελεύθεροι!

Και τώρα, αγαπητέ μου κύριε, συ-
νεπλήρωσε ο συνομιλητής μου, θά μου έ-
πιτρέψετε να φύγω. Ο κύριος και η κυ-
ρία Έις θά με περιμένουν για μια παρ-
τίδα μπριτζ. Και αν θέλετε να γνωρίσε-
τε κι' έμένα, είμαι ο λοχαγός!

ΛΕΣΛΙ ΓΚΟΡΝΤΟΝ—ΜΠΑΡΝΑΡΤ

— Όχι, φώναξε η Τέσσα, δεν θά κάμετε αυτό!

Ο ΠΥΡΓΟΣ

Ενα συγκλονιστικό
μυστήριο

υπό Ε. ΜΠΡΟΝΤΕ

Τα προηγούμενα

Ο κ. Χρήσιμος, κύριος του «Πύργου της Καταιγίδος» πληροφορεί την Κάτυ ότι ο γιος του Λίντον είναι βαρύνει αρρώστος και ότι η θλίψις του γιατί εκείνη δεν πάει να τον επισκεφθῇ, ούτε του γράφει, επεδείκνυσε την κατάστασή του. «Μόνον εσείς μπορείτε να τον σώσετε» της λέγει. Ο πατέρας όμως, της Κάτυ, που τον χωρίζει ένα θανάσιμο μίσος με τον Χρήσιμο, απηγόρευσε κάθε συνάντησή των δύο νέων.

13ον

ΟΤΑΝ φθάσαμε στο σπίτι, ο κύριος είχε αποτραβηχθῇ ἥδη στο δωμάτιό του και κοιμόταν. Εγώ με την Κάτυ καθήσαμε στη βιβλιοθήκη, όπου προσεπάθησα να πείσω τη μικρή μου κυρία, ότι δεν έπρεπε με κανένα λόγον να δίνω πίστι στα λόγια του Χρήσιμου. Στο τέλος, η Κάτυ μου είπε: «Πισανόν να έχω δίκιο, Νέλλη, εγώ, όμως, δεν θα ήσυχάζω, παρά μόνον όταν ιδώ με τα μάτια περί τίνος ακριβώς πρόκειται. Πρέπει να πω στον Λίντον ότι το φταίξιμο για τη διακοπή της αλληλογραφίας μας δεν είναι δικό μου και να τον βεβαιώσω ότι τα αισθήματά μου δεν άλλαξαν καθόλου απέναντί του. Τι μπορούσα να κάνω μπροστά σε τέση έπιμονή; Την άλλη μέρα, θέλοντας και μη, ακολουθήσα την Κάτυ στο δρόμο που ώδηγούσε προς τον Πύργο της Καταιγίδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

Μόλις φθάσαμε στον Πύργο, θελήσαμε να βεβαιωθούμε ότι ο Χρήσιμος έλειπε πράγματι. Μπήκαμε, λοιπόν, από την πόρτα της κουζίνας, όπου βρήκαμε τον Ίωσηφ να ζεσταίνεται κοντά στη φωτιά. «Είναι μέσα ο κ. Χρήσιμος;» «Όχι, απήντησε ο υπηρέτης κα-
κόκεφα.

Την ίδια στιγμή, ακούσθηκε από το έσωτερικό του πύργου ή φωνή του Λίντον:

— Ζοζέφ! Πόσες φορές πρέπει να φωνάζω, για να έλθεις; Το τζάκι μου κοντεύει να σβήσει. Έλα γρήγορα να ρίξεις μερικά ξύλα!

Στο άκουσμα της φωνής του Λίντον, τρέξαμε στο δωμάτιό του. «Εκείνος, νομίζοντας ότι μιλούσε στον Ζοζέφ, είπε, χωρίς να γυρίση το κεφάλι του:

— Σου εύχομαι να πεθάνεις τουρτουρίζοντας σε μια σοφία χωρίς στέγη, άκαρδε άνθρωπε!

Αμέσως, όμως, άντελήφθη την πλάνη του και χαμογελώντας, είπε στην Κάτυ:

— Εσείς είσθε, μίς Λίντον; Όχι, μη με φιλάτε. Ω! Θεέ μου! Ο πατέρας μου είπε ότι θάρχόσατε και σάς περιμένα. Κλείστε, όμως, την πόρτα, σάς παρακαλώ. Την άφισατε ανοιχτή και το μισητό αυτό πρόσωπο, ο Ζοζέφ, δεν έρχεται να βάλει ξύ-

λα στο τζάκι. Κάνει τόσο κρύο!

Προθυμοποιήθηκα εγώ, να δυνάμωσω τη φωτιά. Εν τώ μεταξύ, η Κάτυ τόν ρώτησε:

— Λοιπόν, Λίντον, είσαι ευχαριστήμενος που με ξαναβλέπεις; Πές μου τί μπορώ να κάνω, για να σ' ευχαριστήσω.

— Γιατί δεν έρχόσουνά τόσο καιρό; είπε ο Λίντον παραπονιάρικα. Θά προτιμούσα ναρχόσουνά, παρά να σου γράφω, τα ατέλειωτα εκείνα γράμματα. Τώρα, όμως, με κουράζει και η κουβέντα.

Υστερα, στράφηκε προς το μέρος μου και είπε:

— Θά ήθελα κάτι να πιω. Και δεν έχω κανένα να μου δώση ένα ποτήρι νερό. Η Τζίλλα, από τότε που έφυγε ο πατέρας, βρίσκεται διαρκώς στο Τζιμίμερτον. Ο Ζοζέφ βαρύνεται να κουνήσει, ο Χάρτον διαρκώς λείπει... Ξέρετε, αλήθεια, ότι ο Χάρτον με κοιροειδείς; Τον μισώ! Τους μισώ όλους!

Η Κάτυ έτρεξε στην κουζίνα, γέμισε ένα ποτήρι νερό και τώφερε στον Λίντον. Μόλις ο εξαδελφός της το ήπιε, τόν ρώτησε:

— Είσαι ευχαριστήμενος που με βλέπεις; Δεν μου απήντησες την πρώτη φορά που σε ρώτησα.

— Ναι, βεβαίως. Μ' άρρεσει ν' ακούω τη δροσερή σου φωνή. «Ήμουν, όμως, θυμωμένος που δεν έρχόσουν. Ο πατέρας έλεγε ότι το φταίξιμο ήταν δικό μου. Μούλεγε ότι είμαι αξιοθρήνητος, άσημαντος, άναξιός συμπαθής. Υποστήριζε ότι με μισείς, αλλά δεν είναι αλήθεια, έ;

— Νά σε μισώ; Γί λές Λίντον; Μετά τόν πατέρα μου και τη Νέλλη, έσένα αγαπώ περισσότερο από κάθε άλλον. Τόν πατέρα σου, φυσικά, δεν τόν αγαπώ καθόλου. Όταν θα επιστρέψω στον πύργο από το ταξίδι του, δεν θα τολμώ να έρχωμαι. Θά λείψω πολλές μέρες;

— Όχι και πολλές. Πηγαίνει, όμως, συχνά κυνηγι. Όποτε λείπει, θα μπορείς να έρχεσαι και να μένεις μιά-δυό ώρες κοντά μου. Δός μου την υπόσχεση ότι θα έρχεσαι. Μοῦ φαίνεται ότι μαζί σου δεν θα είμαι γκρινιάρης.

— Αν μπορούσα ναχω τη συγκατάθεση του πατέρα μου, είπε η Κάτυ, χαϊδεύοντας τα μακρὰ μεταξωτά μαλλιά του, θα περνούσα τόν μισό καιρό μου, κοντά σου. Σε θεωρώ σαν άδελφό μου.

— Ο πατέρας μου μούλεγε ότι αν γίνης γυναίκα μου, θα μ' αγαπάς περισσότερο κι' από τόν πατέρα σου. Προτιμώ, λοιπόν, να γίνης γυναίκα μου, παρά να με θεωρής για άδελφό σου.

— Όχι, απήντησε η Κάτυ σοβαρά, δεν μπορώ ν' αγαπήσω κανένα περισσότερο από τόν πατέρα μου. Έξ' άλλου, μη νομίζης ότι τ' ανδρόγυνα είναι πάντοτε αγαπημένα. Υπάρχουν πολλοί άνδρες που μισούν τη γυναίκα τους. Τ' άδελφια, όμως, ποτέ δεν μισούνται άναμεταξύ τους.

Ο Λίντον άρνήθηκε ότι υπάρχουν άνδρες που μισούν τη γυναίκα τους. «Αλλ' η Κάτυ τόν εβεβαίωσε ότι υπάρχουν και τούφερε ως παράδειγμα τόν μισό του θείου της προς τη κρατήσα την Κάτυ, ώστε να μη πῇ άλλα άπερίσκεπτα λόγια. Δεν τόν κα-
τίρια έλεπε όλα όσα ήξερε. Ο Λίντον, όμως, θυμώσε και της είπε ότι η ιστορία της ήταν ψεύτικη από την άρχή ως τόν τέλος.

— Μοῦ τὰ έλεπε ο πατέρας μου, είπε η Κάτυ πειραγμένη. Και ο πατέρας μου δεν λέγει ποτέ ψέμματα.

— Ο δικός μου, όμως, πατέρας που μισεί τόν δικό σου, λέγει ότι είναι άνόητος.

— Ο δικός μου πατέρας είναι ή καλλίτερος τού κόσμου, είπε η Κάτυ, καταπόρφυρη από τόν θυμό της. Ο δικός σου, όμως, είναι γεμάτος κακία και μοχηρία. Γι' αυτό άλλωστε τόν έγκατέλειψε η θεία Ίσα-
βέλλα.

— Δεν τόν έγκατέλειψε. Σου άπαγορεύω να λές ψέμματα.

— Τόν έγκατέλειψε! επανέλαθε η Κάτυ, δυναμώνοντας τή φωνή της.

— Έτσι λές; Μάθε, λοιπόν, κάτι άλλο. Η μητέρα σου μισούσε τόν πατέρα σου!

— Ω! Έκανε η Κάτυ, με σβυσμένη φωνή.

— Μάλιστα, είπε ο Λίντον, μισούσε τόν πατέρα σου και αγαπούσε τόν δικό μου πατέρα!

— Είσαι ένα άχρεϊός κι' ένας ψεύτης! Σε μισώ! είπε η Κάτυ.

— Ναι, ναι, τόν αγαπούσε, είπε ο Λίντον θριαμβευτικά. Ήταν τρελλά έρωτευμένη μαζί του!

— Σιωπή, κύριε Χρήσιμος! είπα. Τά παραμυθι αυτό θά σῇ τόν διηγήθηκε ο πατέρας σας, αν δεν άμφιβάλλω.

— Σας επαναλαμβάνω ότι η μητέρα της Κάτυ αγαπούσε τόν πατέρα μου! είπε πάλι ο Χρήσιμος, με πείσμα.

«Αλλ' ο θρίαμβός του δεν κράτησε πολύ. Τόν έπιασε ένας βήχας τόσο δυνατός, ώστε για μιά στιγμή, νομίσανε ότι θά πνιγόταν. Η Κάτυ έμπηξε τὰ κλάμματα. Τούδωσα λίγο γάλα ζεστό και όταν ήσυχασε, τόν ρώτησα:

— Πώς αισθάνεσθε τώρα, μίστερ Χρήσιμος;

— Θά ήθελα να υποφέρη κι' αυτή, όπως υποφέρω εγώ! είπε ο νέος. Σκληρό πλάσμα! Ήμουν τόσο καλλίτερα σήμερα και μου επιδείνωσε την κατάσταση μου...

— Είμαι καταστενωχωρημένη που υποφέρεις, Λίντον, είπε η Κάτυ, αλλά δεν φταίω εγώ. Φαίνεται ότι δεν πρέπει να μιλάς. Αυτός ο βήχας είναι άπαισιος. Πές μου ότι δεν είσαι θυμωμένος μαζί μου, για να μπορέσω να φύγω ήσυχη. Μίλησέ μου!

— Δεν μπορώ να σου μιλήσω, ψιθύρισε ο Λίντον. Με πείραξες τόσο πολύ, ώστε θά υποφέρω όλη τη νύχτα μ' αυτόν τόν βήχα. Ένῳ έσύ θά

κοιμάσαι ήσυχη, έγώ θά πνίγωμαι, χωρίς να έχω κανένα κοντά μου...

Κι' άρχισε να βογγάει.

Όταν σέ λίγο, κατάρθωσα να πείσω την Κάτυ ότι ήταν ώρα να φεύγουμε, ο Λίντον ρώτησε ψιθυριστά:

— Θά έλθης αύριο, Κάτυ;

— Όχι, απήντησα εγώ, ούτε αύριο, ούτε ποτέ!

«Αλλ' ο Λίντον δεν θυμώσε με τὰ λόγια μου. Τόν είδα μάλιστα να χαμογελάει. Ήταν ολοφάνερο ότι η Κάτυ τούχε κάνει νόημα ότι θάρχότανε.

Μόλις βρεθήκαμε έξω, της είπα:

— Δεν πρέπει να ξαναρθήτε, μίς, εδώ πέρα!

Εκείνη χαμογέλασε.

— Σκέπτεσαι, λοιπόν, να έρθης κρυφά; της είπα. Και νομίζεις ότι θά ξεφύγης τήν προσοχή μου; Μην άνησυχής. Θά διορθώσω τήν κλειδαριά της μικρής πόρτας και δεν θά χῆς από πού να βγής.

— Μπορώ κάλλιστα να πηδήσω τόν τοίχο, είπε η Κάτυ γελώντας. Τό σπίτι μας δεν είναι φυλακή. Νέλλη, και σεις δεν παίζετε πολύ δεσποφύλακος. Έπειτα, μην ξεχνάτε ότι είμαι δέκα έφτά χρονών. Είμαι πιά σωστή γυναίκα! Είμαι βεβαία ότι ο Λίντον θά γίνη γρήγορα καλά, αν μ' έχη κοντά του για να τόν περιποιούμαι. Είμαι μεγαλύτερή του και πιο λογική, δεν τόν παραδέχεσθε; Θά τόν φέρω γρήγορα στά νερά μου και θά τόν κάνω να με υπακούη. Θά τόν ήμερώσω. Δεν θά μαλώσουμε ποτέ και θά ξαναγίνουμε φίλοι. Έσεις δεν τόν αγαπάτε. Νέλλη;

— Νά τόν αγαπήσω; είπα. «Αλλ' αυτός είναι τόν πιο στριμμένο και τόν πιο πεισματάρικο παιδί τού κόσμου! Εύτυχώς, όπως προλέγει ο πατέρας του, ο νέος αυτός δεν θά φθάσει ποτέ τὰ είκοσι χρόνια του. Αμφιβάλλω μάλιστα αν θά τόν βρῇ ή προσεχής άνοιξις. Και δεν θά χάση ή οίκογένειά του μεγάλα πράγματα με τόν θάνατό του. Είμαι πολύ ευχαριστημένη που δεν υπάρχουν πιθανότητες να τόν παντρευθῇ. Κάτυ.

Η μικρή μου κυρία έσκυθρώπα-
σε. Της έκανε πολύ κακό που μιλούσα με τόν άμεριμνησία για τόν θάνατο τού Λίντον.

— Είμαι νεώτερος από μένα, είπε και θάπρεπε να ζήση περισσότερο. Θά ζήση... Πρέπει να ζήση όσο θά ζήσω κι' εγώ. Αφού λέτε ότι ο πατέρας μου θά νίκη καλά, πώς άμφιβάλλετε για τόν Λίντον;

— Καλά, καλά, είπα. «Αλλά έξομε κουβέντα. Πάντως, σέ προειδοποιώ, μίς, ότι αν έπιχειρήσης να ξαναρθής στον Πύργο της Καταιγίδος, θά είδοποιήσω τόν πατέρα σου. Χωρίς τήν άδειά του, δεν είναι δυνατόν να έχης σχέσεις με τόν εξαδελφό σου.

— Αυτό θά τόν δοῦμε, είπεν η Κάτυ. Και συνεχίσαμε τόν δρόμο μας, χωρίς άλλα λόγια. Όταν φθάσαμε στο σπίτι, ο κύριός μου, νομίζοντας ότι είχαμε πάει περίπατο, δεν μās ρώτησε καθόλου. Εγώ έτρεξα στο δωμάτιό μου κι' άλλαξα άμέσως παπούτσια και κάλτσες, γιατί τὰ πόδια μου ήταν μούσκεμα από τες λάσπες. Την άλλη μέρα, ξύπνησα με δυνατό πურετό. Κι' έπί τρείς όλόκληρες εβδομάδες, δεν πείρασα να σηκώθω από τόν κρεβάτι.

Καθ' όλο αυτό τόν διάστημα, η Κάτυ μου φέρθηκε σαν άγγελος. Μοῦ κρατούσε ώρες όλόκληρες συν-

τροφιά και έφευγε για να πάη στον πατέρα της. Είχε μοιράσει τες ώρες της μεταξύ έμού και τού πατέρα της. Παραμελούσε τόν φαγητό της, τόν διάβασμα, τόν περίπατό της.

Είπα ότι η Κάτυ μοιράζε τις ώρες της μεταξύ έμού και τού πατέρα της. Ο κ. Λίντον, όμως άποσυρόταν στο δωμάτιό του πολύ νωρίς κι' εγώ που δεν έβγαίνα μετά τις έξι τόν άπόγευμα, δεν είχα ανάγκη από τίποτε.

Ετσι, η Κάτυ είχε όλόκληρη τή νύχτα στη διάθεσή της. Τό κακόμοιρο τό κορίτσι! Ποτέ δεν άνησυχούσα για τόν πώς διέθετε τόν καιρό της μετά τόν τσάι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ον

Υστερ' από τρείς εβδομάδες σηκώθηκα από τόν κρεβάτι κι' άρχισα να κυκλοφορῶ μέσα στο σπίτι. Τήν πρώτη βραδυά που άπεφάσισα να μη πλαγιάσω νωρίς, παρακάλεσα τήν Κάτυ να μου διαβάση κάτι, γιατί τὰ μάτια μου κουραζόντανε. Βρισκόμυσταν στην βιβλιοθήκη. Ο πατέρας της είχε άποσυρθῇ για ύπνο. Η Κάτυ συγκατε-
τήθη, αν και χωρίς όρεξη, όπως κα-
τάλαβα. Μοῦ διάβασε κάμποση ώρα κι' ύστερα, άρχισε να με ρωτά:

— Νέλλη, μήπως κουράσθηκες; Δεν είναι σωστό να μένης τόσο άργά. Είσαι ακόμα πολύ άδύνατη.

— Όχι, αγαπητή μου, δεν είμαι κουρασμένη. Της άπαντούσα πάντοτε.

Βλέποντας ότι δεν είχα σκοπό να τόν κουνήσω, η Κάτυ προσέφυγε σ' άλλη μέθοδο. «Άρχισε να χασμουριέται. Και σέ λίγο, μου είπε:

— Κουράσθηκε, Νέλλη.

— Τότε, σταμάτα τόν διάβασμα κι' άς μιλήσωμε.

«Αλλά και πάλι, δεν βρήκε ήσυ-
χία. Φανιόταν διαρκώς έκνευρισμένη και κάθε τόσο κύταζε τόν ρολόγι της. Στο τέλος, όταν χτύπησε όχτώ, σηκώθηκε και πήγε στο δωμάτιό της, πεθαμένη όπως μοῦ είπε για ύπνο.

Τό άλλο βράδυ, μοῦ φάνηκε ακόμα πιο άνυπόμονη. Και τόν τρίτο βράδυ, μοῦ είπε από νωρίς ότι είχε πονοκέφαλο και κλείσθηκε στο δωμάτιό της.

«Άρχισα να βρίσκω τόν φέροισμό της πολύ παράξενο. Και άφού άφισα να περάση λίγη ώρα, πήγα στο δωμάτιό της, για να δώ αν της είχε περάσει ο πονοκέφαλος. Δεν τήν βρήκα, όμως, ούτε στο δωμάτιό της, ούτε πουθενά. Οι υπηρέτες έβεβαίω-
ναν ότι δεν τήν είδαν καθόλου. Αφουγκράσθηκα στήν πόρτα τού κ. Έντγκαρ, αλλά δεν άκουσα καθόλου κουβέντα. Επέστρεψα στο δωμάτιό της, έσβυσα τόν κερί και κάθησα στο παράθυρο.

Τό φεγγάρι έλαμπε δυνατά κείνο τόν βράδυ. Τό χρώμα ήταν πασπαλι-
σμένο με λεπτό στρώμα χιονιού. Συλλογίσθηκα ότι πιθανόν να βγῇ-
κε στόν κῆπο, για να κάνη μιά μικρή βόλτα. Έξαφνα, είδα τήν Κάτυ καθάλα στο άλογό της. Μόλις έφθασε κάτω από τόν παράθυρό, ξε-
πέζεψε και παρέδωσε τόν πόνεῦ στον Ιπποκόμο της, που φαίνεται ότι τήν περιέμενε. Ο Ιπποκόμος ώδήγησε τόν άλογο στο σταῦλο, αυτή δέ σκαρφάλωσε από μιά πρανήνδα και έφθασε στο παράθυρο, όπου ήμουν καθισμένη.

Μόλις με είδε, τόν έχασε.

— Πού πήγες με τόν άλογο σου τέ-
τοια ώρα; τή ρώτησα. Και γιατί θέ-

λησες να με γελάσης, λέγοντας ότι είχες πονοκέφαλο; Πού πήγες; Μίλησε.

— Έκανα μιά βόλτα μέσα στο πάρκο, ψιθύρισε. Όσο για τόν πονοκέφαλο, δεν σάς είπα ψέμματα.

— Δεν πήγες πουθενά άλλου; ρώτησα καχύποπτα.

— Όχι, ψιθύρισε.

— Ω! Κάτυ! φώναξα με γλυκύτητα, αντίλαμπάνεσαι βέβαια ότι έκανες κάτι που δεν ήταν σωστό και γι' αυτό μοῦ τόν κρύβεις. Λυποῦμαι πολύ γι' αυτό. Θά προτιμούσα να μέινω τρείς μήνες άρρωστη, παρά να σ' άκούω να μοῦ λές ψέμματα.

Τὰ λόγια μου αυτά τήν συνεκίνησαν. Αναλόγηκε σέ δάκρυα και πέφτοντας στην άγκαλιά μου, είπε:

— Θά σοῦ τὰ πῶ όλα, Νέλλη, αλλά να μη θυμώσης. Πές μου δὲν θά θυμώσης και θά μάθης όλη τήν αλήθεια.

Καθήσαμε στο παράθυρο. Τήν έβεβαίωσα ότι δεν θά τήν έμάλωνα και άμέσως άρχισε τήν έκμυστήρευσί της:

— Πήγα στον Πύργο της Καταιγίδος, Νέλλη. Πήγαίνα κάθε μέρα από τότε που έπεσε άρρωστη. Μονάχα πέντε βραδυές δεν μπόρεσα να πάω. Συνεννοήθηκα με τόν Ιπποκόμο, τόν Μισέλ, να μοῦ έτοιμάζη κάθε βράδυ τή Μιννυ και για να τόν ευχαριστήσω, τού χάρισα διάφορα βιβλία. Δεν πρέπει να τόν μαλώσετε, γιατί τόν φταίξιμο είναι περισσότερο δικό μου. Στόν Πύργο έφθανα κάθε φορά στίς έξιμισή κι' ύστερα επέστρεφα καλπάζοντας. Δεν πήγαίνα για να διασκεδάσω. Κάθε άλλο. Έλάχιστες φορές ευχαριστήθηκα εκεί κάτω. Μιά φορά τήν εβδομάδα ίσως. Τίς άλλες φορές, ήμουνά δυστυχής.

»Τήν πρώτη φορά που πήγα, ο Λίντον χάρηκε πολύ. Τή δεύτερη φορά, η Τζίλλα—ή υπηρέτριά του—άναψε μιά καλή φωτιά, μās είπε ότι ο Ζοζέφ και Χάρτον έλειπαν και μās έβεβαίωσε ότι μπορούσαμε να κάνουμε ότι μās άρεσε, χωρίς να φοβόμαστε κανένα. Μας έφερε μάλιστα και ζεστό κρασί και γλυκίσματα.

»Ω! Τί δμορφα περάσαμε κείνο τόν βράδυ και πόσο γελάσαμε με τόν Λίντον! Είμείνα δυό όλόκληρες ώρες και ούτε καταλάβαμε πώς περάσε τόσο χρονικό διάστημα. Τή δεύτερη, όμως, βραδυά, τόν βρήκα άρρωστον. Με υποδέχτηκε μ' αυτά τὰ λόγια: «Κάτυ, άπόψε θά μιλάς έσύ κι' εγώ θ' άκούω. Δεν πρέπει να μιλά, γιατί υποφέρω πάλι από κείνο τόν άπαισιό βήχα. Έλα, κά-
θησε κοντά μου».

»Συμμορφώθηκα με τήν έπιθυμία του κι' άρχισα να τού λέγω διάφορα διασκεδαστικά πράγματα, προσέχοντας να μη λέγω τίποτα που ήξερα ότι θά τόν πείραζε. Υστερα με παρεκάλεσε να τόν διαβάσω κάτι. Μόλις, όμως, άρχισα τόν διάβασμα, η πόρτα άνοιξε άπότομα και μῆχη μέρα ο Έρνσου. Προχώρησε κατ' εῤῥειάν προς τόν μέρος μας, άρπαξε τόν Λίντον από τόν μπράτσο και τόν άπέσπασε από τόν κάθισμά του.

— Πήγαίνε στο δωμάτιό σου! τού είπε με φωνή, που τήν έπνιγε ο θυμός. Πάρε κι' αυτήν μαζί σου, άφού έρχεται για να σου κάνη συντροφιά. Δεν θά μ' έμποδίσης να μέινω εδώ! Φύγετε και οι δυό σας!

(Η συνέχεια στο επόμενο)

ΠΟΛΕΜΟΣ

Ότες τις μέρες όλος ο κόσμος αντιμετώπιζε χίλια-δύο προβλήματα. Η ανθρωπότητα παρ' όλες τις προσπάθειες των καλών θελήσεων, δεν κατόρθωσε τελικώς να αποφύγει την μεγάλη δοκιμασία. Κι' έτσι, από ημερών, αυτό που υπήρξε ο εφιάλτης τόσων εκατομμυρίων ανθρώπων, αποτελεί μια σκληρή πραγματικότητα: ο πόλεμος κηρύχθηκε μεταξύ των πιδό μεγάλων και των πιδό προηγμένων κρατών της Ευρώπης.

Η μικρή μας πατρίδα, η Ελλάδα μας, είναι μακριά από τον σάλο. Ας ευχηθούμε στον καλό Θεό της να μείνει μέχρι τέλους μακριά. Ωστόσο, δεν είναι δυνατόν να μη αισθανθώ κι' αυτή τις συνέπειες ενός τόσο συνταρακτικού γεγονότος.

Εύτυχως πού άξιει κυβερνηθεί της εξασφαλίζουν απόλυτη τάξη στο εσωτερικό, και απόλυτη ασφάλεια στα σύνορα, με τα πατριωτικά μέτρα που λαμβάνουν.

Στις κρίσιμες αυτές στιγμές, ο ρόλος της γυναίκας γίνεται ακόμα πιο μεγάλος και πιο ιερός. Με το έμφυτο πρακτικό πνεύμα της, με την ψυχραιμία της, με την αυτοθυσία της, θα προσπαθήσει να απαλύνει κατά το δυνατόν στο περιβάλλον της τον αντίκτυπο του πολεμικού σάλου.

Και θα περιμένει με αίσιοδοξία και θάρρος τις καλλίτερες μέρες πού δεν θα λείψουν ναρθούν.

ΔΟΡΑ

Άριστερά: Μάλλινο φορεματάκι καρό ή σκουτσέζικο πού κουμπώνει εμπρός. Η φούστα σχηματίζεται από 6 κομμάτια πού στενεύουν προς την μέση. Προσέξτε το νέο σχήμα της τσέπης.

Δεξιά: Μοντέλο μάλλινο ή ζέρσεϋ. Η ζώνη και το στρίψωμα της φούστας είναι κεντημένα με σουτάς. Ο λαιμός τελειώνει μ' ένα φιόγκο από άτλαξι στο χρώμα του κεντήματος.

ΚΑΠΕΛΛΑ

Σας παρουσιάζουμε ένα χαριτωμένο μοντέλακι φθινοπωρινό από φέτρ ανοικτό

Η ΜΟΔΑ

Τα πρώτα μονιέλλα των μεγάλων οίκων μόδας

Κατά την χειμωνιάτικη περίοδο, ο γυναικείος κόσμος, θα μās εμφανισθώ με χάρες εξαιρετικές. Οι κοντές και μάλλον φαρδείς φούστες, οι στενές μέσες θα μεταβάλλουν όλες τις λεπτές γυναίκες σε κοριτσάκια. Η μέση θα είναι χαμπαρέ. Οι πιέτες, σουρες και ντραπαρίσματα στο πίσω μέρος του σώματος και στους γοφούς θα σχηματίζουν τα περίφημα πούφς του παλαιού καιρού. Τα φορέματα θα είναι στολισμένα με άφθονα γαλόνια, γκάνες κλπ. Τα βραδυνά φορέματα θα είναι κι' αυτά κεντητά με παγιέτ χάντρες... ή θα έχουν την απόλυτως αυστηρά και κλειστή γραμμή.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙΑ

Αισθάνομαι μια ειδική συμπάθεια για τα μάλλινα φορεματάκια. Με τις πρώτες ψυχρές ημέρες θα κάνουν την εμφάνισίν των. Είναι κομψά, χρήσιμα και πρακτικά. Μας εξυπηρετούν όλο τον χειμώνα, με το βαρύτερο κρύο κάτω από τα παλτά μας και τώρα το φθινόπωρο μās χαρίζουν πολύ περισσότερη άνεση και μεγαλύτερη ιομύθητα από τα φθινοπωρινά παλτά. Σας παρουσιάζουμε δύο χαριτωμένα μοντέλακια. Οι απλές και κομψές τους γραμμές θα σας ευχαριστήσουν άσφαλως.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΠΑΛΤΑ

Για να ικανοποιήσουμε τις αναγνώστρες μας πού διάζονται να έτοιμασθούν για τον χειμώνα, τους δίδουμε κι' ένα μοντέλο παλτού του οίκου Μαρσέλ Ροζά. Γίνεται

Της ΤΥΝΑΙΚΑΣ

γαρνιρισμένο μ' ένα μεγάλο φιόγκο βαλούδινο. Η σηκωτή φόρμα το κολακεύ-

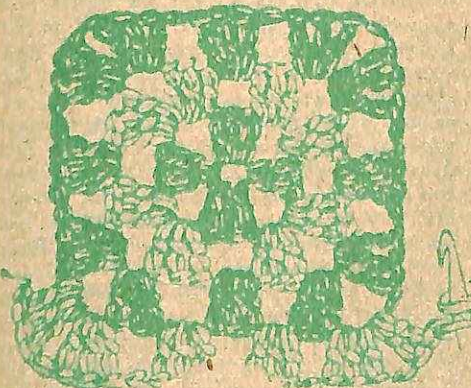
ει πολύ. Είναι πολύ μοντέρνο και φοριέται με ταγιέρ και με φόρεμα άμπιγιέ.

ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΟ ΚΑΙ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ

ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ

Μπορείτε σε λίγες ώρες να κάνετε μια μάλλινη κουβερτούλα για το μωρό σας ή για το μωρό της αδελφής σας ή της φίλης σας. Αγοράζετε μαλλί σιέλ ή ρόζ και λίγο φλός.

Το πλέκετε μαζί και σχηματίζετε καρδιάκια όπως βλέπετε παραπλεύρως, αρχίζοντας φυσικά από την μέση. Ένωστε

πάλι με το χροσέ τα τετραγωνάκια στο σχήμα της κουβερτούλας πού θέλετε να κάνετε. Την φοδράρετε με ύφασμα μάλλινο, μεταξωτό ή και με μπαμπακοφάνελλα στο ίδιο χρώμα αναλόγως του γούσου σας και της τσέπης σας. Μπορείτε να την κάνετε σε δύο αποχρώσεις, ή με σχέτο μαλλί ή με επιθυμητό. Την τελειώνετε όλοστρίγυρα με φλός.

ταθούν κατά τι οι υπάρχουσες χρησιμοποιοούνται διάφορα τεχνικά ή κοσμητικά μέσα. Το καλλίτερο λοιπόν έχει να κάνει κάθε γυναίκα είναι να προλάβει την εμφάνισή των. Κι' αυτό επιτυγχάνεται μόνο με την από μικρής ηλικίας τακτική και κατάλληλη για την ποιότητα της επιδερμίδος περιποίηση (λιπαρά, ξηρά κ.τ.λ.) κι' αποφεύγοντας τους διάφορους εξωτερικούς ερεθισμούς (κρύο, ήλιος κ.τ.λ.) καθώς και τα πολλά και διάφορα κοσμητικά, πού η χρήση των πολλές φορές καταστρέφει την φυσική ανδρότητα και ζωτικότητα της επιδερμίδος.

Θα μου πητε, κι' η χειρουργική αισθητική επέμβασις; Αυτή στην πραγματικότητα βέβαια, κι' όχι στις ρετουσαρισμένες φωτογραφίες, πού δείχνουν τα πρό και μετά την εγχείρηση αποτελέσματα, προσφέρει σε μερικές περιπτώσεις προσωρινή επιτυχία. Λέγω προσωρινή, γιατί μετά μικρό χρονικό διάστημα χρειάζεται νέα πάλιν επέμβασις, χωρίς να προστεθούν τα μειονεκτήματά της, όπως η αλλαγή των χαρακτηριστικών και οι ούλες, πού παραμένουν μετά την ενγείρηση πολλές φορές πίσω απ' τ' αυτιά.

Αλλ' ως παραβλέψουμε τα μειονεκτήματα της χειρουργικής επέμβασως, και ως παραδεχθούμε ότι έχει πολλές επιτυχίες επί τοις εκατόν. Σας έρωτώ: Πόσες γυναίκες επί τέλους έχουν τα χρηματικά μέσα να υποβληθούν στην πολυδάπανο αυτή μέθοδο και πόσες έχουν τον ηρωισμό και την υπομονή να υποστούν μια αιματηρά και οδυνηρά επέμβαση, για την θεραπεία των ρυτίδων; (Ωστε για τις πολλές είναι δώρον άδωρον.

Τώρα, πώς δημιουργούνται οι ρυτίδες; Οι ρυτίδες σχηματίζονται από την απώλεια της ελαστικότητας των ινών του δέρματος, όποτε τουτο χάνει πια την ικανότητά του να τεντώνεται και να μαζεύει εύκολα κατά τους διάφορους μορφασμούς του προσώπου. Η απώλεια της ελαστικότητας της επιδερμίδος προκαλείται από αίτια εξωτερικά ή εσωτερικά. Έξω τερικά αίτια πού συντελούν στην απώλεια της ελαστικότητας και συνεπώς στην πρόωρο εμφάνιση των ρυτίδων είναι η μη κατάλληλος και τακτική περιποίησης της επιδερμίδος ο άτελής καθαρισμός της από τα διάφορα καλλυντικά (μακιγιάζ, σκόινες, ιδρώτες κ.τ.λ.) από τα όποια παρακαλύβεται η φυσιολογική διαπνοή του δέρματος, ή γρήγορη σαπουνισό το όποιο αποξηραίνει την επιδερμίδα καθώς και η παρατεταμένη επίδρασις των ήλιακών ακτίνων, ή μη κατάλληλη προσφύλαξις της επιδερμίδος από τις διάφορες καιρικές μεταβολές, οι συχνοί μορφασμοί και οι ζωηρές συγκινήσεις. Έσω τερικά δέ αίτια είναι: Η χρήση οινοπνευματωδών ποτών και τσιγάρου, τα ξενύχτια, οι διάφορες παθήσεις του στομάχου και των εντέρων, οι άστυρες τροφικές διαταραχές, ή απότομη απώλεια λίπους (αδυνάτισμα) κ.τ.λ.

Στο επόμενο: Μέσα για την πρόληψη και βελτίωσή των.

Δερματολόγος ιατρός

Γ. Μ. ΔΑΔΑΣ

Σόλωνος 40

Η αλληλογραφία της Δόρας εις την σελίδα 85.

Πώς να διατηρήσετε περισσότερο τα άνθη σας

Την νύκτα βάλετε τα άνθη σας σε πολύ νερό π.χ. σ' ένα βαθύ κουβά αφήνοντας μόνον τα κεφάλια των έξω. Περιτεύει ν' αλλάξετε το νερό των βάζων σας κάθε μέρα αρχεί να τους προσθέτετε λίγο καθαρό. Η θερμοκρασία του νερού να μην είναι ούτε πολύ ζεστή, ούτε πολύ κρύα. Πάντως τα άνθη προτιμούν το ζεστό νερό από το κρύο.

Καλό είναι για τις τουλίπες και τα ρόδα να βουτάτε τις άκρες των κλωναρίων σε πολύ ζεστό νερό. Το ίδιο να κάνετε και για τις ντάλιες πούν τις βάλετε στο συνηθισμένο τους νερό.

— 129 —

ΚΟΥΖΙΝΑ

Μαρμελάτα από φρέσκα σύκα

Τώρα υπάρχουν άφθονα και φθηνά σύκα. Ίδου μια συνταγή πολύ εύκολη πού θα σας επιτρέψει να κάνετε μόνες σας ολίγη μαρμελάτα για τον χειμώνα.

2 δεκάδες σύκα, 2 δεκάδες ζάχαρι, 5 ποτήρια νερό κανέλλα και 4 κεφάλια γαρύφαλλο.

Αφαιρείτε τις ούρες από τα σύκα. Κάνετε το σιρόπι από την ζάχαρι και το νερό. Μόλις βράση ρίχνετε τα σύκα, την κανέλλα και τα γαρύφαλλα. Αφήνετε στην φωτιά έως ότου το σιρόπι πήξει. Βάλετε σε γιάλες. Σκεπάσετε άμέσως πριν κρύωση.

— 130 —

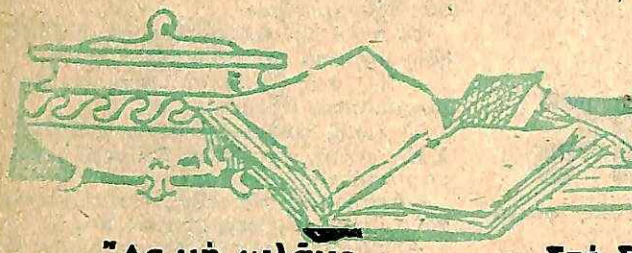
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Οι ρυτίδες

Η ρυτίδα! Ο μέγας προδότης τον όποιον οι γυναίκες κάθε εποχής πολέμησαν. Γιατί ανεξαρτήτως της ηλικίας του άτόμου ή ρυτίδα δίνει πάντοτε την εντύπωση της παρακμής και του γήρατος. Αυτός είναι ο κύριος λόγος για τον όποιον μόλις αρχίζουν να εμφανίζονται οι ρυτίδες, οι περισσότερες γυναίκες αρχίζουν —τότε και μόνον— να συγκινούνται και να φροντίζουν για την περιποίηση της επιδερμίδος των ή της γενικής υγιεινής των καταστάσεως. Γιατί, καθώς θα δούμε παρακάτω, οι ρυτίδες είναι και ένα σύμπτωμα διάφορων διαταραχών του οργανισμού.

Κάθε γυναίκα, νομίζει ότι οι ρυτίδες εξαφανίζονται εύκολα, γιατί αυτό άλλως τε διαλαλούν οι ενδιαφερόμενοι κι' έτσι οι περισσότερες παρασύρονται σε δαπανηρές μέν, άλλ' άστοχες θεραπείες με αποτέλεσμα τελείως άποθαρρυντικά.

Οι ρυτίδες λοιπόν—πρέπει να μάθετε την μόνη αλήθεια—άπαξ κι' εμφανισθούν δεν υπάρχει τρόπος ή μηχανικό μέσον πού ριζικά να τις εξαφανίσει. Μόνο για να μη εμφανισθούν νέες και για να ελατ-

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«Ας μὴ μιλάμε

«Ας μὴ μιλάμε: Εἶν' ἡ στιγμή πού θά κρατῶ παραμυθένια τ' ἀγκάλιασμά μας τρυφερό, πού κάθε ἔννοια μακριὰ τῇ διώχνει, καί γλυκά οἱ δυὸ μεθᾶμε»

Τέτοιες στιγμές εἶν' λίγες μέσα στὴ ζωὴ μας καί τί μικρές, καί τί γοργές θὰν μιά πνοή μας καί δὲν ξανάρχονται πολὺ κι' ἂν τίς ζητάμε»

«Ας μὴν ταράζουμε μὲ λόγια τ' ὄνειρό μας, τί θὰν τὸ ξύπνημα γοργό κι' ὀδυνηρό μας, πὸ ὀδυνηρό γιατί ποτέ μας δὲν ξεχνᾶμε»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

— — —

Στὸ νησί μου...

Νησί μου!... Μιὰν ἀκροῦλα σου δὲν ἐτραγουδῆσα ποτές κι' οὐτε τῇ χάρῃ σου ἔκλεισα μέσ' σέ στροφή ἢ μπαλλάντα... Αἰώνιο μ' εἶχαν νοσταλγὸ κάποιος Ἰθάκης οἱ γητεῖες πού ἐπλεκαν στὴν ἀνήσυχη ψυχὴ μου ὥρη γιορλάντα...

Τῆς παναρμόνιας φύσης σου, πού ἔδωκε φαντάζει διβλικὴ καὶ πού στοὺς κόρφους τῆς ἀνθεῖ κάθε ἀκριβοῦ κι' ὠραῖο, κορῶνα δὲν τῆς φόρεσα—σὺν προσφορά μου εὐλαδική—μιά ὠδή, τὸ μεγαλεῖο τῆς ν' ἀντανάχλας τ' ἀκαμφοῖ...

Κι' ὅμως τ' ἀφθαστον δρᾶμα τῆς ὁμορφίας σου, φυλαχτὸ καὶ φῶς, καί γλυκανάσασμα τῶρα στὴν ξενιτειά μου... Κι' ὡς στὴν ἀχλὺ τῆς ρέμβης μου σὲ ξάνοια θαμπό, σδυστὸ σὰν χάδι ἄβρο βαλσάμωνες τὴν ὄφρα καρδιά μου...

Μὰ τώρα πού στὸ χῶμα σου στὸ βλογγιμένο ἦρθα ξανά μου θά κρούσω θά διαβῶ θερπνὰ θά ἀκούσω πιά ν' ἀκούσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

Στὸ δρόμο τῆς ζωῆς

Ἦταν νύχτα! Ἦ βροχὴ ἔπεφτε γύρω μου φιλή, ὅλο μελαγχολία ἔλεγε πὺς τώρα θά σταματήσῃ, μὰ τίποτα... Ὅλο γύρω ἡ μικρὴ παρὰ συνοικία ἐπαιρνε μιά φανταστικὴ, μιά ἐρεβικὴ ὄψη μὲ τὴν σὰν φοβισμένη ἀπλὴ σκηνοθεσία τῶν χαμόσπιτων μὲ τὰ στραβά παραθύρια πού φωτίζονταν ἀπὸ μέσα μ' ἕνα φῶς κερένιο!... Ἦ ἡσυχία πού ἀπλωνόταν, σούφερνε ῥίγη. Πού καὶ πού ἀκούγες μόνο κάτι ἄτονες βοές, σὰν νὰ ἐβγαίνουν ἀπ' τὰ βόθρ' τῆς γῆς... Ἦταν ἀνθρώπινες φωνές αὐτὴ ἡ ὑπόγεια ὑπόκρουση. Κάτι σὰν ἐσπασμα τρελλῆς χαρᾶς...σὰν τραγούδια... Ἀπὸ πέρα ὁ ἀγέρας πρὸδινε τ' ἀφρισμένο πάλμα τῶν κυμάτων...

Καὶ ξαφνικά, θυμήθηκα πού θρισκόμουν: Διὰβαινα τὴ συνοικία τῆς ταβέρνας στὴ γειτονιά πού τὴ ρευστὴ φλόγα τῆς ρετσίνας τῇ λατρεύουν σὰν θεό, γιατί τοὺς ἐσκοτίζει, τοὺς ξανανειώνει! Μ' ἕνα ποτηράκι πᾶν τὰ φαρμάκια κάτω!... λένε... Καὶ κεῖ πὺς κάτω εἶναι τὸ λιμάνι, ἡ πόρτα ἀπ' ὅπου βγαίνεις μὲ μιά ψυχὴ στεγνὴ, ἄδεια καὶ μὲ μιά τέσπη τέτοια καὶ μπαίνει διαφορετικά!...

Ἀνισόρροπα περπατοῦσα ὥρες μὰ θάλεγες πὺς μόνο ἡ ψυχὴ μου ἤθελε νὰ φύγῃ, ἐνῶ τὸ ἄθλιο μου σῶμα ἐδάραινε, κολλοῦσε στὸ χῶμα, στὸ χῶμα αὐτὸ πού μόνο τὸν πόνο μου χάρισε. Μὰ εἶναι ἀλήθεια, πὺς ὅταν παραστρατώντας βουτίζεται λίγο τὸ πόδι μας, στὸ βούρκο τῆς ἀμαρτίας, τοῦ πόνου, σὰν μιά δίνη, πού τότε σχηματίζεται, μᾶς τραβᾷ καὶ τὴν ψυχὴ ἀκόμα ὅλη... Ἀκόμα περπατοῦσα, μὰ ὅλο ἐκεῖ μὲ ἔριχνε τὸ ἄχρονο μου βῆμα νὰ ἐκεῖ στὴ μικρὴ γειτονιά πού τὸ κρασί τῆς σὲ ξανανοιώνει καὶ τὸ λιμάνι τῆς σ' ἀνοίγει μιά βαρεῖα πόρτα γιὰ μιά νέα ζωή...

Κι' ἐγὼ λοιπόν, τί εἶχα σκεφθῇ νὰ κάνω; Γέρον τὸ κεφάλι, κοιτιέμαι λίγο: Σὰν νὰ τὸ εἶχα ξεχάσει... Μὰ ὅχι πὺς μπορεῖ; Οὐτε κρασί εἶχα πιῇ, οὐτε τὴν πόρτα ἐκείνη εἶχα περάσει. Ἰσως ντρέπομουν νὰ τὸ σκεφθῶ... Νὰ εἶχα πῇ νὰ τελειώσω τὴ ζωὴ μου, τὸν πόνο μου, νὰ σκοτωθῶ αὐτὴ τὴν νύχτα... Νὰ πῶ, πῆρα ἀπόφαση, τὴν τελευταία γουλιὰ ἀπ' τὸ ποτήρι τῆς πίκρας...

Κι' ὅμως... ἔβλεπα τώρα, ξαφνικά, πὺς εἶναι γλυκεῖα αὐτὴ ἡ τελευταία σταγόνα, ὅπως, ἀντίθετα, εἶναι πικρὴ ἡ τελευταία ἀπ' τὸ ποτήρι, τῆς ἡδονῆς!... Ὅχι μου, γιατί ἡ ζωὴ νάναι τόσο ἀγνωστὴ, γιατί ἡ μοῖρα ἀφοῦ εἶναι γραμμένη γιὰ τὸν καθένα μας, δὲν εἶναι γνωστὴ; Νά... ἔτσι εἶχα φτάσει, κιόλας, στὸ τέρας τῆς ζωῆς, μπρὸς στὸ μαῦρο ἄπειρο τῆς αἰωνιότητος... Κι' ὅμως... ἦμουν τόσο νέος ἀκόμα κι' ἐνοιῶθα μέσα μου κρυμμένη τὴν δυνάμη, πού σίγουρα θά ζήλευαν τὰ νεῖστα μου κι' ἴσως θά μὲ περιγελοῦσαν σὰν μάθαιναν τὴν σκέψη μου, κείνη πού μὲ τὸ κρασί προσπαθοῦν νὰ παιδιαρίζουν μιάν ὥρα... Ὅχι μου, ἰκέτεψα τότε φύλαξέ με! Βοήθα με νὰ πάρω τὴ δύναμη μου!...

Ἕνα κίτρινο φύλλο

Πόσο ὠχρὸς εἶναι ὁ ἥλιος σήμερα. Πόσο μελαγχολικὴ εἶναι ἡ φύση... Τὰ ἄνθη τὰ δένδρα, τὰ πουλιά, ὅλα εἶναι σιωπηλά. Φαίνεται σὰν νὰ συλλογιόυνται, νὰ, σὰν νὰ συλλογιόυνται, ποῖος ξέρεί τί...

Ἀλήθεια γιατί εἶναι σήμερα ὅλα σιωπηλά; Μήπως τὰ ἴδια πουλιά, τὰ ἴδια λουλούδια, τὸ ἴδιο φῶς τοῦ ἡλίου, δὲν εἶναι τὰ ἴδια ὅπως καὶ πρῶτα; Ναι, ὅλα εἶναι τὰ ἴδια... μά...

Σήμερα εἶδα στὸ κάτω μέρος τῆς φυλλωσίας τῆς ὠραίας κερασιάς, πού βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό μου, ἕνα κίτρινο φύλλο.

Κι' εἶπα: — Τὰ ἴδια, τὰ ἴδια εἶναι ὅλα, μά... ἡ ἀνοιξὴ ἔχει περάσει πιά!

Κι' ἴσως αὐτὸ νὰ ἦταν, πού μὲ μελαγχόλησε.

Κι' ἴσως γι' αὐτὸ νὰ ἔχω δίκιο...

ΒΑΣ. ΜΥΛΩΝΑΣ

— — —

Τετράστιχα

Ρόζ, μώβ, γαλάζια, βιολετιά τῶν σύμφωνων ξεφτίδια —γαλέρες σεις τοῦ ὄνειρου μου στοῦ ἐσπερινοῦ τὴν ὥρα— καὶ μὲ τὴν ἀνάλαφρη, σὰς σπρώχνει ἡ αὐρα, φέρεται πὺς μοῦ τραβᾷ τὴ ψυχὴ σ' αἰθέρινα ταξίδια...

Ἐξω ἀπ' τὴ σφαῖρα αὐτὴ μακριὰ, κεῖ πού δὲ φτάνει τὸ βουητό τοῦ μάταιου κόσμου, ἔξω ἐγὼ κάποιον ἀδέρφια ἀστέρια...

Ὡ! λιτανεῖες τῶν σύμφωνων σὰν μὲ ἰκέραια τὰ χέρια σὲ σὰς ἀπλώνω, πάρτε με!... σ' αὐτὴ τὴ γῇ πιά δὲν βαστά!

(Κορφοί)

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

μή μου στὰ χέρια. Βοήθα με νὰ πνίξω μέσα μου κάτι ἀπώτερους λογισμούς, κάτι τυφλοισθήματα πού μὲ ξεφρενίζουν... Κάτι μ' ἐσπρώχνει νὰ φύγω ἀπ' ἐκεῖ γρήγορα, νὰ προλάβω... Νὰ ἀστράφτῃ, ἡ βροχὴ δυναμώνει, τὰ νερά θά μ' ἐμποδίσουν, νὰ φτάσω γρήγορα στὴ χάμαρά μου νὰ προλάβω νὰ σκίσω, πρὶν οἱ ἄλλοι τὸ διαβάσουν— ὦ, τί αἰσχος!... Τὸ γράμμα ἐκείνο πού τοὺς ἀφῆσα φεύγοντας... ἐγὼ πάντα!...

Κι' ἄρχισα νὰ τρέχω σὰν τρελλὸς μέσα στὴ νύχτα, ἐνῶ σκεπτόμουν: Ναι μὲ λύσσα θά τὸ σκίσω, σὰν νὰ σκίζω ἔτσι τίς βρώμικες σελίδες τῆς παλῆς μου ζωῆς, πού εἶναι ἀλήθεια μόνος μου ἔγραφα βουτώντας ἀσυναίσθητα τὴν πέννα μου στὸ ἴδιο τὸ φαρμάκι πού ἔπινα ἡδονικά, χαμένα...!

Στὸ στερέωμα, ἕνα ἐτοιμόδρομο ἄστρο λαμπρὸ τώρα φανταχτερό: τῆς ζωῆς μου!...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΚΟΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἀπαραίτητον τοῦς ψαράδες καὶ ἰδίως τοὺς ἐρασιτέχνους. —Φυτρώνει στὰ δάση. 2) Ἀσπὴ ζωική κλωστή—Πρόθεσις (ἀρχ.). 3) Γράμμα. Κατασκευάζω δρόμους (νεολογισμός). —Τὸ μικρὸν ὄνομα μὲ γάλο γνάγκωστερ. 4) Ἀναπνοή (δημ.). 5) Ἀθλήτρια. —Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 6) Προσκαλῶ—Ποταμὸς τῆς Ἑλβετίας—Ἡ μήτηρ τοῦ Ἑρμοῦ. 7) Ἡ ἀξία ἐνὸς ἀντικειμένου εἰς χρήματα. 8) Ὅτι δὲν ἔχουν οἱ σπανοὶ. —Αἰθίωφ φύλαρχος —Τόπος ἱερὸς. 9) Ὁ μᾶς ἀποτελούμενη ἐξ 8 ἀντικειμένων ἢ ἀτόμων—Ἀφορμή. 10) Ὁ πατὴρ τοῦ Οἰδίου. 11) Καλὸς (ἀρχ.). —Τὰ Μηδικὰ πόδες. 12) Μὲγας ποταμὸς—Ἀρδρον (πλήρ.). 13) Ἐπαναστατὴς Ἰταλίας—Ἀρθρον. 13) Ἐπαναστατὴς—Τὸν χορὸν τοῦ σόρου οἱ νεόνυμφοι.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Μάρκα φωτογραφικῶν μηχανῶν —Ὁφείλομεν εἰς αὐτὸν τιμὴν καὶ σέβας. 2) Νότα—Πρόθεσις. 3) Κινεζικὸν νόμισμα—Πόλις τῶν Ἦν. Πολιτειῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ Γεωργία—Τελικὸς σύνδεσμος. 4) Ἡ χώρα ἣν κατῴκει μιά τῶν φυλῶν τῆς ἀρχ. Ἑλλάδος. 5) Ὅτι ἐπιστρεφόμενος γυμνασίου—Εἶδος πλοιαρίου. 6) νὰ ἐγίνετο χρυσάφι—Εἶδος πλοιαρίου. 6) Δὲν διαφέρει μὲ τὰ ἄλλα κατὰ τὸ μέγεθος—Μεγάλῃ ὅσας τῆς Β. Σαχάρας «Σήκωσε». 7) Ὅτι ἐγίνετο 150ήμερον. 8) Πανταχοῦ παρών—Ὁργανον αἰσθήσεως—Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 9) Ἡπειρος (γεν.). —Δερματίνον συνήθως, δοχεῖον. 10) «Τὸν Κατσαντώνη δὲν τὸν τρομάζει ἄλλῃ πασᾷ, φωτιά, σφυρί κι'...». 11) Γράμμα τοῦ ἀλφάβητου—Ἐνέχυρον (δημοτ.). —Υποθετικόν. 12) Δύο ἄρθρα ὅμοια. 13) Τὴν ἔχουν πολλὰ φαγητά—Ὁ κατόικος τῆς 5ης ὁριζοντίως νήσου.

Ἀποστολεὺς:

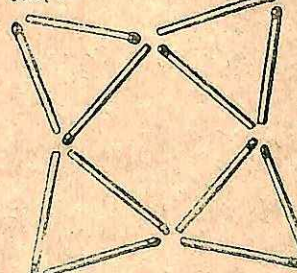
ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

(Ἀγ. Παρασκευή)

— — —

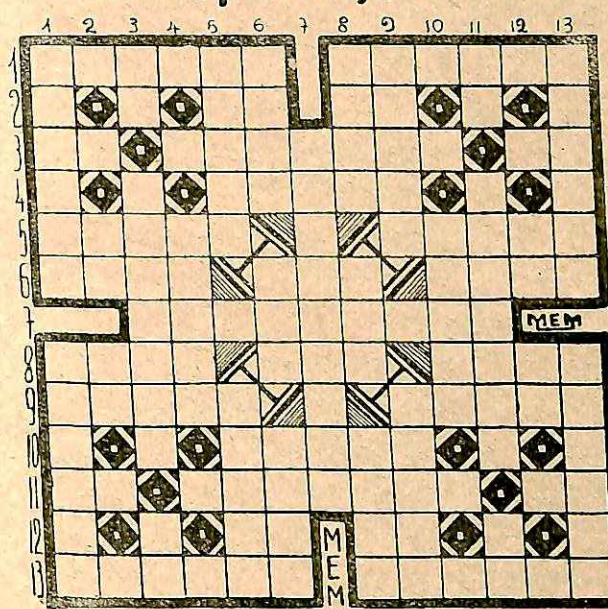
ΤΡΙΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

Τὸ κατωτέρω σχῆμα ἔχει τέσσερα τρίγωνα καὶ ἕνα τετράγωνο, σχηματισμένα μὲ 12 σπέρτα.

Μπορεῖτε, μετατοπίζοντας μόνον 6

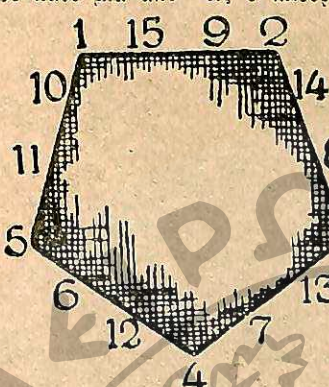
Σταυρόλεξον

σπέρτα νὰ σχηματίσετε ἕνα ἄλλο σχῆμα μὲ ἕνα τρίγωνο καὶ τρία τετράγωνα;

ΧΑΡΙΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΣ

Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν πού βρίσκονται σὲ κάθε μιά ἀπὸ τίς 5 πλευρὰς τοῦ

σχήματος αὐτοῦ εἶναι 27. Μπορεῖτε νὰ ἀλλάξετε τίς θέσεις τῶν ἀριθμῶν, ὥστε καθε πλευρὰ νὰ ἔχῃ ἄθροισμα 37;

ΧΑΡΤΟΘΗΚΗ

Μπαίνοντας σ' ἕνα γραφεῖο, ὁ Γιάννης παρατηρεῖ ὅτι ἡ χαρτοθήκη πού βρίσκεται στὸ βάθος ἔχει 48 θέσεις, ἀριθμημένες ὁριζοντίως ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ. Ἐὰν ἡ θέσις ὑπ' ἀρ. 3 βρίσκεται στὴν πρώτη ὁριζοντία σειρά καὶ εἶναι συννόμενος ἐπάνω στὴν ἴδια καθετοῦ σειρά μὲ τὴν θέση ὑπ' ἀρ. 31, πόσες θέσεις ἔχει καθε ὁριζοντία σειρά;

ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΑ

Ὁ Παῦλος πάει στὴν ἀγορὰ. Ἐκεῖ πληροφορεῖται ὅτι 10 πορτοκαλλία στοιχίζουν ὅσο 8 λεμόνια. 16 λεμόνια στοιχίζουν ὅσο 12 ἀπιδία. 4 ἀπιδία ὅσο 1 πεπόνι καὶ 6 πεπόνια ὅσο 48 μπανάνες.

Γνωρίζοντας ὅλα αὐτὰ μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε πόσες μπανάνες μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ ὁ Παῦλος μὲ τὰ λεφτά πού θά ἔδεικε γιὰ νὰ πάρῃ 5 πορτοκαλλία;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Αἱ ἀπαντήσεις τοῦ δερματολόγου ἱατροῦ μας

Δ. Μαρ. διὰ Σόνια. Δυστυχῶς κι' ἐγὼ δὲν θά μπόρῃσω νὰ σᾶς υποδοθῇσω στὸ ἐλάττωμά σας αὐτό. Δὲν ὑπάρχει μέσον γιὰ λευκὸ ἀποχρωματισμό. Ὑπάρχουν βέβαια μέσα γιὰ «ντεκολορασιόν» ἀλλὰ αὐτὰ μεταβάλλουν μόνον τὸ χροῖμα. Μόνον αὐτὸ μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε.

Μανώλην Φελιππάκη. Δυστυχῶς, δὲν θά πετύχετε καὶ μεγάλα πρόγνυματα. Πάντως στὶς κρέμες αὐτὲς πού μοῦ γράφετε νὰ προσθέσετε καὶ δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα ἀμύλουτρα μὲ τίλιο. Δηλ. νὰ βράζετε 4 ποτήρια νερὸ σὲ μιά κατσαρόλα ὥς ὅτου νὰ κοχλάσουν πολὺ καλά, καὶ τότε εἰννετε μέσα 2 κουταλιές τῆς σούπας τίλιο. Βάζετε ὕστερα τὸ πρόσωπό σας στοὺς ὑδατμούς τῆς κατσαρόλας ἐπὶ 10 λεπτά καὶ μετὰ ἅμα σκουπίζετε ὁλοῦς ἀπὸ τὴν κρέμα. Διαβάστε τὸ περὶ ρυτίδων πού δημοσιεύει αὐτὸ τὸ φύλλο (σελ. 29). Ἐκεῖ θά βρῆτε ὅλες τίς λεπτομερεῖες καὶ τὴν αἰτιολογία πού μοῦ ζητᾶτε. Ν' ἀποφεύγετε τὸ σαποῦνι.

Μαίρη Π. Ἐνταῦθα. Τὸ βράδυ νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Clycerine 40 gr.
Eau de roses 10 »
Bau de laurier cerise q.s. pour 105 »

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας θά χρησιμοποιεῖτε τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de roses 200 gr.
Clycerine 50 »
Borax 10 »

Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα θά χρησιμοποιεῖτε τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ. Ν' ἀποφεύγετε τὸ σαποῦνι. Τὸ χειμῶνα νὰ πλένεσθε μ' ἐλάχιστα χλιαρὰ νερὰ καὶ νὰ κάνετε δυὸ ἀμύλουτρα τὴν ἐβδομάδα μὲ τίλιο.

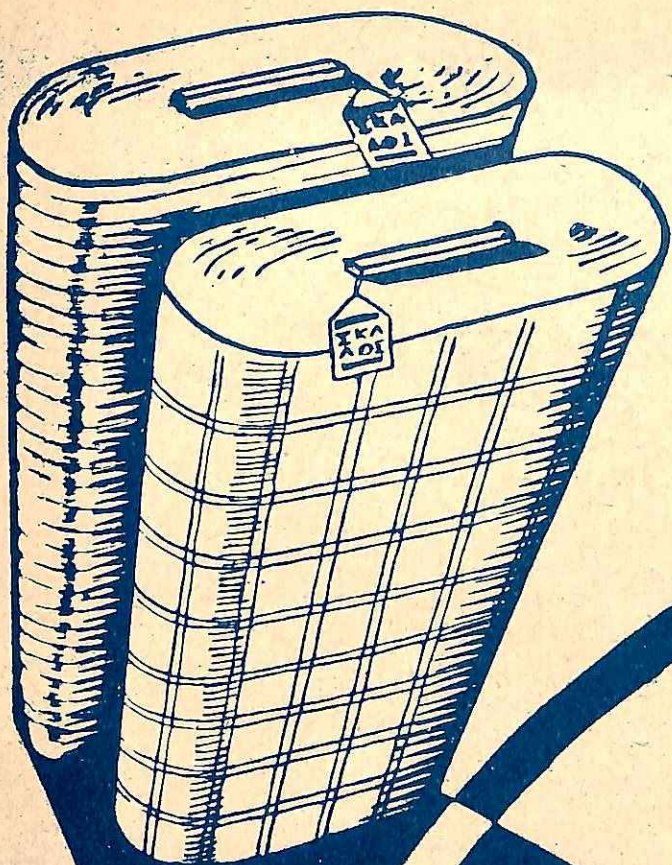
Ἀγροτολόγου Δο. Ναυπλίου. Ἡ ἐλονοσία ἔχει προκαλέσει ὅλα τὰ συμπτώματα πού μοῦ περιγράφετε. Γράφω γιὰ τίς ρυτίδες λεπτομερῶς σ' αὐτὸ τὸ φύλλο (σελ. 29), ὥστε παρακολογηθεῖτε τὰ ἄρθρα μου καὶ συμμορφωθεῖτε πρὸς ὅ,τι γράφω ἐκεῖ. Νὰ κάνετε τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα τὸ βράδυ, προτὸ κοιμηθῆτε ἀμύλουτρα. Θὰ βράζετε 4 ποτήρια νερὸ μὲ μιά κατσαρόλα καὶ ἅμα κοχλάσουν καλά θά εἰννετε μέσα 2 κουταλιές τῆς σούπας βορικό. Ὅ ἀφήνετε τὸ πρόσωπό σας στοὺς ὑδατμούς ἐπὶ δέκα λεπτά. Κατόπιν δὲ ἀφοῦ σκουπισθεῖτε θά περνάτε τὸ πρόσωπο, μὲ τὴν κάτωθι λοσιόν, τὴν ὁποῖαν θά χρησιμοποιεῖτε καὶ πρὸ τῆς πούδρας.

Eau de roses 200 gr.
Clycerine 40 »
Borax 10 »

Τὸ βράδυ μετὰ τὸ ἀμύλουτρο καθὼς καὶ τίς βραδύες πού δὲν θά κάνετε, θ' ἀλείψετε ἐλαφρότατα τίς πανάδες μὲ λίγο ἀπ' τὴν κάτωθι ἀλοιφή.

Oxyde de zinc 20 gr.
Resorcine 10 »
Vaseline 20 »

Μετὰ 45 μέρες ξαναγράψτε μου. Δερματολόγος ἱατρός
Γ. Μ. ΔΑΔΑΣ
Σέβωνος 40

1
Karo

EPMOV 29